

428.240712

๔๒๘.๒๔๐

๒๕๖๐

การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

๒๖ ก.ย. ๒๕๖๑

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้

กรกฎาคม ๒๕๖๐

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

A ๑๑๙๙๓๐

การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

บทคัดย่อ
ของ
นุชจรินทร์ ปรีชากุล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
กรกฎาคม 2560

นุชจรินทร์ ปรีชากุล. (2560). การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share). ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม (วิทยาการทางการศึกษา และการจัดการเรียนรู้). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย.

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความสามารถในการฟัง-พูด ความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) และศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า เขตสะพานสูง กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ที่เรียนรายวิชา อ 22101 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จากห้องเรียนจำนวน 12 ห้อง ได้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/6 ซึ่งมีนักเรียนจำนวน 50 คน เป็นกลุ่มทดลอง ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการทดลองแบบ One-Group Time Series และเนื้อหา โดยใช้เวลาทดลองทั้งหมด 24 ชั่วโมง 8 สัปดาห์

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ (มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ฉบับ (มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.73 และ 0.88) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ (มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91) และแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92) สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบวัดซ้ำ (MANOVA with repeated measures) และสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หลังการทดลองครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีพัฒนาการในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น มีพัฒนาการในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น และมีพัฒนาการในการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

THE DEVELOPMENT OF ENGLISH COMMUNICATIVE PERFORMANCE AND ATTITUDES
OF MATTHAYOMSUKSA 2 STUDENTS TOWARDS THINK-PAIR-SHARE TECHNIQUES

AN ABSTRACT
BY
NOOTJARIN PREECHAKUL

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education degree in Educational Science and Learning Management
At Srinakarinwirot University
June 2017

Nootjarin Preechakul. (2017). *The Development of English Communicative Performance and Attitudes of Matthayomsuksa 2 Students towards Think-Pair-Share Techniques*. M.Ed. (Educational Science and Learning Management). Bangkok: Graduate School, Srinakarinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr. Saowalak Rattanavich.

The purpose of this research is to study the development of English Communicative Performance and Attitudes towards Think-Pair-Share Techniques of Matthayomsuksa 2 students enrolled in the fundamental English in the first semester of academic year 2015 were selected through Cluster Random Sampling as the sample of this study. The teaching experiment was conducted in 8 weeks with 24 teaching hours. One Group Time Series was used in the research. The research instruments included a listening-speaking ability test (with a reliability of 0.88), 2 reading ability equivalency test (with a reliability of 0.73, 0.88) respectively), a writing ability test (with a reliability of 0.92), and a questionnaire on attitudes of learning English (with a reliability of 0.92). MANOVA with repeated measures and line-graph plotting were statistically used for data analysis.

The finding showed that: 1) The experimental group towards Think-Pair-Share Techniques showed significantly higher development in English communicative performance at .01 level. 2) The experimental group attitudes towards Think-Pair-Share Techniques was at a high level

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

ของ

นุชจรินทร์ ปรีชากุล

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....
.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

วันที่ ...14...เดือน...กรกฎาคม...พ.ศ. 2560

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....
.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

.....
.....
(รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์)

.....
.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

.....
.....
(อาจารย์ ดร.ลัดดา หวังภามิต)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาและความอนุเคราะห์อย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ภา ศรีไพโรจน์ ประธานกรรมการสอบปากเปล่า และอาจารย์ ดร. ลัดดา หวังภษิต ที่กรุณาให้ คำปรึกษา คำแนะนำในการศึกษาค้นคว้า ตลอดจนให้ความกรุณาตรวจสอบ ปรับปรุง และแก้ไข ข้อบกพร่องต่างๆ ของปริญญานิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิภาดา ประสารทรัพย์ อาจารย์ ดร. พรพิมล ประสงค์พร อาจารย์ดวงพร จริจิตไพบูลย์ อาจารย์เสาวลักษณ์ คุณาวุฒิ อาจารย์เปรมศรี ตริยาภรณ์กุล Mr. Richard Espinosa Jr. ที่กรุณารับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแก้ไขเครื่องมือต่างๆ ในการวิจัย ตลอดจนให้คำแนะนำและข้อคิดที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ และคณาจารย์โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้าที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาดำเนินการวิจัย และขอขอบคุณ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณเพื่อน พี่ น้องนิสิตปริญญาโท สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้องปิยพงษ์ พรหมนนท์ ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้เสมอมา

ขอโน้มรำลึกถึงพระคุณบิดา มารดา และครอบครัวของผู้วิจัย ผู้ให้การสนับสนุนในการศึกษาด้วยความรัก ความห่วงใย และเป็นกำลังใจกับผู้วิจัยโดยตลอดเป็นอย่างดี

คุณค่าและประโยชน์ อันจะพึงมีของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชา พระคุณบิดามารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้วางรากฐานการศึกษา และประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้ผู้วิจัยตราบนานทุกวันนี้

นุชจรินทร์ ปรีชากุล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตการวิจัย.....	4
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	4
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ระยะเวลาที่ใช้ในงานวิจัย.....	4
เนื้อหาที่ใช้ในการสอน.....	5
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
สมมติฐานงานวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา.....	8
ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษา.....	8
ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	10
แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	11
ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	14
กิจกรรมที่ใช้ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	16
แนวทางส่งเสริมทักษะการฟัง.....	20
แนวทางส่งเสริมทักษะการพูด.....	23
แนวทางส่งเสริมทักษะการอ่าน.....	24
แนวทางส่งเสริมทักษะการเขียน.....	25
บทบาทของครูในการจัดกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	28
เอกสารเกี่ยวกับทฤษฎี Constructivism.....	29
ความหมายของทฤษฎีสรคนิยม.....	29

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
หลักการเรียนรู้ตามทฤษฎีสมรรถนิยม.....	30
องค์ประกอบของการเรียนรู้ตามทฤษฎีสมรรถนิยม.....	31
การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีสมรรถนิยม.....	32
ขั้นตอนการสอนตามทฤษฎีสมรรถนิยม.....	33
บทบาทของครูตามทฤษฎีสมรรถนิยม.....	36
เอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น.....	37
ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น.....	37
ลักษณะการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น.....	39
องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น.....	41
ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น.....	43
บทบาทของครูในการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น.....	44
บทบาทของผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น.....	47
กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น.....	47
เอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด.....	60
ความหมายการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด.....	60
ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด.....	60
รูปแบบการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด.....	61
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ.....	64
ความหมายของเจตคติ.....	64
ลักษณะของเจตคติ.....	65
องค์ประกอบของเจตคติ.....	67
การเกิดเจตคติ.....	67
หลักการวัดเจตคติ.....	68
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	70
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น.....	70
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด.....	70

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	72
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	73
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	74
การวิเคราะห์และจัดกระทำ.....	88
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	89
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	92
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	92
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	92
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	104
สรุปผลการวิจัย.....	108
อภิปรายผลการวิจัย.....	109
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	111
บรรณานุกรม.....	113
ภาคผนวก.....	120
ภาคผนวก ก คุณภาพเครื่องมือ.....	121
ภาคผนวก ข เครื่องมือการวิจัย.....	130
ภาคผนวก ค	141
ภาคผนวก ง	146
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	163

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 บทบาทของครูในฐานะการสร้างสรรค์กิจกรรมการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น.....	45
2 บทบาทของนักเรียนที่เรียนโดยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น.....	47
4 ชื่อเรื่อง หน้าที่ภาษา โครงสร้างภาษาที่ใช้ในการทำวิจัย.....	75
5 เกณฑ์การพิจารณาให้คะแนนการฟัง-พูด.....	78
6 เกณฑ์การพิจารณาให้คะแนนการเขียน.....	80
7 น้ำหนักคะแนนถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกในทางบวก (Positive).....	83
8 น้ำหนักคะแนนถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกในทางลบ (Negative).....	83
9 แบบแผนการทดลอง.....	84
10 ปฏิทินการวิจัย.....	86
11 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นความเฝ้ากันของตัวแปรตาม.....	93
12 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นความสัมพันธ์ของตัวแปรตาม.....	94
13 ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (MANOVA with repeated meas).....	94
14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำของการพัฒนา ความสามารถ ในการฟัง-พูด (MANOVA with repeated measures)	96
15 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ของความสามารถในการฟัง-พูด (Post Hoc Test).. 16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำของการพัฒนา ความสามารถ ในการอ่าน (MANOVA with repeated measures)	96
17 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ของความสามารถในการอ่าน (Post Hoc Test)..... 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำของการพัฒนา ความสามารถ ในการเขียน (MANOVA with repeated measures).....	98
19 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ของความสามารถในการเขียน (Post Hoc Test).... 20 ผลวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (t-test dependent samples).....	101
21 ผลวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (ค่าเฉลี่ยและเบี่ยงเบนมาตรฐาน).... 22 ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมิน ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	103
23 ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r)แบบทดสอบวัดความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษ ฉบับที่ 1.....	122
24 ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r)แบบทดสอบวัดความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษ ฉบับที่ 2.....	123
	124

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
25 ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินงานเขียนภาษาอังกฤษ	125
26 ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	126
27 ผลคะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	127
28 ผลคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ.....	128
29 ผลคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ.....	129

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	7
2 การจัดรูปแบบชั้นเรียน.....	26
3 การจัดรูปแบบชั้นเรียนเพื่อจัดกิจกรรมคู่.....	26
4 การจัดรูปแบบชั้นเรียนเพื่อจัดกิจกรรมคู่แบบมีการฝึกเขียน.....	27
5 การจัดรูปแบบชั้นเรียนเพื่อจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูล.....	27
6 การนั่งแบบแทงโก้.....	28
7 การเรียนแบบใหม่.....	30
8 บทบาทของครูในฐานะผู้อำนวยความสะดวก.....	46
9 CAF Template.....	59
10 กราฟแสดงการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	95
11 กราฟแสดงการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	97
12 กราฟแสดงการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ	100
13 กราฟแสดงการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ	102

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นตัวกลางสำคัญในการติดต่อสื่อสารของมนุษย์ ในแต่ละวันมนุษย์จำเป็นต้องใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร โดยวัตถุประสงค์ในการใช้ภาษาของแต่ละคนอาจเหมือนหรือแตกต่างกัน เช่น เพื่อการแสวงหาความรู้ เพื่อการแสวงโอกาสทางธุรกิจ เพื่อเจริญสัมพันธไมตรี เพื่อการเข้าสังคม เป็นต้น ในสังคมปัจจุบัน การรู้ภาษาแม่เพียงภาษาเดียวไม่สามารถตอบสนองความต้องการของมนุษย์ได้ ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นและสำคัญมากในชีวิตประจำวัน ภาษาต่างประเทศที่เป็นที่นิยมในปัจจุบัน เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี และนับวันจะมีภาษาต่างๆ เข้ามามีบทบาทในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ภาษาต่างประเทศที่คนไทยยังคงให้ความสำคัญมากที่สุดก็คือ ภาษาอังกฤษ เพราะภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาสากลที่ทุกคนยอมรับ ดังเห็นได้จากสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ตำราเรียนวิชาต่างๆ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ล้วนแต่เป็นภาษาอังกฤษทั้งสิ้น

ประเทศไทยให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก เห็นได้จากการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียน มหาวิทยาลัย และสถาบันการศึกษาต่างๆ มากมาย อีกทั้ง กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนต้องเรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีการกำหนดสาระสำคัญ ไว้ดังนี้ 1) ภาษาเพื่อการสื่อสาร 2) ภาษาและวัฒนธรรม 3) ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น 4) ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก ซึ่งในแต่ละสาระสำคัญมีการกำหนดตัวชี้วัดในแต่ละชั้นปีไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความสามารถในการฟัง ความสามารถในการพูด ความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการเขียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 220-243)

อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังคงไม่ประสบความสำเร็จ เห็นได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาภาษาอังกฤษ English Proficiency Index ประจำปี 2556 โดยสถาบันสอนภาษาระดับโลก Education First ที่ทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษของ 60 ประเทศทั่วโลกที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ประเทศไทยอยู่ในลำดับที่ 55 ซึ่งอยู่ในกลุ่มที่แย่ที่สุด (หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ, 2557: ออนไลน์) นอกจากนั้น ผลการทดสอบวิชาภาษาอังกฤษปีการศึกษา 2557 ซึ่งจัดทดสอบโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (NIETS) ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยในวิชาภาษาอังกฤษของเด็กไทยอยู่ที่ร้อยละ 31.05 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับต่ำ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2557: ออนไลน์) อีกทั้งจากผลการทดสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษเทียบเคียงมาตรฐานสากลจากทั่วประเทศ โดยใช้เกณฑ์ของ CFER

(The Common European Framework of Reference for Languages) จากจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 59,203 คน พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.21 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับ A1 หมายถึง ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคง่ายๆในชีวิตประจำวัน สามารถแนะนำตัวเองและผู้อื่น ทั้งยังสามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับบุคคลอื่นได้ เช่น เขาอยู่ที่ไหน รู้จักใครบ้าง มีอะไรบ้าง และตอบคำถามเหล่านี้ได้ ทั้งยังสามารถเข้าใจบทสนทนาเมื่อคู่สนทนาพูดช้าและชัดเจน ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ คือ ผู้สำเร็จการศึกษาภาคบังคับ (ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3) ต้องมีระดับความสามารถทางภาษาตามกรอบ CEFR ที่ A2 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2557: 6)

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537: 14-17) กล่าวถึงสาเหตุที่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ดังนี้ 1) นักเรียน นักศึกษา ไม่เห็นถึงความจำเป็นและประโยชน์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะพวกเขาคิดว่าไม่มีโอกาสที่จะได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน 2) ขาดความพร้อมด้านบุคลากร ตำราเรียน อุปกรณ์การเรียนการสอน และอื่นๆ นอกจากนั้น คราเชน (Krashen. 1982: 30-32) กล่าวว่า ตัวแปรด้านจิตใจของผู้เรียน ได้แก่ แรงจูงใจ เจตคติ ความมั่นใจในตนเอง และความวิตกกังวลมีอิทธิพลต่อการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

จากปัญหาดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า การสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตจนกระทั่งถึงปัจจุบันยังไม่ประสบความสำเร็จ ผู้สอนยังคงใช้วิธีการสอนเดิมๆ ที่เพียงเน้นย้ำให้ผู้เรียนรู้คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ แต่ไม่ได้กระตุ้นหรือส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น (Active Learning) จึงเป็นแนวการจัดการเรียนการสอนที่น่าสนใจ เพราะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติจริงมากกว่าการเห็นความรู้ โดยอาศัยกระบวนการคิด กระบวนการทำงานร่วมกันซึ่งถือเป็นหลักสำคัญของการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นนั้น ยึดหลักทฤษฎีสรคินิยม คือ ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ของตนเองและแลกเปลี่ยนความรู้ของตนเองสู่ผู้อื่น เพื่อร่วมกันตรวจสอบความรู้นั้น และสรุปองค์ความรู้ร่วมกัน นอกจากนั้น การจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้นยังสามารถพัฒนาศักยภาพทางสมองของผู้เรียนได้ ซึ่งได้แก่ ศักยภาพในการคิด ศักยภาพในการแก้ไขปัญหา และการนำไปประยุกต์ใช้ การจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้นนำไปสู่เทคนิคการสอนต่างๆ มากมาย

การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นเทคนิคจากแนวการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น ซึ่งสามารถช่วยให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้และจัดการกระบวนการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ลดการแข่งขันในชั้นเรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียน โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนคิดในประเด็นหรือเรื่องต่างๆ ด้วยตนเองโดยอาศัยประสบการณ์หรือความรู้เดิมของตนเอง (Think) หลังจากนั้นนำข้อมูล ความรู้ ความคิดเห็นนั้นมาแลกเปลี่ยนกับคู่ของตนเองเพื่ออภิปรายหาคำตอบที่ถูกต้องที่สุด (Pair) และนำเสนอต่อผู้เรียนทั้งชั้นเรียน (Share) การจัดการเรียนการสอน

ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดนั้นเป็นเทคนิคที่ผู้เรียนทุกคนต้องทำกิจกรรมอย่างจริงจัง (Active) ในการศึกษา สร้างความเข้าใจในเรื่องต่างๆ ที่ได้รับมอบหมายเพื่อให้ตนเองมีข้อมูลเพียงพอในการอภิปรายกับคู่ของตนเองส่งผลให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียน นอกจากนั้น การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่อ่อนสามารถพัฒนาตนเองได้โดยการซักถามผู้เรียนที่เก่งกว่าโดยไม่เกิดความอาย ซึ่งถือว่าเป็นเทคนิคการจัดการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง อีกทั้ง เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ยังสามารถพัฒนาทักษะการคิด การพูด-ฟัง การอ่าน และการเขียน จากงานวิจัยของ ดินดา และลิดิแมน (Dinda; & Lidiman. 2012: 46-49) พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด นอกจากนั้น ผลการวิจัยของ นิ กาเด็ค (Ni Kadek. 2014: 34-38) พบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด และผลการวิจัยของอีเนีย (Eny. 2013: 57-58) พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด สอดคล้องกับ สุมาร์สิห์ และเดดี (Sumarsih; & Dedi. 2013: 110-111) พบว่า ผู้เรียนที่เรียนโดยได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีความสามารถในการเขียนสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) โดยมีความมุ่งหวังว่าการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) สามารถช่วยนักเรียนพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้ง การฟัง-พูด การอ่าน และการเขียน รวมทั้งเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาได้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความสามารถในการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)
2. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ในการเรียนการสอนวิชา อ 22101 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

ความสำคัญของการวิจัย

การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ซึ่งผลของการวิจัยมีความสำคัญ ดังนี้

1. ได้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง รวมทั้งฝึกฝนกระบวนการคิด การทำงานร่วมกับผู้อื่น
2. เพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษนำไปพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน รวมทั้งสื่อการเรียนการสอนต่างๆ ที่จะมีประโยชน์ต่อผู้เรียนมากขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า แขวงสะพานสูง เขตสะพานสูง กรุงเทพมหานคร สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 2 ที่เรียนรายวิชา อ22101 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 รวม 12 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 600 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า เขตสะพานสูง กรุงเทพมหานคร สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 2 ที่เรียนรายวิชา อ21101 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จากห้องเรียนจำนวน 12 ห้องเรียน ได้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/6 ซึ่งมีนักเรียนจำนวน 50 คน เป็นกลุ่มทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้เวลา 10 สัปดาห์ เป็นเวลา 36 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 3 ชั่วโมง โดยเป็นการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษก่อน - หลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) หลายช่วงเวลา และวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) จำนวน 12 ชั่วโมง การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) จำนวน 24 ชั่วโมง รวมระยะเวลาในการวิจัยทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ 36 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกจากหนังสือ Mega Goal 2 รายวิชา พื้นฐาน ภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งทางโรงเรียนได้กำหนดให้ใช้หนังสือเล่มนี้ในการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังหัวข้อต่อไปนี้

1. Myself

- 1.1 Greeting people
- 1.2 Introducing yourself and others
- 1.3 Saying goodbye
- 1.4 Asking for and giving personal information
- 1.5 Expressing thanks
- 1.6 Apologizing

2. Entertainment

- 2.1 Expressing approval and disapproval
- 2.2 Talking about present ongoing activities

3. Occupations

- 3.1 Describing professions
- 3.2 Talking about professional goals

4. Hobbies

- 4.1 Describing daily activities and routines
- 4.2 Asking about and telling how often you do activities
- 4.3 Talking about abilities
- 4.4 Describing hobbies

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ คือ การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

- 2.1 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
 - 2.1.1 ความสามารถในการฟัง-พูด
 - 2.1.2 ความสามารถในการอ่าน
 - 2.1.3 ความสามารถในการเขียน
- 2.2 เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอนที่เกิดจากการร่วมมือกันระหว่างผู้เรียน 2 คนที่จับคู่กันเพื่อช่วยกันคิดในกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูเป็นผู้นำเสนอสถานการณ์ ปัญหา คำถามต่างๆ แล้วให้ผู้เรียนแต่ละคนคิดหาคำตอบด้วยตนเอง หลังจากนั้นผู้เรียนแต่ละคนจับคู่ของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนคำตอบหรือแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เมื่อได้ข้อสรุปร่วมกันแล้วจึงนำเสนอหน้าชั้นเรียน ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจัดการเรียนการสอนตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 “Elicitation of the prior knowledge” ครูผู้สอนตรวจสอบความรู้หรือประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังจะสอนโดยใช้คำถาม Yes-No Questions หรือ Wh-Questions

ขั้นที่ 2 “1st Think” ผู้เรียนแต่ละคนคิดทบทวนความรู้หรือประสบการณ์เดิมของตนเองเกี่ยวกับเรื่องที่จะเรียนและตอบข้อคำถาม

ขั้นที่ 3 “2nd Think” ผู้เรียนแต่ละคนรับข้อมูลโดยการฟังหรือการอ่าน หลังจากนั้นศึกษาข้อมูลด้วยตนเองและตั้งคำถามเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้อ่านหรือนำมาถามคู่ของตนเอง

ขั้นที่ 4 “Pair” ผู้เรียนแต่ละคนจับคู่กันและใช้คำถามที่ตนเองเตรียมมาถามคำถามคู่ของตนเอง สมมติผู้เรียน A ถามผู้เรียน B ผู้เรียน B ตอบคำถาม เมื่อผู้เรียน B ตอบคำถามแล้ว ผู้เรียน A สามารถแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมหรือแก้ไขได้ ทำเช่นนั้นจนครบข้อคำถามของทั้งคู่ เมื่อผู้เรียนแต่ละคู่ซักถามจบแล้ว ให้ผู้เรียนร่วมกันเขียนสรุปสิ่งที่ได้ฟังหรืออ่าน

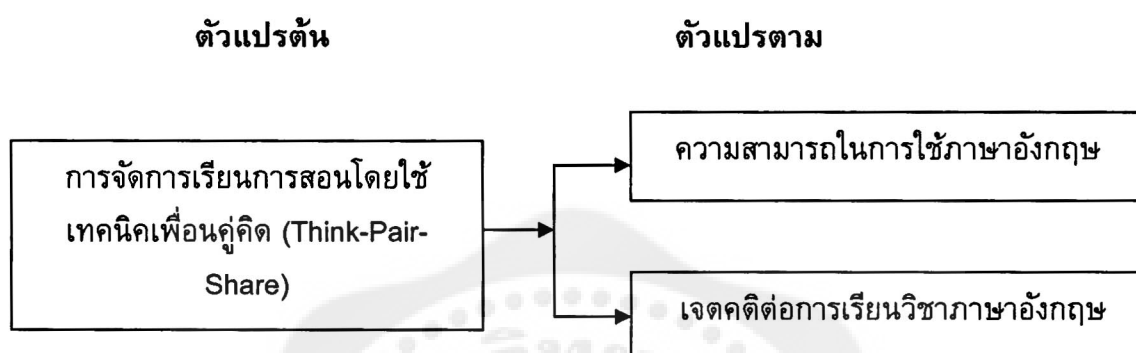
ขั้นที่ 5 “Share” ครูผู้สอนใช้คำถามเพื่อสรุปประเด็นของเรื่องที่ฟังหรืออ่าน เช่นถามใจความสำคัญของเรื่อง และสุ่มผู้เรียนแต่ละคนนำเสนอคำตอบหน้าชั้นเรียนหากผู้เรียนคู่ใดไม่เห็นด้วยสามารถแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมได้

2. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเพื่อสื่อความหมายให้ถูกต้องและเหมาะสมในสถานการณ์ต่างๆ โดยมีความถูกต้องและเหมาะสมในการเลือกใช้คำ ประโยค การจับใจความ การบอกรายละเอียด การลำดับความและการวิเคราะห์ข้อความของผู้เรียนด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ฉบับ ประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูด แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนซึ่งผู้วิจัยได้สร้างและหาคุณภาพข้อสอบแล้ว

3. เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงออกทางความรู้สึก ความคิดเห็น พฤติกรรมของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ซึ่งวัดได้จากแบบวัดเจตคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามลักษณะการวัดของไลเคิร์ท (Likert Scale)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ คือ การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความสามารถในการฟัง-พูด ความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการเขียน รวมทั้งเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด นำเสนอด้วยภาพประกอบต่อไปนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานงานวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลองในทุกช่วงของการทดลอง
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวข้องกับความสามารถในการใช้ภาษา
2. เอกสารเกี่ยวข้องกับทฤษฎีทฤษฎีสรคนิยม (Constructivism)
3. เอกสารเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น (Active Learning)
4. เอกสารเกี่ยวข้อง与技术เพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)
5. เอกสารเกี่ยวข้องกับการเจตคติ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.1 ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Competence)

เดล ไฮม์ส (Dell Hymes) เป็นผู้ริเริ่มแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารเมื่อราวปี ค.ศ. 1960 โดยแนวคิดของเขาเป็นแนวคิดที่ขัดแย้งกับแนวคิดของ โนอม ชอมสกี (Noam Chomsky) ซึ่งแยกความสามารถในการสื่อสารออกจากบริบทของสังคม ไฮม์ส กล่าวว่า การรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาอย่างเดียวไม่เพียงพอสำหรับการสื่อสารแต่ต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบททางสังคมด้วย หลังจากนั้นแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารจึงได้แพร่หลายไปทั่ว ไฮม์ส (Hymes. 1979: 14-26) ได้กล่าวว่าความสามารถในการใช้ภาษามีแนวคิด 3 ประการดังนี้

1. ความหลากหลายของภาษาที่ใช้สื่อสารในสังคม (Verbal Repertoire) หมายถึง ชุดของภาษาที่ใช้ในการพูดและการเขียนที่มีความหลากหลายที่ใช้สื่อสารในสังคม
2. ภาษาศาสตร์ในกิจวัตรประจำวัน (Linguistic Habits/ Linguistic Routines) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาในสถานการณ์หรือเหตุการณ์ต่างๆ เช่น การทักทาย การกล่าวคำอำลา การแสดงความยินดี การแสดงความเสียใจ เป็นต้น
3. ขอบเขตของภาษาศาสตร์ (Linguistic Sphere) หมายถึง ขอบเขตการใช้ภาษาแบบต่างๆ กับบุคคลใด เมื่อไหร่ และสถานที่ใด

แนวคิด 3 ประการของไฮม์สที่กล่าวมานี้ถือเป็นความสามารถทางภาษาศาสตร์ทางด้านสังคม (Sociolinguistic Competence) ซึ่ง ไฮม์ส ได้อธิบายว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นไม่ใช่เพียงแต่มีความรู้ทางด้านไวยากรณ์เท่านั้น แต่จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาให้เหมาะสมทั้งด้านวัฒนธรรมและสังคมซึ่งแบ่งเป็น 4 ด้านดังนี้

1. ไวยากรณ์ (Grammatical) หมายถึง ความสามารถในการตัดสินใจว่าประโยคถูกหรือไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

2. ความเหมาะสมและความเป็นได้ในการนำภาษาไปใช้ (Feasibility) หมายถึง ความสามารถในการพิจารณาความหมายและนำประโยคไปใช้จริงเพราะประโยคบางประโยคอาจถูกหลักไวยากรณ์แต่ไม่สามารถนำประโยคนั้นไปใช้จริงได้

3. ความเหมาะสมของภาษาต่อการใช้ในบริบท (Appropriateness to context) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมตามบริบทต่างๆ ทางสังคม

4. การใช้ภาษาที่ได้รับการยอมรับจากสังคม (Accepted usage) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมและได้รับการยอมรับจากสังคมของภาษานั้น

จากหลักแนวคิดของไฮม์ส์ (Hymes) ผู้ริเริ่มแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร ส่งผลให้นักภาษาศาสตร์อีกหลายคนยอมรับแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

วิตโดสัน (Widdowson. 1978: 30-31) และวิลคิน (Wilkins. 41-54) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาที่ตระหนักถึงสถานภาพทางสังคม บทบาท อายุ บุคลิกภาพของบุคคล รวมทั้งการคำนึงถึงหัวข้อที่จะพูด สถานที่ที่จะพูด ลักษณะของภาษาที่ใช้ในการพูดว่าอยู่ในระดับใด เช่น ภาษาทางการ ภาษาที่ไม่เป็นทางการ สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญเท่ากับถูกต้องของโครงสร้างไวยากรณ์

ริเวอร์ส (Rivers. 1982: 7) กล่าวว่า ผู้เรียนจะสามารถสื่อสารได้ประสบความสำเร็จ ผู้เรียนไม่เพียงแต่ใช้ประโยคที่ถูกต้องตามไวยากรณ์เท่านั้น แต่ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้วัฒนธรรมของสังคมนั้นๆ ระดับภาษาที่เหมาะสม อากัปกิริยาที่ใช้แสดงออกในขณะที่พูดของแต่ละวัฒนธรรมหรือภาษาเพื่อให้เป็นที่ยอมรับในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศ และที่สำคัญคือผู้เรียนต้องสามารถเข้าใจการใช้เสียง การลงเสียงหนัก-เบาในคำและประโยคด้วย

มันบี้ (Munby. 1983: 22-2) ได้นำแนวคิดของวิตโดสัน (Widdowson) เรื่องการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง (Discourse Analysis) มาใช้ในการกำหนดความสามารถในการใช้ภาษาว่าประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความรู้ด้านวัฒนธรรมและสังคม (Sociocultural Orientation) หมายถึง ผู้ใช้ภาษาจะต้องใช้ภาษาให้สอดคล้องกับชุมชน หน้าที่ของภาษาทางสังคม และกฎการใช้ภาษา

2. ความรู้ด้านความหมายและไวยากรณ์ (Sociosemantic Basis of Linguistic Knowledge) หมายถึง ความรู้ในการเลือกรูปแบบภาษาให้สอดคล้องกับความหมาย

3. ความรู้ระดับความต่อเนื่องของข้อความ (Discourse Level of Operation) หมายถึง ความสามารถในการนำข้อความไปใช้ในการสื่อสารทั้งรูปแบบวจีปฏิบัติ (Speech Act) วจีเหตุการณ์ (Speech Event) วจีสถานการณ์ (Speech Situation) และกฎเกณฑ์ของข้อความต่อเนื่อง (Rules of Discourse) เช่น ระบบการเชื่อมประโยค (Cohesion System) และลักษณะความสัมพันธ์ของข้อความต่อเนื่อง (Coherence Feature)

สเวน (Swain.1984: 7-178 อ้างอิงจาก สุภัทรา อัครานุเคราะห์. 2532: 3-4) ได้กล่าวว่า ความสามารถในการใช้ภาษาประกอบด้วยความสามารถในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์หรือตามหลักไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) หมายถึง ความสามารถในการพูด ฟัง อ่าน เขียน โดยมีองค์ประกอบทางภาษา (Language Component) ได้แก่ ระบบเสียง ศัพท์ ไวยากรณ์ ในการสื่อความหมาย

2. ความสามารถในการใช้ภาษาตามหลักสังคมภาษาศาสตร์ (Sociolinguistic Competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามระเบียบปฏิบัติของสังคมนั้นๆ โดยผู้ใช้ภาษาต้องเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและโอกาสต่างๆ

3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและเขียน (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมโยงไวยากรณ์กับความหมายทางภาษาให้สัมพันธ์กันและมีความถูกต้อง อีกทั้งสามารถคาดการณ์ลักษณะของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบทได้ถูกต้อง

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence/ Strategic Competence) หมายถึง ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ รวมทั้งการแสดงออกปฏิกิริยาต่างๆ ในการสื่อความหมาย ซึ่งการใช้กลวิธีนี้สามารถทำได้ทั้ง 2 ลักษณะ คือ แสดงออกในทางคำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Nonverbal)

จากการศึกษาความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนเพราะการสื่อสารเป็นทักษะสัมพันธ์หรือลักษณะบูรณาการ (Integrated Skills) มนุษย์ไม่สามารถแยกทั้ง 4 ทักษะออกจากกันได้ โดยความสามารถในการสื่อสารนั้นผู้ใช้จะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ บริบทของสังคม และวัฒนธรรม อีกทั้งมีความรู้ความเข้าใจในกลวิธีต่างๆ ที่ใช้ในการสื่อสาร

แนวคิดเกี่ยวกับภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนเปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยนักภาษาศาสตร์หลายคนได้นำเสนอการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) และให้ความหมายการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1.2 ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ซาวิญยอง (Savignon.1999: 8-9) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การสอนให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อความหมายตามสถานการณ์จริง โดยอาศัยกระบวนการตีความ แสดงความคิดเห็น และการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อความหมาย

ฮาร์มเมอร์ (Harmer.1999: 8-9) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือการสอนภาษาให้ผู้เรียนรู้ว่าจะใช้ภาษาอย่างไรเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและเน้นให้ผู้เรียนเห็นถึงคุณค่าในการสื่อสาร

ริชาร์ดและโรเจอร์ (Richard; & Rogers.2002: 69) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ 2 ในการสื่อสาร

อรุณี วิริยะจิตรา (2532: 48) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การสอนภาษาที่เน้นหน้าที่ของภาษา หลังจากนั้น จึงสอนการใช้ภาษาให้ถูกต้องเป็นการสอนโดยให้เห็นภาพรวมของภาษา

สมิตรา อังวัฒนากุล (2537: 107) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การสอนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้ โดยไม่ควรสอนให้ผู้เรียนรู้เฉพาะโครงสร้างของภาษาเพียงเท่านั้น แต่ควรสอนให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามสภาพของสังคม

ละเอียต จุฑานันท์ (2541: 96) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเกิดขึ้นประมาณปี 1995 เนื่องจากนักภาษาศาสตร์และผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศตระหนักว่าถึงแม้ว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะรู้และเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์เป็นอย่างดี แต่ก็ไม่สามารถนำความรู้นั้นไปใช้ในการสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ จึงมีการแสวงหาวิธีการต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ ดังนั้น การสอนภาษาจึงควรสอนให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริงโดยผู้เรียนควรรู้ว่าจะพูดอะไร พูดกับใคร พูดเมื่อใด ที่ไหน และลักษณะอย่างไร (Hymes อ้างถึงใน ละเอียต จุฑานันท์ 2541: 96)

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2550: 47-50) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่ผสมผสานวิธีการสอนที่หลากหลาย โดยครูผู้สอนต้องออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จริงจากการฝึกปฏิบัติ เช่น การอภิปราย การใช้สถานการณ์จำลอง การแสดงท่าทางประกอบ การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

จากความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจากนักภาษาศาสตร์หลายท่าน สรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การสอนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนรู้ เข้าใจ และสื่อสารในบริบทภาษาอย่างหลากหลายโดยสอนทั้งคำศัพท์ โครงสร้างทางภาษา และไวยากรณ์ รวมทั้งการใช้ภาษาให้เหมาะสมตามบริบท สถานภาพทางสังคม วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

1.3 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน มีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาตามสถานการณ์และบริบทต่างๆ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้แนะนำแนวทางและรูปแบบในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

มอร์โรว์ (Marrow.1981: 59-66) ให้หลักการในการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. ผู้เรียนต้องรู้วัตถุประสงค์ในการเรียนภาษา ว่าเรียนไปเพื่ออะไร
2. หน้าที่ของภาษาสำคัญกว่ารูปแบบภาษา สิ่งที่สำคัญของภาษาคือเราต้องสามารถเข้าใจภาษา มิใช่คำนึงแต่รูปแบบที่ถูกต้องของภาษา
3. กระบวนการสื่อสารมีความสำคัญเท่าเทียมกับรูปแบบของภาษา
4. ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้หากได้ปฏิบัติจริง ดังนั้น ครูควรจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง
5. การที่ผู้เรียนมีความผิดพลาดในการใช้ภาษาไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ความผิดพลาดนั้นจะเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ และครูไม่ควรตำหนิเพราะจะทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา

เบิร์ต และดูลีย์ (Burt; & Dulay.1983: 40-45) กล่าวถึงหลักในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. สื่อและภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนควรเป็นสื่อที่ใกล้ตัวผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียน

1.1 ปัจจัยป้อนแบบคร่าวๆ (Roughly-tuned input) หมายถึง การให้ปัจจัยป้อนทางภาษาที่มีระดับสูงกว่าความสามารถเดิมของผู้เรียน

1.2 ปัจจัยป้อนแบบละเอียด (Finely-tuned input) หมายถึง การให้ปัจจัยป้อนกับผู้เรียนโดยที่ผู้เรียนรู้ตัว (Conscious Learning) โดยครูผู้สอนสอนด้วยวิธีการพูดซ้ำๆ และฝึกฝนให้ผู้เรียนพูดในสิ่งที่เรียนซ้ำๆ อย่างถูกต้อง โดยใช้การดึงความรู้เดิมของผู้เรียนออกมา

2. การกระตุ้นผู้เรียนให้ใช้ภาษาที่เรียน (Language Output) มีลักษณะดังนี้

2.1 การฝึก (Practice Output) หมายถึง การให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ได้เรียนในบริบทต่างๆ โดยครูผู้สอนจัดสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษา

2.2 การสื่อสาร (Communication Output) หมายถึง การจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ภาระงาน (Communication Task) เพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้จากการเรียนมาประยุกต์ใช้ในการทำภาระงาน

วิลเลียม (William.1995: 12-13) ได้แนะนำรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. เน้นการสอนภาษาที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน โดยต้องมีความหลากหลายทางภาษา

2. เน้นภาระงานที่สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษา เช่น สนทนาในเรื่องต่างๆ ที่นักเรียนสนใจกับเพื่อนร่วมชั้นหรือครู

3. เน้นความสำเร็จในการสื่อสาร ผู้เรียนต้องสามารถสื่อสารให้ประสบความสำเร็จในขั้นตอนนี้ผู้เรียนต้องสามารถแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าเพื่อให้การสื่อสารนั้นประสบความสำเร็จ เช่น การพูดอ้อมเมื่อไม่สามารถนึกคำศัพท์ได้

4. เน้นที่รูปแบบภาษา กฎเกณฑ์ภาษาเพียงเล็กน้อย อย่าจับผิดผู้เรียนเมื่อผู้เรียนใช้โครงสร้างผิด

5. เน้นที่ผู้เรียน หัวข้อต่างๆ ที่นำมาใช้ในการสื่อสาร

ซาวิญยอง (Savignon.1999: 23-24) นำเสนอหลักการในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนมีอิสระและความคิดสร้างสรรค์ในการใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดความรู้หรือประสบการณ์ของตนเองได้อย่างถูกต้อง

2. ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ในวงกว้าง (A broad communicative framework) ซึ่งสอดคล้องกับบทบาทของผู้ร่วมสนทนา สถานการณ์ และจุดประสงค์ในการสื่อสาร

3. การเรียนภาษาที่ 2 เป็นการเรียนในสิ่งที่ผู้เรียนสนใจและต้องการที่จะรู้ เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันคล้ายกับการเรียนภาษาแม่ของตนเอง

4. ครูผู้สอนควรพัฒนาสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

5. ในขั้นตอนการฝึกฝน ครูควรเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาให้ถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์ แต่ในขั้นตอนการนำไปใช้นั้น ครูผู้สอนควรเน้นให้ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายได้อย่างคล่องแคล่วและเหมาะสม

ริชาร์ด (Richards.2006: 2) ให้ลักษณะการสอนเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. มนุษย์เรียนภาษาเพื่อรู้ว่าจะนำภาษาไปใช้อย่างไรมากกว่าการเรียนรู้ว่าภาษาทำงานอย่างไรหรือเพียงแค่ฝึกฝนการใช้กฎต่างๆ ของภาษา
2. อย่าให้ความสำคัญกับไวยากรณ์จนมากเกินไป
3. มนุษย์เรียนรู้ภาษาจากการสื่อสาร
4. ความผิดพลาดไม่ใช่เรื่องสำคัญในทักษะการพูดภาษา
5. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมิใช่สอนแต่บทสนทนาเพียงเท่านั้น
6. กิจกรรมที่ใช้ควรเป็นกิจกรรมที่สามารถใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน
7. เป้าหมายของการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว

ITTO (International Teacher Training Organization) ให้ลักษณะการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารโดยใช้ภาษาเป้าหมาย (target language)
2. เนื้อหาในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะต้องครอบคลุม ความหมายของภาษา หน้าที่ทางสังคมของภาษา ไม่ใช่เพียงแต่การสอนโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น
3. ผู้เรียนควรมีการทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้อื่น
4. ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนการใช้ภาษาเป้าหมายในบริบทต่างๆ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร
5. สื่อและกิจกรรมในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรเป็นของจริงที่สอดคล้องและมีผลต่อความต้องการและการใช้ชีวิตประจำวัน
6. กิจกรรมในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรมีการบูรณาการทักษะการอ่าน การพูด การฟัง และในบางครั้งอาจรวมทักษะการเขียนด้วย ตั้งแต่ระยะเริ่มต้นของการสอนเพื่อการสื่อสาร
7. หน้าที่ของครูในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกในการสนับสนุนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้
8. ครูควรมีทักษะในการใช้ภาษาเป้าหมายอย่างเหมาะสมและคล่องแคล่ว

1.4 ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

สกอตต์ (Scott.1981: 70) ได้นำเสนอขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. การตั้งจุดประสงค์ (Setting Objective) ครูจะต้องตั้งจุดประสงค์ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ว่าต้องการให้ผู้เรียนเรียนรู้อะไรและสามารถทำอะไรได้

2. การดำเนินการสอน (Presentation) ครูจะต้องอธิบายเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเรื่องที่จะสอน

3. การฝึก (Practice) ครูจะต้องออกแบบกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนสิ่งต่างๆ ที่ได้เรียนรู้ โดยการฝึกฝนอาจเป็นรายบุคคล คู่ กลุ่มก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนเป็นผู้กำหนด

4. การถ่ายโอน (Transfer) ขั้นตอนนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้จากการเรียนมาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ที่ครูเป็นผู้กำหนด โดยครูควรจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันอย่างอิสระ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ หรือเกมต่างๆ เป็นต้น

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1992: 50) แบ่งขั้นตอนการสอนเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. การแนะนำความรู้ใหม่ (Introducing New Language) ครูนำเสนอคำศัพท์ กฎเกณฑ์ทางภาษาต่างๆ ที่ผู้เรียนไม่เคยเรียนมาก่อนโดยการเล่าเรื่อง เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นถึงบริบทในการใช้ภาษา โดยขั้นตอนนี้ครูจะต้องอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจในคำศัพท์ และกฎเกณฑ์ทางภาษาอย่างชัดเจน

2. การฝึกภาษา (Practice) ขั้นตอนนี้ครูจะเป็นผู้ฝึกฝนการใช้ภาษาของผู้เรียนซึ่งถือเป็นการฝึกฝนแบบควบคุม เช่น ฝึกออกเสียงคำศัพท์ ประโยคตามครู ฝึกพูดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองโดยใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาที่ได้เรียนไปแล้ว เป็นต้น

3. กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Activities) ขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกฝนคำศัพท์ กฎเกณฑ์ต่างๆ อย่างอิสระมากยิ่งขึ้น ซึ่งกิจกรรมที่ใช้ในขั้นตอนนี้ต้องเป็นกิจกรรมที่มีความสมจริง เช่น กิจกรรมบทบาทสมมติ กิจกรรมการแก้ปัญหา เป็นต้น

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535: 112-115) ได้แนะนำขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing New Language) คือ ขั้นตอนที่ครูเป็นผู้นำนักเรียนเข้าสู่เนื้อหาที่ครูต้องการนำมาสอน โดยครูสามารถใช้วิธีต่างๆ ในการนำเข้าสู่บทเรียน เช่น การเล่าเรื่อง ซึ่งเนื้อเรื่องที่นำมาเล่าให้ผู้เรียนฟังจะต้องใช้คำศัพท์ รูปแบบภาษาที่ผู้เรียนคุ้นเคยมาบ้าง เพื่อให้นักเรียนเข้าใจง่ายยิ่งขึ้น หลังจากนั้น ครูกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนโดยวิธีการถาม-ตอบ ว่านักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องที่ครูนำเสนอหรือไม่ ในขั้นตอนนี้ครูต้องตระหนักเสมอว่า ต้องอธิบายให้ผู้เรียนเห็นว่าเนื้อหานั้นมีรูปแบบภาษาอย่างไร

2. ขั้นการฝึก (Practice/Controlled Practice) คือ ขั้นตอนการฝึกฝนให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับคำศัพท์ โครงสร้างภาษาที่ผู้เรียนเพิ่งเรียนมาโดยใช้การฝึกแบบควบคุม ซึ่งวิธีการฝึกฝนอาจเป็นการฝึกแบบกลไก (Mechanical Drill) หรือการฝึกซ้ำๆ (Repetition Drill) ตามตัวอย่างจนกระทั่งผู้เรียนสามารถจดจำและเข้าใจความหมายของคำศัพท์หรือโครงสร้างต่างๆ ที่ได้เรียนไป

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production/Free Practice) คือ ขั้นตอนที่ผู้เรียนสามารถฝึกฝนคำศัพท์ รูปแบบภาษาอย่างอิสระ ซึ่งขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่สำคัญมากเพราะ

เป็นการเชื่อมโยงระหว่างความรู้ของผู้เรียนกับการนำความรู้นั้นไปใช้ในชีวิตประจำวัน ครูจะเป็นผู้กำหนดกิจกรรมต่างๆ ให้เหมาะสมกับผู้เรียน

ละเอียดยุทธานันท์ (2539: 100-101) อธิบายขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ในขั้นตอนนี้ครูผู้สอนจะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาให้เหมาะสมควบคู่กับการสอนโครงสร้างทางภาษา โดยสามารถทำได้ดังนี้

1.1 การนำเข้าสู่เนื้อหา (Lead-in) ผู้สอนนำเสนอเนื้อหาที่จะสอนโดยใช้ภาพหรือการเล่าให้ฟัง ในเนื้อหานี้ต้องประกอบด้วยคำศัพท์ โครงสร้างภาษาที่ต้องการฝึกฝนผู้เรียน และควรมีคำศัพท์ ไวยากรณ์ที่ผู้เรียนคุ้นเคยบ้าง

1.2 การดึงความรู้เดิม (Elicitation) ครูผู้สอนใช้คำถามในการตรวจสอบความรู้เดิมของผู้เรียนในเรื่องที่จะเรียน เพื่อให้รู้ว่าจะเริ่มสอนอะไรเพื่อหลีกเลี่ยงการสอนที่ผู้เรียนรู้อยู่แล้วเป็นการไม่เสียเวลา

1.3 การอธิบาย (Explanation) ใช้การอธิบายเนื้อหาในกรณีที่ผู้เรียนยังไม่เข้าใจเนื้อหาทางภาษาที่ได้สอนไปแล้ว โดยใช้รูปแบบการใช้ภาษาที่หลากหลายหากจำเป็นสามารถใช้ภาษาแม่ในการอธิบายได้

2. ขั้นการฝึก (Practice) ครูผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนภาษาที่ได้เรียนรู้มาโดยเริ่มจากการฝึกฝนแบบควบคุม (Controlled Practice) การฝึกฝนในรูปแบบนี้ ครูผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ โครงสร้างทางภาษา โดยใช้แบบฝึกหัดโครงสร้าง (Structural Exercise) ฝึกฝนซ้ำๆ ให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญและสามารถจดจำรูปแบบของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างอัตโนมัติ ครูผู้สอนควรใช้รูปแบบ สถานการณ์ในการฝึกฝนที่มีความหลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนโครงสร้างทางภาษาจากสถานการณ์หนึ่งไปยังอีกสถานการณ์ที่มีความคล้ายคลึงกัน หลังจากนั้นครูจึงให้ผู้เรียนฝึกฝนในสถานการณ์อื่นๆ ให้คล่องแคล่ว

3. ขั้นนำไปใช้ (Production) ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายในการฝึกฝนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ โดยฝึกฝนให้ผู้เรียนใช้ภาษาตามสถานการณ์ที่ครูกำหนดให้ ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้รูปแบบต่างๆ ของภาษาได้อย่างอิสระช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาของตนเอง

1.5 กิจกรรมที่ใช้ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

เมื่อแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเข้ามามีบทบาทและแผ่ขยายไปทั่วโลก นักภาษาศาสตร์และนักวิชาการต่างคิดค้นกิจกรรมต่างๆ ที่จะสามารถพัฒนาผู้เรียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

ฟินอคเคียโร (Finocchiaro.1980: 79) เสนอกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. กิจกรรมใฝ่รู้ ได้แก่

1.1 นำเนื้อหาที่จะให้ผู้เรียนฟังหรืออ่านมาเรียบเรียงใหม่ด้วยภาษาที่ง่ายขึ้นให้อยู่ใน 2 ระดับ คือระดับง่าย และระดับง่ายสุดและใช้คำถามเพื่อให้ผู้เรียนตอบ โดยใช้รูปแบบคำถามที่แตกต่างกัน ใช้ Yes/No question กับระดับที่ง่ายที่สุด ใช้ Wh-question กับระดับที่ง่าย และใช้คำถามแบบอนุมาน (Inferential question) กับเนื้อหาฉบับจริง

1.2 ให้ผู้เรียนฟังข้อความสั้นๆ ในสถานการณ์ต่างๆ แล้วให้ผู้เรียนบอกว่าข้อความที่ได้ฟังเป็นภาษาทางการหรือภาษาไม่เป็นทางการ

1.3 ผู้เรียนฟังหรืออ่านบทสนทนาสั้นๆ และตอบว่าคำตอบของบุคคลที่ 2 ในบทสนทนานั้นเหมาะสมหรือไม่

1.4 ครูบรรยายสถานการณ์สั้นๆ พร้อมแจกบทสนทนาให้ผู้เรียนเพื่อพิจารณาว่าบทสนทนานั้นเหมาะสมกับสถานการณ์หรือไม่

1.5 ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาหรือเจ้าของภาษาอธิบายหรือทำเครื่องหมายบนแผนที่ รูปภาพ หรืออื่นๆ แล้วให้ผู้เรียนคนอื่นๆ ฝึกอธิบายตาม

1.6 ผู้เรียนฟังหรืออ่านบทสนทนาแล้วตอบว่าบทสนทนานั้นเกิดขึ้นที่ไหน สถานภาพทางสังคมของผู้พูดเป็นอย่างไร เป็นต้น

2. กิจกรรมที่ส่งเสริมด้านการพูดและการเขียน ได้แก่

2.1. ให้ผู้เรียนเปลี่ยนบทสนทนาที่ครูกำหนดให้อยู่ในรูปแบบที่เป็นทางการมากขึ้น หรือเป็นทางการน้อยลง

2.2. มอบหมายให้ผู้เรียนแสดงละครพร้อมแสดงความรู้สึก

2.3 ครูให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ เช่น สถานีรถไฟ พิพิธภัณฑ์ แล้วให้ผู้เรียนมารายงานโดยใช้ภาษาอังกฤษ

2.4 ให้ผู้เรียนบอกสิ่งที่ควรพูดหรือทำในสถานการณ์ที่ครูกำหนดให้ โดยควรเริ่มต้นจากระดับพื้นฐานง่าย ๆ ก่อน

2.5 ให้ผู้เรียนถอดความ (Paraphrase) ประโยคหรือข้อความสั้นๆ

2.6 ให้ผู้เรียนเติมหรือพูดบทสนทนาที่หายไป

2.7 ให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความหรือข้อความคำถาม

2.8 ครูกำหนดคำตอบของคำถามเพื่อให้ผู้เรียนเลือกว่าคำตอบที่กำหนดให้จะเป็นคำตอบของข้อความใด

2.9 ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับบทสนทนาในรูปแบบที่หลากหลาย เช่น ขยายความในบทสนทนาโดยใช้รูปแบบ โครงสร้างภาษาที่ได้เรียนไปแล้ว

2.10 ให้ผู้เรียนเล่าสิ่งที่ได้ฟังจากการบรรยาย หรือภาพยนตร์

2.11 ให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าวที่ได้ฟังหรืออ่าน

2.12 ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ โดยครูอาจช่วยเหลือโดยการให้ข้อความต่างๆ หรือเค้าโครงของสถานการณ์

2.13 ให้ผู้เรียนฝึกฝนที่จะหลีกเลี่ยงการใช้ข้อความหรือข้อความที่ทำให้ลำบากใจโดยการใช้อีกคำอื่น ๆ หรือเปลี่ยนหัวข้อในการสนทนา

2.14 แบ่งกลุ่มผู้เรียนเพื่ออภิปรายประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน

2.15 ให้ผู้เรียนศึกษาข่าวโดยแยกเป็นตอนๆ แล้วให้สรุปข่าวนั้นหรือวิจารณ์อภิปรายข่าว

คลิปปเพล (Klippel.1981: 76) แนะนำกิจกรรมในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1. การสร้างคำถามและคำตอบ (Question and Answer)
2. การอภิปรายและการตัดสินใจ (Discussion and Answer)
3. การใช้เนื้อเรื่องและการสร้างฉาก (Stories and Scenes)

ลิตเติลวูด (Littlewood.1983: 20-21) เสนอกิจกรรมตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ ดังนี้

1. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ (Functional Communicative Activities) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนต้องใช้ภาษาเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาเท่าที่ตนเองมีสื่อความหมายให้เป็นที่เข้าใจให้มากที่สุด โดยไม่ต้องกังวลถึงไวยากรณ์ หรือความเหมาะสมของภาษา ซึ่งสามารถจัดกิจกรรมได้ ดังนี้

1.1 กิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด (Sharing Information with Restricted Cooperation) กิจกรรมรูปแบบนี้สามารถจัดได้ทั้งแบบคู่ หรือแบบกลุ่มขึ้นอยู่กับครูซึ่งเป็นผู้กำหนดสถานการณ์ โดยแต่ละคู่หรือแต่ละกลุ่มจะรับข้อมูลเพียงส่วนเดียว และจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาของคู่หรือกลุ่มตัวเองในการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับคู่อื่นหรือกลุ่มอื่นด้วยการถาม-ตอบ

1.2 กิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง (Sharing Information with Unrestricted Cooperation) กิจกรรมประเภทนี้มีความคล้ายคลึงกับกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด คือ การทำกิจกรรมร่วมกันเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มแต่กิจกรรมนี้ผู้เรียนจะมีความอิสระในการแลกเปลี่ยนข้อมูลมากกว่ากิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด เช่น ใช้วิธีการบรรยายวิธีการเสนอแนะ เป็นต้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าผู้เรียนคิดว่าวิธีใดเหมาะสม

1.3 กิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลและหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and Processing Information) กิจกรรมนี้นักเรียนแต่ละคู่ หรือกลุ่มจะมีข้อมูลคนละส่วนกัน และนักเรียนจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน เมื่อได้ข้อมูลในภาพรวมครบถ้วน จึงนำข้อมูลนั้นไปแก้ไขปัญหาหรือสถานการณ์ตามที่ครูกำหนด พร้อมกับร่วมอภิปราย กิจกรรมนี้มีลักษณะคล้ายกับเกมต่อภาพ (Jigsaw)

1.4 กิจกรรมการหาข้อสรุปจากข้อมูล (Processing Information) กิจกรรมประเภทนี้นักเรียนแต่ละคู่หรือกลุ่มจะได้รับข้อมูลครบถ้วนเหมือนกัน ดังนั้นผู้เรียนจึงไม่ต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน แต่จะต้องนำข้อมูลนั้นมารวบรวมกันอภิปรายแล้วนำมาใช้ในการแก้ปัญหาต่างๆ

2. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) กิจกรรมประเภทนี้มีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกับกิจกรรมการใช้ภาษาตามวัตถุประสงค์ (Functional Communicative Activities) คือ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสาร แต่นอกจากการฝึกฝนการใช้ภาษาแล้วผู้เรียนยังต้องสามารถเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมและถูกต้องตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ ลิตเติลวูด (Littlewood.1983: 45-49) อธิบายเพิ่มเติมว่าเนื่องจากการจัดกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในชุมชนสังคม จำเป็นต้องจำลองห้องเรียนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ต่างๆ ดังนั้น ครูจึงควรสร้างบรรยากาศในห้องเรียนเพื่อส่งเสริมการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียน ดังนี้

2.1 ครูควรใช้ภาษาเป้าหมาย (target language) ในการจัดการเรียนการสอน หรือการจัดระเบียบวินัยภายในห้องเรียน โดยเริ่มจากประโยคง่ายๆ ที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้แล้วจึงพัฒนาระดับความยากขึ้นไปเรื่อยๆ วิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการฟัง-พูดได้

2.2 ครูควรใช้ภาษาเป้าหมายเป็นสื่อกลางในการจัดการเรียนการสอน วิธีนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกฝนการใช้ภาษา

2.3 การให้ผู้เรียนสนทนากับเพื่อนหรือครูเป็นภาษาต่างประเทศ วิธีนอกจากผู้เรียนจะได้ฝึกฝนการใช้ภาษาแล้ว ผู้เรียนยังได้ฝึกฝนการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่นอีกด้วย

2.4 การให้ผู้เรียนสร้างบทสนทนาและแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์หรือหัวข้อที่กำหนด

ริชาร์ด (Richards.2006: 14-20) กล่าวว่า การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเป็นเป้าหมายหนึ่งของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ประสิทธิภาพในการสื่อสารจะเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติเมื่อผู้พูดได้รับการกระตุ้นจากปฏิสัมพันธ์ที่มีความหมายและสามารถเข้าใจได้ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมิใช่สอนเพียงการใช้ภาษาเท่านั้น ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการใช้กลวิธีต่างๆ ในการสื่อสาร แก้ไขข้อผิดพลาด และหลีกเลี่ยงการทำให้บทสนทนาติดขัดได้ ซึ่งกิจกรรมที่ริชาร์ดแนะนำเพื่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีดังนี้

1. Information-Gap Activities คือ กิจกรรมนี้เกิดจากแนวคิดที่ว่า โดยปกติมนุษย์สื่อสารเพื่อที่จะได้รับข้อมูลต่างๆ เช่น นักเรียนจับคู่กัน คู่แรกรูปภาพแก่นักเรียนทั้ง 2 คน ซึ่งรูปภาพนั้นแตกต่างกัน หลังจากนั้นให้นักเรียนทั้ง 2 คนถามคำถามคู่ของตนเพื่อพยายามหาความแตกต่างระหว่างภาพ 2 ภาพ

2. กิจกรรมตัวต่อ (Jigsaw Activities) เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่ใช้แนวคิด Information-Gap ในการออกแบบการเรียนการสอน กิจกรรมนี้ผู้เรียนอาจถูกแบ่งเป็นกลุ่ม เป็นคู่เดี่ยว ขึ้นอยู่กับครูเป็นผู้ออกแบบ ผู้เรียนทุกคน หรือทุกคู่ หรือทุกกลุ่มเป็นส่วนหนึ่งของข้อมูลที่จะทำให้งานนี้สมบูรณ์ เช่น ครูสร้างเรื่องเล่า 1 เรื่องและแบ่งเรื่องเล่าออกเป็นส่วนๆ ตามจำนวน

กลุ่มนักเรียน หลังจากนั้น นักเรียนแต่ละกลุ่มต้องฟังข้อมูลของแต่ละกลุ่ม เมื่อฟังข้อมูลครบแล้ว นักเรียนทุกคนต้องช่วยให้เรื่องเล่านั้นสมบูรณ์

3. กิจกรรมทำชิ้นงานของตนเองให้สำเร็จ (Task-completion activities) คือ กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาของตนเองในการช่วยทำงานของตนเองที่ได้รับมอบหมายเสร็จสมบูรณ์ เช่น map-reading เกม puzzles

4. กิจกรรมรวบรวมข้อมูล (Information-sharing activities)

5. กิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion-sharing activities)

6. กิจกรรมถ่ายโอนข้อมูล (Information-transfer activities) คือ กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำเสนอหรือเปลี่ยนแปลงรูปแบบของข้อมูล เช่น ผู้เรียนอ่านคำแนะนำการเดินทางจากสถานที่หนึ่งไปที่หนึ่ง หลังจากนั้นผู้เรียนจึงเปลี่ยนรูปแบบในการนำเสนอเป็นการวาดแผนที่จากต้นทางไปปลายทาง เป็นต้น

7. กิจกรรมฝึกการใช้เหตุผล (Reasoning-gap activities) คือ กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลใหม่ๆ โดยฝึกการใช้เหตุผลหรือการอ้างอิง

8. บทบาทสมมติ (Role play) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนได้รับบทบาทต่างๆ และแสดงบทบาทนั้นๆ โดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน

นอกจากกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารที่นักการศึกษาได้นำเสนอไว้ข้างต้น ยังมีแนวทางในการส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ดังนี้

1.6 แนวทางส่งเสริมทักษะการฟัง

การฟัง หมายถึง การรับรู้ข้อมูลต่างๆ โดยผ่านโสตประสาทแล้วนำข้อมูลนั้นมาวิเคราะห์หรือตีความหมายซึ่งการฟังแตกต่างจากการได้ยินเพราะการได้ยินจะไม่นำข้อมูลหรือสิ่งที่ได้ยินมาตีความหมาย อย่างไรก็ตาม ผู้ฟังไม่สามารถแยกการได้ยินออกจากการฟังได้เพราะการได้ยินและการฟังมีความสัมพันธ์กัน การได้ยินเป็นกระบวนการแรกเพื่อนำไปสู่กระบวนการฟังอย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะการฟังเป็นทักษะที่มีความสำคัญต่อการใช้ชีวิตประจำวันเพราะเป็นทักษะในการรับข้อมูลเพื่อนำข้อมูลต่างๆ มาใช้ให้เกิดประโยชน์ตามความสามารถของผู้ฟัง

ฮิกกินส์ (Higgins.1978 อ้างอิงจาก เยาวลักษณ์ บุญศิริ 2532: 16) กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาทักษะการฟัง ดังนี้

1. ขั้นรับรู้ หมายถึง ผู้ฟังสามารถบอกได้ว่าได้ยินเสียงในภาษาใด
2. ขั้นบันทึกความทรงจำระยะสั้น หมายถึง ผู้ฟังสามารถจดจำเสียงต่างๆ ที่ได้ยินแต่ยังไม่สามารถเข้าใจเสียงนั้นได้
3. ขั้นเข้าใจความหมายของคำ หมายถึง ผู้ฟังสามารถแยกหน่วยเสียงที่ได้อินและรู้ความหมายของแต่ละคำที่ได้อิน

4. ขั้นเข้าใจความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ หมายถึง ผู้ฟังสามารถวิเคราะห์และเข้าใจโครงสร้าง ไวยากรณ์ของหน่วยเสียงที่ได้ยิน ซึ่งในขั้นผู้ฟังจะสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ของหน่วยคำในประโยค เข้าใจหน้าที่ของแต่ละคำ การเน้นเสียงหนัก-เบา เป็นต้น

5. ขั้นอ้างอิง หมายถึง ผู้ฟังสามารถนำความรู้ทางโครงสร้างที่ได้ยินมาใช้ประโยชน์ร่วมกับความรู้หรือประสบการณ์ของตนเอง

6. ขั้นสรุปความหมาย หมายถึง ผู้ฟังสามารถวิเคราะห์ความหมาย เข้าใจข้อความที่ได้ยิน และสามารถจดจำความหมายนั้นๆ เพื่อนำไปใช้ในครั้งต่อไป

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531: 74-77) กล่าวว่า การพัฒนาทักษะการฟังควรพิจารณาปัจจัยต่างๆ ดังนี้

1. การเลือกเนื้อหา

ครูผู้สอนควรเลือกเนื้อหาในการฟังให้เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งโดยปกติหลักสูตรจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการฟังในเรื่อง ดังนี้

1.1 ข้อความสั้นๆ

1.2 บทสนทนาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน

1.3 เรื่องเล่าสั้นๆ

1.4 ข่าวสั้นๆ

1.5 เพลง กลอน บทกวี

1.6 บทละครสั้นๆ

2. การใช้สื่ออุปกรณ์

สื่อและอุปกรณ์ที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนควรช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ฟังชัดเจนขึ้น

3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการฟังนั้น ครูผู้สอนควรดำเนินการเป็นขั้นตอน ตามระดับความสามารถของผู้เรียน ซึ่งสามารถทำได้ ดังนี้

3.1 ฝึกฝนผู้เรียนให้เข้าใจคำเดี่ยวๆ โดยเริ่มจากให้ผู้เรียนฟังตัวเลขเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นการเริ่มฝึกฝนอย่างง่ายเมื่อผู้เรียนเข้าใจจึงฝึกให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์ใหม่ๆ โดยครูผู้สอนอาจใช้ภาพที่ได้มาจากหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารต่างๆ แล้วอธิบายภาพนั้นๆ เป็นภาษาต่างประเทศ ขึ้นต่อมา คือ ฝึกให้ผู้เรียนฟังคำคู่ที่คล้ายคลึงกัน โดยใช้ภาพประกอบเพื่อให้ผู้เรียนเห็นถึงความแตกต่างของคำคู่ที่คล้ายคลึงกัน เช่น desert กับ dessert เป็นต้น

3.2 ฝึกฝนผู้เรียนให้เข้าใจประโยคเป็นภาษาต่างประเทศ เมื่อผู้เรียนสามารถเข้าใจคำเดี่ยวๆ ได้แล้ว ครูผู้สอนควรฝึกฝนผู้เรียนให้เข้าใจเป็นประโยคด้วยวิธีการ ดังนี้

3.2.1 ให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่ง

3.2.2 ใช้สื่อทัศนูปกรณ์ช่วยในการฝึกฝน เช่น ครูผู้สอนแสดงภาพเด็กผอม แล้วพูดว่า The boy is fat. และถามผู้เรียนว่าใช่หรือไม่ใช่ (Yes/No) หากผู้เรียนตอบ ไม่ใช่ (No) แสดงว่าผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่ครูพูด เป็นต้น

3.2.3 ใช้ภาษาแม่ในการเปรียบเทียบคำศัพท์ ใช้ในกรณีที่คำศัพท์หรือประโยคค่อนข้างยากและซับซ้อนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาต่างประเทศนั้นๆ ได้อย่างรวดเร็ว

3.3 ฝึกฝนให้ฟังเสียงที่ไม่เคยชินจากสื่ออุปกรณ์ต่างๆ เช่น ให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาแล้วลองเติมบทสนทนาที่คาดหมายไว้ ฟังนิทาน หรือฟังข่าวสารต่างๆ

3.4 ฝึกฝนผู้เรียนให้ฟังบทความสั้นๆ

3.5 ฝึกฝนผู้เรียนให้ฟังข้อความที่บันทึกเสียงไว้

3.6 ฝึกฝนผู้เรียนให้ฟังบทสนทนาต่างๆ ไป

3.7 ฝึกฝนให้ผู้เรียนฟังโดยการชมภาพยนตร์ต่างประเทศ ซึ่งควรเป็นเนื้อเรื่องที่มาอยู่ยากซับซ้อน

3.8 ฝึกฝนให้ผู้เรียนฟังข้อความในระดับที่ยากขึ้น เช่น ให้ผู้เรียนวิจารณ์หลังจากได้ฟังข้อความนั้นๆ อภิปรายสิ่งที่ได้ฟัง จดบันทึกสิ่งที่ได้ฟัง เป็นต้น

3.8.1 ฝึกฝนผู้เรียนให้เข้าใจคำเดี่ยวๆ ได้ โดยเริ่มจากการเข้าใจตัวเลข คำศัพท์ใหม่ๆ เป็นต้น

3.8.2 ฝึกฝนผู้เรียนให้เข้าใจประโยค โดยใช้กลวิธีต่างๆ ดังนี้

3.8.2.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง

3.8.2.2 ใช้สื่อทัศนูปกรณ์ในการแนะนำแนวทาง เช่น บัตรคำ รูปภาพ

3.8.2.3 เปรียบเทียบคำศัพท์ที่ค่อนข้างยากโดยใช้ภาษาแม่ในการอธิบาย

3.8.3 ให้ผู้เรียนฝึกฟังเสียงที่ไม่เคยชิน เช่น ฟังนิทานหรือข่าวสารต่างๆ

3.8.4 ให้ผู้เรียนฝึกฟังบทความสั้นๆ แล้วรวบรวมคำศัพท์และโครงสร้างจากบทความที่ฟัง

3.8.5 ให้ผู้เรียนฝึกฟังบทสนทนาต่างๆ

3.8.6 ให้ผู้เรียนฟังจากภาพยนตร์ต่างประเทศ

3.8.7 ให้ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถสูงฝึกฟังข้อความต่างๆ ที่มีระดับความยากเพิ่มขึ้น และให้แสดงความคิดเห็น

สมิตรา อังวัฒนกุล (2537: 160) กล่าวว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญและควรเป็นทักษะที่ผู้เรียนควรได้เรียนรู้และฝึกฝนก่อนทักษะอื่น ซึ่งครูสามารถฝึกฝนทักษะการฟังให้ผู้เรียนดังนี้

1. ฝึกฝนให้ผู้เรียนฟังคำสั่ง ถามคำถาม อธิบายภาพ เล่าเหตุการณ์ เป็นภาษาอังกฤษ

2. ฝึกฝนให้ผู้เรียนฟังคนอื่นถามคำถาม สรุปเรื่องต่างๆ หรือเล่าเรื่องต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ

3. ฝึกฝนให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ แสดงละคร หรือสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ
4. เล่นเกมภาษาอังกฤษ
5. ฝึกฝนให้ผู้เรียนฟังการบรรยายจากบุคคลอื่นๆ หรือสื่อการสอนอื่นๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ
6. ดูภาพยนตร์
7. สัมภาษณ์ชาวต่างชาติ
8. เข้าร่วมการประชุมหรือการสัมมนาต่างๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษในการบรรยาย

1.7 แนวทางส่งเสริมทักษะการพูด

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531: 77-84) กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการพูดไว้ดังนี้

เมื่อผู้เรียนได้รับการฝึกฝนทักษะการฟังจนมีประสบการณ์พอสมควรแล้ว ครูผู้สอนควรหากิจกรรมต่างๆ ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการพูดภาษาต่างประเทศจริงๆ โดยเริ่มฝึกพูดจากเรื่องที่คุณเรียนเคยได้ฟังมาก่อนจากบทสนทนาต่างๆ โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ ต่อจากนั้นจึงเริ่มฝึกฝนทักษะการพูดอย่างเสรี โดยครูมีหน้าที่ในการช่วยแก้ไขข้อผิดพลาด และตัดสินใจการใช้ภาษาของผู้เรียน สนับสนุนให้ผู้เรียนพูดในสิ่งที่ต้องการพูด โดยการแนะนำคำศัพท์หรือรูปประโยคต่างๆ ที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคย โดยการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดด้วยขั้นตอน ดังนี้

1. การแสดงออกขั้นต้นโดยใช้กลวิธีด้วยบทสนทนา ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะฝึกฝนการพูดบทสนทนาด้วยการใช้ภาษาของตนเองหลังจากได้ฝึกฟังบทสนทนามาหลายครั้ง
2. การแสดงออกขั้นต้นโดยใช้ประโยคจากเรื่องราวต่างๆ อาศัยการเคลื่อนไหวทางร่างกายและการตั้งคำถามและตอบคำถามเพื่อฝึกฝนทักษะการพูดของผู้เรียน
3. การฝึกฝนรูปประโยคที่จำเป็นเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีแบบอย่างเพื่อนำไปใช้ในการสนทนาของตนเอง
4. การใช้บทสนทนาโต้ตอบเพื่อแนะแนวทางการพูด เมื่อผู้เรียนได้ฝึกฝนการพูดเบื้องต้นเช่น การพูดบทสนทนา รูปแบบประโยคต่างๆ มาแล้วขั้นตอนต่อมาผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนให้พูดโดยใช้รูปแบบประโยคของตนเองมากขึ้น เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การฝึกพูดให้รายละเอียดของเรื่องราวต่างๆ เป็นต้น
5. การฝึกพูดโดยอิสระ เมื่อผู้เรียนมีความสามารถมากพอในการพูดควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดโดยอิสระ โดยมีครูเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ แก้ไขข้อผิดพลาดให้ผู้เรียนเมื่อผู้เรียนพูดจบ
6. การเปิดโอกาสให้สนทนาอย่างเสรี ในขั้นตอนนี้เหมาะสมสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพร้อมของผู้เรียนและความนิยมของครูในขณะที่ผู้เรียนกำลังพูด โดยครูสามารถจัดกิจกรรมได้หลากหลาย เช่น แบ่งกลุ่มอภิปราย โต้เถียง เป็นต้น

ชัยยา เปรมภักดิ์ (2543: 15) กล่าวว่า ครูควรส่งเสริมทักษะการพูดของผู้เรียนโดยให้ผู้เรียนมีการพูดแบบปฏิสัมพันธ์ ฝึกการแสดงความคิดเห็น แก้ปัญหาในการสื่อสารจริง เพื่อให้ผู้

เรียนรู้ว่าควรปรับปรุงอะไรเมื่อเจอปัญหาในการสื่อสารจริง นอกจากนั้น ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝน เรื่องการออกเสียง ความชัดถ้อยชัดคำ และน้ำเสียงในการประกอบการสื่อสาร โดยสังเกตผู้เรียน ดังนี้

1. ผู้เรียนออกเสียงชัดเจน ลงเสียงหนักเบา เว้นจังหวะในการพูด และใช้เสียงขึ้นลงได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่
2. ผู้เรียนมีสีหน้า การสบตากับผู้ฟังสอดคล้องกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่
3. คำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างภาษาต่างๆ ที่ผู้เรียนใช้เหมาะสมหรือไม่
4. ผู้เรียนมีใจความสำคัญในการพูดหรือไม่
5. ผู้เรียนมีการให้รายละเอียดสนับสนุนในการพูดและเหตุผลอย่างเหมาะสมหรือไม่
6. ผู้เรียนสามารถสรุปประเด็นที่พูดได้หรือไม่
7. ผู้เรียนใช้ปฏิสัมพันธ์ที่เหมาะสมเพื่อรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังด้วย

1.8 แนวทางส่งเสริมทักษะการอ่าน

การอ่าน หมายถึง กระบวนการแปลความหมาย ตีความหมายจากการศึกษางานเขียนต่างๆ โดยอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเพื่อให้สามารถเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ นอกจากอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านแล้วในเรื่องต่างๆ แล้ว ผู้อ่านควรมีความเข้าใจเกี่ยวกับระบบการเขียน และมีความสามารถด้านภาษาอีกด้วย

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531: 84-87) กล่าวว่า การพัฒนาทักษะการอ่านเป็นเหมือนกุญแจที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถรับรู้ข้อมูลต่างๆ และเป็นประโยชน์ในการศึกษา โดยสิ่งที่สำคัญสำหรับการพัฒนาทักษะการอ่านนั้น คือ การพัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องความรู้ด้านวัฒนธรรม ในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน ครูผู้สอนควรให้ความสำคัญกับปัจจัยหลายด้าน ได้แก่ การคัดเลือกเนื้อหา กลวิธีในการสอน เพื่อให้เหมาะสมกับระดับความสามารถ ประสบการณ์ทางภาษาของผู้เรียน

บั้งอร พานทอง (2541: 22-24) กล่าวว่า การส่งเสริมทักษะการอ่านสามารถทำได้หลากหลาย โดยขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้เรียน ดังนี้

1. สอนเรื่องพื้นฐานทั่วไปและดึงความรู้เดิมของผู้เรียนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในกิจกรรมการอ่าน
 - 1.1 จัดหาอุปกรณ์ สื่อการสอนที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียน
 - 1.2 พาผู้เรียนไปทัศนศึกษา (Field Trip) เพื่อให้ผู้เรียนเห็นของจริง
 - 1.3 วิธีการสอยความรู้พื้นฐานสามารถทำได้หลายรูปแบบ เช่น วิทยากรมาบรรยาย ดูภาพยนตร์ เป็นต้น
 - 1.4 มอบหมายให้ผู้เรียนทำงานเดี่ยวหรืองานกลุ่มตามความเหมาะสม

2. กิจกรรมการอ่านให้เด็กฟัง
3. ต้นแบบการอ่าน (Reading Model)
4. ให้เวลาผู้เรียนในการฝึกอ่านเป็นประจำ
5. โน้มน้าวให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการอ่าน
6. สอนให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการอ่านและสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.9 แนวทางส่งเสริมทักษะการเขียน

การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ข้อเท็จจริง อารมณ์ ความรู้สึก จินตนาการของผู้เขียนออกมาเป็นตัวอักษรโดยการถ่ายทอดนั้นต้องอาศัยความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เขียนด้วยเพื่อให้การเขียนสามารถสื่อสารไปยังผู้รับได้อย่างมีประสิทธิภาพ

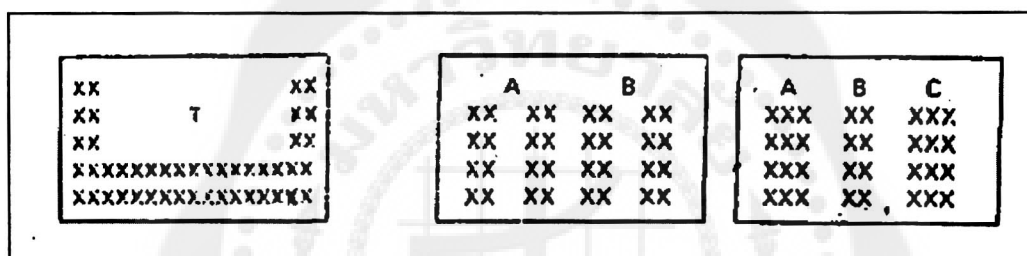
เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531: 92-95) กล่าวว่า การพัฒนาทักษะการเขียนมีวัตถุประสงค์หลัก คือ เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถเขียนได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์โดยการพัฒนาทักษะการเขียนควรจัดต่อเนื่องกับการพัฒนาทักษะการอ่านเนื่องจากเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กันโดยการใช้กลวิธีที่หลากหลาย เช่น การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยผู้เรียนจะมีโอกาสได้ฝึกฝนการเขียนหลังจากการทำกิจกรรมการฟัง การพูด การอ่านประสบการณ์สำเร็จ

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532: 109-110) กล่าวถึงการส่งเสริมทักษะการเขียนผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ผู้สอนควรให้ฝึกฝนให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับรูปแบบการเขียนหลายๆ แบบ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนในรูปแบบต่างๆ ได้ เช่น แบบเล่าเรื่อง แบบบรรยาย
 2. ผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนรู้จักใช้คำต่างๆ ที่ใช้ในการเขียน เช่น การเรียบเรียงประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น
 3. ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนให้เขียนเกี่ยวกับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและเห็นถึงความสำคัญในการเขียน
 4. ในการสอนการเขียนนั้นไม่มีกิจกรรมที่ดีและเหมาะสมที่สุด ดังนั้น ผู้สอนควรใช้วิธีที่หลากหลายให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน เช่น การเขียนเรียงความโดยมีการวางกรอบโครงร่างไว้ให้
 5. ผู้สอนควรสอนให้ผู้เรียนสามารถเขียนให้ได้ตรงกับจุดประสงค์ของตนเองและผู้อ่าน รวมทั้งตระหนักอยู่เสมอว่าการเขียนไม่ใช่แค่การเขียนเป็นประโยคแต่ต้องเขียนให้ประโยคแต่ละประโยคสัมพันธ์กัน
 6. ผู้สอนควรเรียนรู้การเขียนไปกับผู้เรียนด้วย โดยไม่ควรหาจุดผิดของผู้เรียนแต่เปลี่ยนมาเป็นการแลกเปลี่ยนการเขียนกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนหลายๆ คน
- กิจกรรมที่ใช้ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีหลากหลายรูปแบบ ทุกกิจกรรมมีเป้าหมายในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาแก่ผู้เรียนทั้งสิ้น ขึ้นอยู่กับผู้สอนว่าจะจัด

กิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียนได้อย่างไร ในการจัดกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ครูผู้สอนควรเน้นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถในการสื่อสารภาษาของตนเอง โดยไม่ควรคำนึงถึงไวยากรณ์ โครงสร้างทางภาษามากนัก หรือจับผิดในขณะที่ผู้เรียนกำลังแสดงออกในการใช้ภาษา เพราะจะทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาจนกระทั่งไม่กล้าใช้ภาษา ซึ่งจะส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไม่ประสบความสำเร็จ นอกจากการจัดกิจกรรมจะมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนการจัดชั้นเรียนก็มีส่วนสำคัญที่สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสมซึ่ง ไบรน์ (Byrne. 1987: 6-16), ฮีท (Heath. 1982: 19-22), บาร์นาร์ด (Barnard. 1989: 53) อ้างถึงใน ปรานี ปฐมชัยวัฒน์. 2534: 40-41) นำเสนอรูปแบบการจัดชั้นเรียนเพื่อเอื้อประโยชน์ในการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. รูปแบบการจัดชั้นเรียนสำหรับการฝึกฝนผู้เรียนทั้งห้อง เช่น ฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ การออกเสียง โดยครูสามารถจัดชั้นเรียนได้ดังนี้

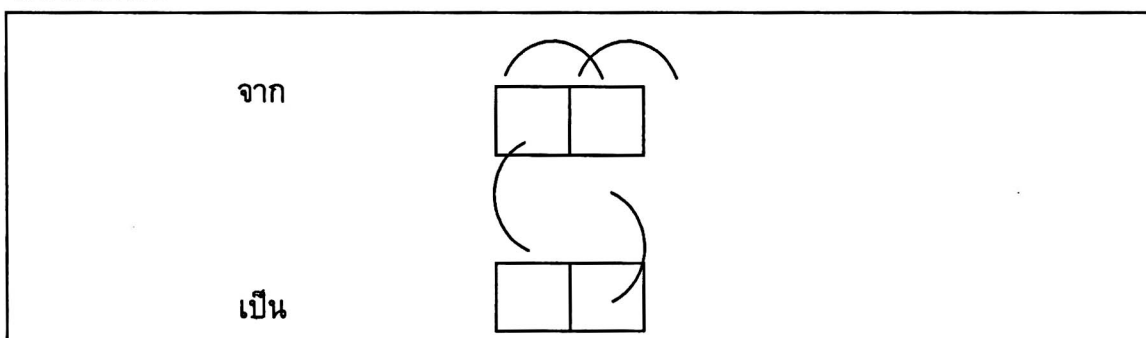
ภาพประกอบ 2 การจัดรูปแบบของชั้นเรียน

ที่มา: ปรานี ปฐมชัยวัฒน์. (2534) การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนและกิจนิสัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ปริญาณิพนธ์ หน้า 40)

2. การฝึกเป็นคู่และเป็นกลุ่ม ในการจัดกิจกรรมคู่และกลุ่มนั้นครูควรกระตุ้นผู้เรียนใช้ภาษาที่ได้เรียนรู้โดยอิสระ ฮีท (Heath. 1982: 19-22) ได้เสนอแนะการจัดชั้นเรียนในการทำกิจกรรม ดังนี้

2.1 การจัดกิจกรรมคู่แบบไม่มีการฝึกเขียน สามารถจัดผู้เรียนให้ดังเข้าหากันดัง

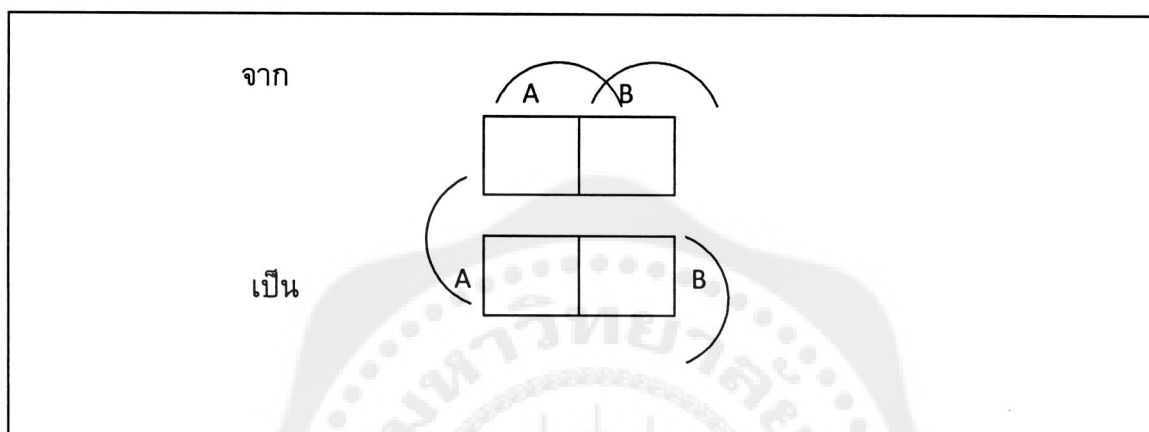
ภาพประกอบ

ภาพประกอบ 3 การจัดรูปแบบของชั้นเรียนเพื่อจัดกิจกรรมคู่

ที่มา: ปราณี ปฐมชัยวัฒน์. (2534) การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนและกิจนีสัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ปริญญานิพนธ์ หน้า 40)

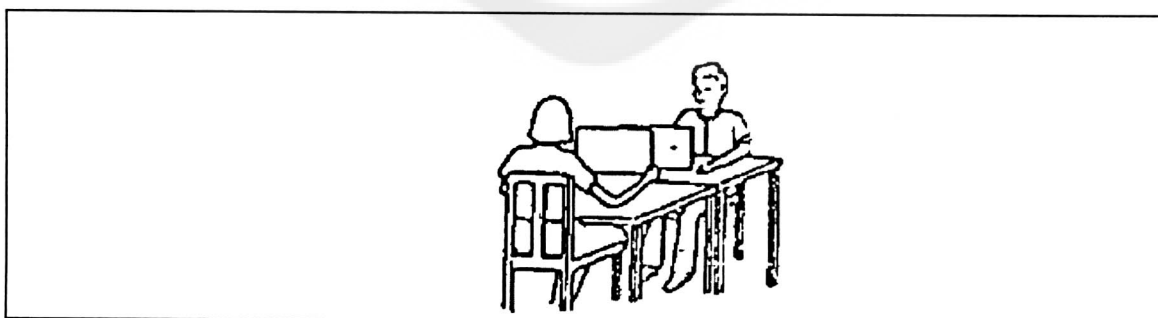
2.2 การจัดกิจกรรมคู่แบบมีการฝึกเขียน สามารถจัดชั้นเรียนได้ดังนี้

ภาพประกอบ 4 การจัดรูปแบบของชั้นเรียนสำหรับกิจกรรมคู่แบบมีการฝึกเขียน

ที่มา: ปราณี ปฐมชัยวัฒน์. (2534) การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนและกิจนีสัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ปริญญานิพนธ์ หน้า 40)

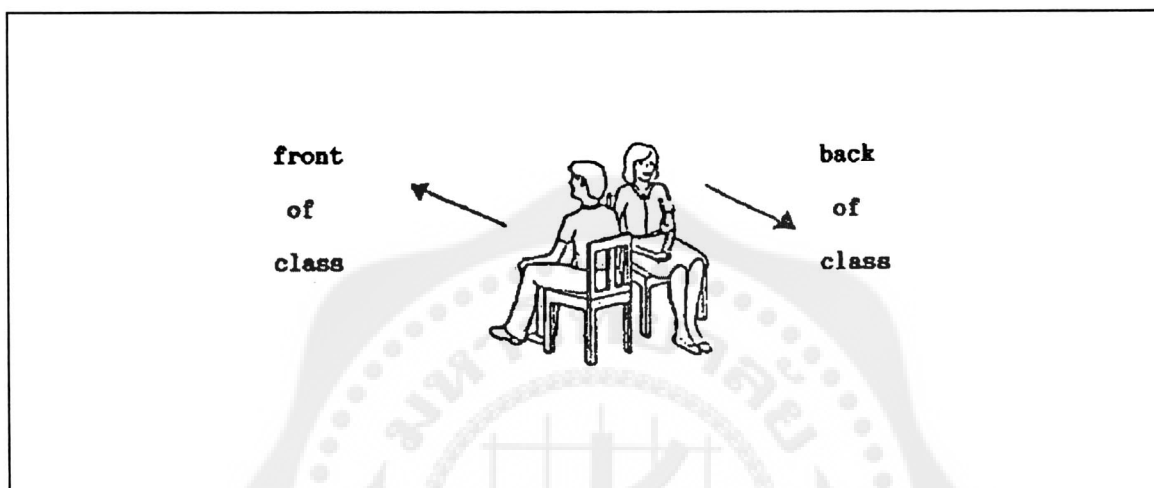
2.3 การจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information Gap) ในการจัดกิจกรรมนี้ต้องมีกระดาษแข่งกันระหว่างผู้เรียนสองคนเพื่อไม่ให้มองข้อมูลกัน

ภาพประกอบ 5 การจัดรูปแบบของชั้นเรียนสำหรับกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูล

ที่มา: ปราณี ปฐมชัยวัฒน์. (2534) การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนและกิจนีสัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ปริญญานิพนธ์ หน้า 41)

2.4 การนั่งแบบแทงโก้ (Tango-seating)

ภาพประกอบ 6 การนั่งแบบแทงโก้

ที่มา: ปราณี ปฐมชัยวัฒน์. (2534) การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนและกิจนิสัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ปริญญานิพนธ์ หน้า 41)

การจัดชั้นเรียนในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมีเป้าหมายหลัก คือ เพื่ออำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนการใช้ภาษาที่ได้เรียนมา โดยครูควรเป็นผู้จัดรูปแบบชั้นเรียนให้เหมาะสมกับกิจกรรมแต่ละกิจกรรมโดยคำนึงความยากง่ายของกิจกรรมและระดับความสามารถของผู้เรียน

1.10 บทบาทของครูในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร

การจัดกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถทางภาษาของตนเอง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าครูไม่มีบทบาทในการจัดกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร ลิตเติลวูด (Littlewood.1981:19) กล่าวว่า ครูยังคงมีความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนซึ่ง ลิตเติลวูด ได้ชี้ให้เห็นว่าครูควรมีบทบาท ดังต่อไปนี้

1. ครูควรช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ แก้ปัญหาในกรณีที่ผู้เรียนไม่สามารถดำเนินกิจกรรมได้ตามสถานการณ์ต่างๆ ได้

2. ครูควรสังเกตผู้เรียนในขณะที่ผู้เรียนทำกิจกรรมต่างๆ ว่าผู้เรียนอ่อนหรือเก่งเรื่องใด เพื่อนำมาพัฒนาปรับปรุงกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียนในโอกาสต่อไป

3. ครูควรสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาเป้าหมาย โดยไม่อนุญาตให้ใช้ภาษาแม่ และควรสังเกตการใช้ภาษาของผู้เรียนว่าข้อใดเป็นข้อผิดพลาดที่ควรแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพื่อไม่ให้ผู้เรียนใช้ภาษาผิดๆ ต่อไป

2. เอกสารเกี่ยวกับทฤษฎีทฤษฎีสรคนิยม (Constructivism)

ทฤษฎีสรคนิยม (Constructivism) เป็นแนวการสอนที่เชื่อว่าผู้เรียนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ หากผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ตามแนวคิดของทฤษฎีสรคนิยมนั้น เชื่อว่าการเรียนรู้คือ social advancement ซึ่งมีความสัมพันธ์กับสถานการณ์โลกปัจจุบัน การปฏิสัมพันธ์ การร่วมมือกันระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนและผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของกระบวนการเรียนรู้ การเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เพียเจต์ (Piaget) และ ไวโกตสกี (Vygotsky) คือผู้นำเกี่ยวกับทฤษฎีสรคนิยมมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันเกี่ยวกับการสร้างองค์ความรู้ตามแนวคิดทฤษฎีสรคนิยม ดังนี้

เพียเจต์ (Piaget, 1952) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้เกิดจากตัวผู้เรียนเอง (Active Learner) โดยผู้เรียนเป็นจุดขับประสบการณ์ (Assimilation) และใช้กระบวนการปรับโครงสร้างทางปัญญาเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง (Accommodation) โดยการสร้างองค์ความรู้ใหม่นั้นอาศัยสิ่งแวดล้อมเป็นตัวช่วยในการสร้างความรู้ ในขณะที่ไวโกตสกี (Vygotsky) กล่าวว่า ผู้เรียนจะสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ได้ด้วยตนเองโดยอาศัยการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับสังคม วัฒนธรรม (Social Constructivism)

2.1 ความหมายของทฤษฎีทฤษฎีสรคนิยม

คอบบ์ (Cobb, 1994: 13-20) กล่าวว่า ทฤษฎีสรคนิยม เป็นกระบวนการในการรวบรวม จัดการ ความรู้อย่างไม่หยุดนิ่งซึ่งกระบวนการการเรียนรู้ โครงสร้างทางความรู้ของผู้เรียนอาจแตกต่างจากผู้เชี่ยวชาญ นอกจากนั้นกระบวนการเรียนรู้แบบทฤษฎีสรคนิยม ยังเป็นการร่วมมือกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

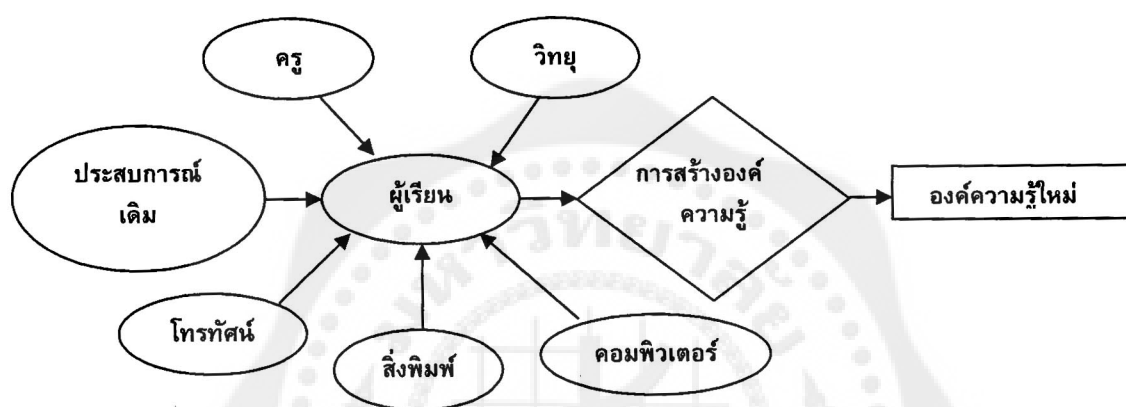
เคนเนท (Kenneth, 1996: 131) กล่าวว่า ทฤษฎีสรคนิยม เป็นการสร้างความรู้ที่เกิดขึ้นโดยมีสิ่งแวดล้อมเป็นตัวสนับสนุนในการสร้างมิติแห่งการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล โดยความรู้ที่ได้จะต้องเกิดการเชื่อมโยงก่อนที่ผู้เรียนจะเข้าใจความรู้นั้น

เพียเจต์ (Piaget: 1972, อ้างอิงจาก ทิศนา แคมมณี 2548: 90-91) กล่าวว่า ทฤษฎีสรคนิยม เป็นทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาซึ่งเกิดขึ้นจากมนุษย์ได้ขับเคลื่อนความรู้ใหม่และนำไปเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมของตนเองจนกระทั่งความรู้ใหม่และประสบการณ์เดิมอยู่ในสภาวะสมดุล

ฟอสโนท (Fosnot, 1996, อ้างอิงจาก วรณวิพา รอดแรงคำ 2541: 7) กล่าวว่า ทฤษฎีสรคนิยม เป็นทฤษฎีการเรียนรู้โดยอาศัยพื้นฐานทางจิตวิทยา ปรัชญาและมานุษยวิทยา

เกี่ยวกับความรู้ว่าความรู้คืออะไร และได้ความรู้นั้นมาอย่างไร ซึ่งความรู้ตามที่ทฤษฎีกล่าวไว้เป็นเพียงความรู้แบบชั่วคราวและมนุษย์เป็นผู้สร้างความรู้นั้นขึ้นมาโดยอาศัยสังคมและวัฒนธรรมเป็นสื่อกลางในการสร้างความรู้ และกระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีนี้เป็นกระบวนการที่ควบคุมด้วยตนเองเพื่อต่อสู้กับความขัดแย้งระหว่างประสบการณ์เดิมกับความรู้ใหม่จนกระทั่งเกิดเป็นความรู้ที่เป็นจริง

รุ่ง แก้วแดง (2541: 110-111) กล่าวว่า ทฤษฎีสรคณิยม เป็นกระบวนการเรียนรู้รูปแบบใหม่ ซึ่งอธิบายตามรูปภาพ ดังนี้

ภาพประกอบ 7 การเรียนแบบใหม่

ที่มา: รุ่ง แก้วแดง. (2541). ปฏิวัติการศึกษาไทย (กรุงเทพฯ: โดเดียนสโตร์ หน้า 110)

ตันสนีย์ ฉัตรคุปต์ และอุษา ชูชาติ (2545: 33-35) กล่าวว่า ทฤษฎีสรคณิยม คือ การสร้างความรู้และเข้าใจความรู้นั้นอย่างลึกซึ้งซึ่งมากกว่าที่จะรู้จากการส่งต่อหรือถ่ายทอดความรู้

วัชรรา เล่าเรียนดี (2552: 70) กล่าวว่า ทฤษฎีสรคณิยม หมายถึง หลักการ ความเชื่อ แนวคิดเกี่ยวกับความรู้ และวิธีการได้ความรู้ ที่สร้างขึ้นด้วยตนเองจากการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมอย่างกระตือรือร้น โดยการสร้างความรู้ตามทฤษฎี ทฤษฎีสรคณนิยม นั้นเป็นการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องจากประสบการณ์หรือความรู้เดิมมาเป็นความรู้ใหม่ จนกระทั่งเกิดเป็นความรู้ที่ผู้สร้างความรู้เข้าใจ

จากการศึกษาความหมายของทฤษฎีสรคณนิยม จากนักการศึกษาหลายท่าน สรุปได้ดังนี้ ทฤษฎี ทฤษฎีสรคณนิยม หมายถึง ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกิดจากการพัฒนาสติปัญญาของตนเองในการเรียนรู้ความรู้ต่าง ๆ จนกระทั่งผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเองโดยมีการปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น

2.2 หลักการของการเรียนรู้ตามทฤษฎีสรคณนิยม

จอร์จ (George.1994: 91-96) กล่าวว่าหลักการเรียนรู้ตามทฤษฎี ทฤษฎีสรคณิยม มี 2 หลักการสำคัญดังนี้

1. ความรู้ความเข้าใจ ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้สร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเองโดยอาศัยการมีส่วนร่วมกับผู้เรียนอย่างกระตือรือร้น
2. กระบวนการเรียนรู้ เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนจัดและปรับเปลี่ยนความรู้ให้สัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของตนเอง

ทิตนา แชมมณี (2545: 5-11) กล่าวว่าทฤษฎี Constructivism เป็นทฤษฎีที่ได้แนวคิดมาจากเพียเจต์ (Piaget) ซึ่งได้อธิบายพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์ว่าประกอบด้วยกระบวนการที่สำคัญ 2 ประการ คือ กระบวนการดูดซับประสบการณ์ (Assimilation) และกระบวนการปรับโครงสร้างทางเชาวันปัญญา (Accommodation) ซึ่งเป็นการปรับโครงสร้างทางเชาวันปัญญาเดิมให้สัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมใหม่ ซึ่งกระบวนการเรียนสามารถอธิบายได้ดังนี้ เมื่อมนุษย์รับรู้สิ่งกระตุ้นเข้าทางสมอง การเรียนรู้ก็จะเกิดขึ้นเมื่อมนุษย์มีการจัดกระทำทางสมองต่อสิ่งกระตุ้นนั้นและนำไปเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมของตนเอง และเมื่อประสบการณ์เดิมกับประสบการณ์ใหม่สามารถเชื่อมโยงกันได้อย่างลงตัวจะทำให้มนุษย์อยู่ในสภาวะสมดุล (Equilibrium) มีความเข้าใจในความรู้ นั้นและความรู้ก็จะคงอยู่เนื่องจากความรู้ที่ตนเองเป็นผู้คิดความรู้ที่ด้วยตนเอง กระบวนการเรียนรู้แบบนี้ เรียกว่า กระบวนการเรียนรู้ที่ค่อยๆ เป็นอิสระและเป็นตัวของตัวเอง ผู้เรียนแต่ละคน จะได้รับการฝึกฝนทางเชาวันปัญญาอย่างสมบูรณ์เมื่อผู้เรียนคิดได้ว่าตนเองกำลังคิดอะไร อย่างไร และรู้ว่าตนเองจะแก้ปัญหาได้ ซึ่งหมายถึงผู้เรียนรู้และสามารถควบคุมกระบวนการคิดในสมองของตนเองได้ที่เรียกว่า Meta Cognition คือ ผู้เรียนสามารถมองเห็นกระบวนการคิดและเปลี่ยนแปลงบทบาทในการคิดวิเคราะห์ได้ด้วยตนเองโดยที่ไม่ใช้ผู้วิเคราะห์ความคิดของผู้เรียนเพียงผู้เดียวแต่ผู้เรียนก็สามารถวิเคราะห์ความรู้ของตนเองได้

2.3 องค์ประกอบของการเรียนรู้ตามทฤษฎีสรคณิยม

การเรียนรู้ตามทฤษฎี ทฤษฎีสรคณิยม นั้น ผู้เรียนจักต้องสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยผ่านกระบวนการคิดและการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น ซึ่งแตกต่างจากการเรียนรู้แบบเดิมที่ผู้เรียนเป็นเพียงผู้รับความรู้จากครู ซึ่งนักการศึกษาได้นำเสนอองค์ประกอบในการเรียนรู้ตามทฤษฎี ทฤษฎีสรคณิยม ดังนี้

กานอน และคอลลีย์ (Ganon; & Colley อ้างอิงจาก วัชรรา เล่าเรียนดี 2552: 72-75) กล่าวว่า องค์ประกอบของการเรียนรู้ตามทฤษฎี ทฤษฎีสรคณิยม มีดังนี้

1. การจัดสถานการณ์ (Situation) ในการเรียนรู้ตามทฤษฎีนี้ผู้สอนจำเป็นต้องสร้างสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยมีการอธิบายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ เช่น ให้ผู้เรียนตั้งชื่อสถานการณ์พร้อมอธิบายกระบวนการที่ใช้ในการแก้ปัญหาสถานการณ์นั้นๆ
2. การจัดกลุ่ม (Grouping) ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 การจัดกลุ่มผู้เรียน ในการจัดกลุ่มผู้เรียนนั้นผู้สอนสามารถจัดได้ตามสถานการณ์ที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งสามารถจัดได้ทั้งเป็นรายบุคคล คู่ กลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่ หรือทั้งห้องเรียน

2.2 การจัดวัสดุอุปกรณ์สำหรับการเรียนรู้ เป็นการวางแผนการใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์เพื่อให้ผู้เรียนนำมาใช้ในสถานการณ์ต่างๆ

3. การเชื่อมโยง (Bridge) เป็นการใช้กิจกรรมเพื่อสังเกตความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมของผู้เรียนและเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่

4. คำถาม (Questions) ผู้สอนสามารถใช้คำถามในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้ เช่น ใช้คำถามในการแนะนำสถานการณ์ ใช้คำถามในการจัดกิจกรรมเพื่อเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างกระตือรือร้น

5. การแสดงผลงาน (Exhibit) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะได้แสดงผลงานของตนเองต่อหน้าผู้อื่น โดยสามารถกระทำได้ลักษณะ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การนำเสนอหน้าชั้นเรียน

6. การสะท้อนความคิด (Reflection) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้สะท้อนความคิดของตนเองจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง หรือจากการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ว่าตนเองได้เรียนรู้อะไรไปแล้ว

อมลวรรณ วีระธรรมโม (2548: 10-18) กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบทฤษฎีสรคณิยม ดังนี้

1. ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน
2. ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมของผู้เรียน
3. ข้อมูลหรือความรู้ใหม่เพื่อให้ผู้เรียนศึกษาหาวิธีในการเชื่อมโยงกับความรู้เดิม
4. ประสบการณ์ที่เพิ่มเติมเพื่อให้ผู้เรียนสามารถขยายความคิดและยืนยันหรือต่อต้านกับความคิดของตนเองโดยอาศัยข้อมูล
5. ทักษะการสร้าง ความเข้าใจของผู้เรียนโดยผู้เรียนต้องหมั่นตั้งคำถามเกี่ยวกับข้อมูล ความรู้ของตนเอง รวมทั้งร่วมทำการอภิปรายโต้แย้งแล้วจึงลงข้อสรุปของความรู้

2.4 การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีสรคณิยม

ก่อนที่จะนำทฤษฎีสรคณิยม ไปประยุกต์ในการจัดการเรียนการสอนนั้น การเข้าถึงหลักการในการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีสรคณิยมเป็นสิ่งที่สำคัญซึ่งเบ็ดนาร์ (Bednar. 1991) ได้กล่าวถึงหลักการในการนำทฤษฎี ทฤษฎีสรคณิยม ดังนี้

1. การสร้างการเรียนรู้ (Constructural Learning) ความรู้เกิดจากการที่ผู้เรียนสร้างความรู้โดยอาศัยประสบการณ์ของตนเองในการสร้างความรู้
2. การแปลความหมายส่วนบุคคล (Interpretation Personal) การเรียนรู้เกิดจากการตีความตามสภาพจริง (Real World) ซึ่งการตีความของแต่ละคนย่อมแตกต่างกันตามประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

3. การเรียนรู้เกิดจากการลงมือปฏิบัติ (Active Learning) การเรียนรู้เป็นการที่มีผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติ และสร้างความหมายของสิ่งต่างๆ โดยอาศัยประสบการณ์ของตนเอง

4. การเรียนรู้ที่เกิดจากการร่วมมือร่วมใจ (Collaborative) ความคิดรวบยอดของตนเองนั้นเกิดจากการร่วมมือ ร่วมใจ แบ่งปันความรู้ และแสดงความคิดเห็นจากหลายคนแล้วเกิดการปรับเปลี่ยนเพื่อสร้างสิ่งที่แทนคความรู้ (Knowledge Representation) ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าในขณะที่ความรู้เกิดการแลกเปลี่ยนโดยการอภิปราย เสนอความคิดเห็นนั้นทำให้ผู้เรียนแต่ละคนเกิดการเปลี่ยนแปลงแนวคิดหรือความรู้ของตนเองและได้สร้างความรู้ขึ้นมาใหม่

5. การเรียนรู้ตามสถานการณ์ (Situated Learning) การเรียนรู้ควรเกิดขึ้นในสภาพจริงหรือสะท้อนถึงบริบทที่เป็นจริง

6. การทดสอบเชิงบูรณาการ (Integrated Testing) การทดสอบผู้เรียนควรเป็นการบูรณาการให้สัมพันธ์กับกิจกรรมต่างๆ ไม่ควรแยกการทดสอบออกจากการเรียนรู้เพราะการทดสอบการเรียนรู้นั้นเป็นการวัดว่าผู้เรียนใช้โครงสร้างความรู้ต่างๆ เพื่อเป็นเครื่องมือให้เกิดการคิดในเนื้อหาของการเรียนรู้

เจดศักดิ์ ชุมนุม (2540: 101-103) ได้กล่าวถึงแนวทางการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎี ทฤษฎีสรคณิยม ไว้ดังนี้

1. กำหนดเนื้อหาที่จะเรียนอย่างกว้างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเห็นความสัมพันธ์ของการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง

2. กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นเจ้าของในหัวข้อการเรียนการสอนโดยผู้เรียนสามารถปรับเปลี่ยนหัวข้อได้หากมีความจำเป็น

อมรรณ วระธรรมโม (2548: 10-18) ได้เสนอหลักการไว้ดังนี้

1. หลักการให้ความช่วยเหลือ (Instructional Scaffolding)

2. หลักการร่วมมือในกลุ่มเพื่อน ผู้เรียนร่วมมือและรับผิดชอบในการทำงานทฤษฎี ทฤษฎีสรคณิยม ให้ความสำคัญกับการร่วมมือเพราะถือว่าการร่วมมือส่งผลต่อความเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง

3. หลักการสะท้อนความคิด (Reflection) ในการเรียนรู้ผู้สอนควรเปิดโอกาสและให้เวลาผู้เรียนในการสะท้อนความรู้ของตนเอง

2.5 ขั้นตอนการสอนตามทฤษฎีสรคณิยม

นักการศึกษาได้นำเสนอขั้นตอนการสอนตามทฤษฎีสรคณิยม ดังนี้

ไพจิตร สดวกการ (2538: 94) นำเสนอขั้นตอนการสอนตามทฤษฎีสรคณิยม ดังนี้

1. ขั้นสร้างความขัดแย้งทางปัญญา

1.1 ครูนำเสนอประเด็นปัญหาเพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนสร้างโครงสร้างใหม่ทาง

ปัญญา

1.2 ผู้เรียนจับกลุ่มย่อยเพื่อนำเสนอวิธีของตนเองต่อสมาชิกในกลุ่ม

2. ขั้นตอนกิจกรรมไตร่ตรอง

- 2.1 ผู้เรียนในกลุ่มย่อยสร้างสถานการณ์ตัวอย่าง
 - 2.2 ผู้เรียนในกลุ่มย่อยใช้สถานการณ์ที่สร้างขึ้นในการตรวจสอบและปรับปรุงวิธีการสร้างโครงสร้างทางปัญญา
 - 2.3 ผู้เรียนในกลุ่มย่อยคัดสรรวิธีที่สมาชิกในกลุ่มเห็นด้วยมากที่สุดและนำเสนอวิธีนั้นต่อกลุ่มใหญ่
 - 2.4 ผู้เรียนในกลุ่มใหญ่ตรวจสอบวิธีการของกลุ่มย่อยโดยการอภิปรายร่วมกัน
 - 2.5 ครูนำเสนอวิธีการที่เตรียมมาให้ผู้เรียนได้รับรู้แต่หากวิธีนั้นซ้ำกับวิธีของผู้เรียนก็ไม่ต้องนำเสนอ
 - 2.6 ผู้เรียนสร้างปัญหาขึ้นเอง แลกเปลี่ยนกันทำและแลกเปลี่ยนกันตรวจสอบ
- ## 3. ขั้นสรุปผลโครงสร้างใหม่ทางปัญญา
- 3.1 ผู้เรียนกลุ่มใหญ่ร่วมกันสรุปความคิดเห็น ขั้นตอนการแก้ไขปัญหา
 - 3.2 ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด

สัจจันต์ เลี้ยงจัญญลักษณ์ (2543: 52-53) นำเสนอขั้นตอนการเรียนการสอนตามทฤษฎีสรคณิยม ไว้ 5 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสำรวจ เป็นขั้นที่ผู้สอนจะสำรวจความรู้หรือประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับประเด็นหรือเนื้อหาที่กำลังจะเรียน ว่าผู้เรียนมีแนวคิดหรือความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเรียนมากน้อยเพียงใด ซึ่งผู้สอนสามารถใช้กิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนรู้ถึงวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ เช่น ใช้วิธีการถามคำถาม การทำนายปรากฏการณ์ต่างๆ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะสืบค้น หาข้อมูลหรือความรู้

ขั้นที่ 2 ขั้นการตรวจสอบด้วยการปฏิบัติจริง เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องทำการสืบค้นหาข้อมูลที่เกิดขึ้นในขั้นก่อนหน้า ซึ่งผู้เรียนจะต้องเป็นผู้กำหนดทิศทางการสืบค้นด้วยตนเองโดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกหรือครูอาจช่วยวางแผนในการสืบค้นให้ก่อนในช่วงเริ่มต้น ในกรณีที่ผู้เรียนมีประสบการณ์เดิมที่ไม่เพียงพอในการที่จะค้นคว้าหาความรู้ นั้น ผู้เรียนจะต้องค้นคว้าหาความรู้ด้วยการลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองหรือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่ม ในขั้นตอนนี้ อาจมีการตั้งสมมติฐาน การทดลองจริงหรือการสืบค้นจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เช่น หนังสือ สิ่งพิมพ์ หรือผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นที่ 3 ขั้นคิดพิจารณา เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องใช้สติปัญญาในการจัดการข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าให้เป็นระบบโดยการปฏิบัติจริง รวมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ของข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าเพื่อหาข้อสรุป ข้อมูลที่เป็นจริง ซึ่งการทำงานร่วมกับผู้อื่นจะทำให้ผู้เรียนมีแนวคิดที่กว้างไกล สมเหตุสมผลมากกว่าการที่ผู้เรียนจะคิดพิจารณาเพียงคนเดียว

ขั้นที่ 4 ขั้นสะท้อนความคิด ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีโอกาสในการนำเสนอแนวคิดของตนเองที่ได้จากการคิดพิจารณา โดยผู้เรียนทุกคนสามารถอภิปรายแนวคิดของผู้อื่นได้โดยมีหลักฐานเพื่อสนับสนุนแนวคิดนั้น

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปความรู้ เป็นขั้นบันทึกความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้เพื่อตรวจสอบความรู้ของผู้เรียนว่าถูกต้องหรือไม่ โดยครูอาจใช้กิจกรรมต่างๆ ที่หลากหลายและเหมาะสมกับสถานการณ์ เช่น การเขียนความเรียง การเขียนแผนภาพ

วัชรารัตน์ แก้วดี (2548: 51-53) ได้พัฒนารูปแบบการสอนแบบ Interactive ซึ่งมีแนวคิดมาจากทฤษฎีสมรรถนิยม ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตรวจสอบความรู้และความเข้าใจ

1.1 ครูใช้คำถามในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนในเนื้อหาที่กำลังจะเรียน

1.2 ผู้เรียนแสดงความรู้ความเข้าใจจากประสบการณ์เดิมของตนเองโดยการพูดหรือการเขียน

1.3 ผู้เรียนร่วมกันสรุปความรู้เดิมของตนเองและสิ่งที่ยังไม่รู้

2. ขั้นท้าทายความคิดหรือสร้างความขัดแย้งทางความคิด

2.1 ครูใช้คำถามเพื่อสร้างความท้าทายหรือความขัดแย้งเกี่ยวกับความรู้เดิมของผู้เรียน หรือใช้สถานการณ์ ปัญหาเพื่อต้องการให้ผู้เรียนเกิดข้อสงสัยและต้องการหาคำตอบ

2.2 ผู้เรียนเสนอประเด็นที่ยังมีข้อสงสัย ต้องการรู้และพยายามหาคำตอบที่น่าจะเป็นไปได้โดยการพูดหรือการเขียน

3. ขั้นปฏิสัมพันธ์กับภายนอก

3.1 ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับวิธีในการค้นหาคำตอบและตรวจสอบคำตอบที่ได้จากการคาดคะเนโดยเน้นการปฏิบัติจริง

3.2 ผู้เรียนจับกลุ่มกันเพื่ออภิปรายร่วมกันในกลุ่ม วางแผนการทำงาน และร่วมกันค้นคว้าหาคำตอบตามแผนที่ได้วางไว้

3.3 ครูคอยให้คำแนะนำ อำนวยความสะดวกในการร่วมกันทำงานของผู้เรียน

3.4 ผู้เรียนและครูร่วมกันอภิปรายเพื่อสรุปข้อมูล ความรู้และเปรียบเทียบกับคำตอบที่ได้คาดการณ์ไว้ก่อนหน้านี้

3.5 ผู้เรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ภายในกลุ่ม

3.6 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มสร้างผลงานของกลุ่มตนเองและเตรียมนำเสนอผลงานต่อกลุ่มอื่นๆ

4. ขั้นนำเสนอผลงาน

4.1 ครูและผู้เรียนร่วมกันกำหนดเกณฑ์ประเมินผลงานที่จะนำเสนอ

4.2 แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนเพื่อนำเสนอผลงานของกลุ่มตนเอง

4.3 กลุ่มที่ฟังการนำเสนอร่วมกันซักถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับกลุ่มที่นำเสนอผลงาน

4.4 กลุ่มที่ฟังการนำเสนอผลงานร่วมกั้ประเมินผลงานของกลุ่มที่นำเสนอ โดยใช้เกณฑ์ที่ได้ร่วมกันกำหนด และให้ข้อเสนอแนะในการนำเสนอครั้งต่อไป

4.5 ครูและผู้เรียนอภิปรายร่วมกันเพื่อหาข้อสรุปจากการนำเสนอผลงานและการทำงานร่วมกัน

4.6 ผู้เรียนซักถามเพิ่มเติม

5. ขั้นปฏิสัมพันธ์ภายใน

5.1 ผู้เรียนพิจารณาความรู้ใหม่ที่ได้จากการทำงานร่วมกันและการนำเสนอผลงาน

5.2 ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับประสบการณ์เดิมโดยนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ทิตินา แคมมณี (2550: 283-284) ได้พัฒนารูปแบบการสอนแบบ CIPPA (CIPPA Model) ซึ่งมีแนวคิดมาจากทฤษฎีสรคินิยม ประกอบด้วย 7 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้สอนจะใช้กิจกรรมต่างๆ เพื่อดึงความรู้เดิมในเนื้อหาที่กำลังจะเรียนเป็นการเตรียมความพร้อมในการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่

2. ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะได้รับความรู้ใหม่จากการค้นคว้าศึกษาด้วยตนเองหรือครูเป็นผู้จัดเตรียมความรู้ให้หรือให้คำแนะนำในการสืบค้นข้อมูล ความรู้ จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ

3. ขั้นทำความเข้าใจกับความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม ขั้นนี้ผู้เรียนต้องทำความเข้าใจกับความรู้ที่ตนเองหามาและสร้างความหมายของความรู้โดยใช้กระบวนการต่างๆ เช่น กระบวนการคิด การทำงานร่วมกัน ซึ่งต้องอาศัยการเชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิมของตนเอง

4. ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจภายในกลุ่ม ขั้นนี้ผู้เรียนตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของตนเองโดยอาศัยสมาชิกภายในกลุ่มให้เป็นผู้ตรวจสอบความรู้ นอกจากนั้น ผู้เรียนจะได้ความรู้ที่กว้างขวางขึ้นเพราะได้รับประโยชน์จากความรู้ของผู้อื่นรวมทั้งได้แบ่งปันความรู้ของตนเองสู่ผู้อื่นเช่นกัน

5. ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้ ขั้นนี้ผู้เรียนผู้เรียนจะต้องจัดความรู้ที่ได้มาทั้งความรู้จากประสบการณ์เดิมและความรู้ใหม่ให้เป็นระบบเพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจ่อความรู้ได้ง่ายยิ่งขึ้น

6. ขั้นปฏิบัติและ/หรือแสดงผลงาน ในกรณีที่ขั้นตอนก่อนหน้านี้ผู้เรียนไม่มีโอกาสได้ปฏิบัติจริงหรือแสดงผลงานของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ ขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะมีโอกาสนำเสนอผลงานแนวคิด ความรู้ของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ ซึ่งจะช่วยเน้นย้ำและตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนอีกครั้ง

7. ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้ เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะนำความรู้ความเข้าใจไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อเพิ่มความสามารถของตนเองในเรื่องนั้นๆ

2.6 บทบาทของครูตามทฤษฎีสรคินิยม

การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสรคินิยม ผู้เรียนต้องมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้เรียนคนอื่น ๆ และสิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยมีครูเป็นผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญซึ่งบทบาทของครูแตกต่างจากการสอนแบบเดิม ดังนี้

วรรณทิพา รอดแรงคำ (2540: 23) กล่าวถึงบทบาทของครูในการจัดการเรียนการสอนตาม ทฤษฎี ทฤษฎีสมรรถนิยม ดังนี้

1. การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีนี้ ครูเปรียบเสมือนนักวิจัยคอยสังเกตและ พิจารณาพฤติกรรมของผู้เรียนในการแสดงความคิดเห็น เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนกำลังคิดอะไร

2. ครูคือผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิด การเรียนรู้

2.1 กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการคิด

2.2 สนับสนุนให้ผู้เรียนคิดอย่างรอบคอบและกว้างขวาง

2.3 สร้างความท้าทายในการคิดให้ผู้เรียน

2.4 สนับสนุนให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นของตนเองเพื่อความริตของผู้ เรียนเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

2.5 ช่วยเหลือผู้เรียนในการค้นคว้าหาคำตอบเพื่อตนเอง

2.6 สะท้อนกลับข้อมูลให้กับผู้เรียน

2.7 ส่งเสริมและกระตุ้นการอภิปรายร่วมกันในชั้นเรียน

2.8 ช่วยอำนวยความสะดวกในการจัดกลุ่มผู้เรียน

2.9 ยอมรับและรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน

2.10 สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ของผู้เรียน

2.11 กระตุ้นผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้

2.12 ร่วมเรียนรู้กับผู้เรียน

2.13 จัดหาแหล่งเรียนรู้ให้ผู้เรียนเพื่ออำนวยความสะดวกในการค้นคว้าข้อมูล ความรู้ต่างๆ

2.14 จัดการและรวบรวมข้อมูล ความรู้

2.15 วางแผนการเรียนรู้

3. ครูคือผู้ตอบสนองความคิดของผู้เรียนโดยใช้คำถามในการถามผู้เรียนในสิ่งที่ ผู้เรียนได้ปฏิบัติจากการพูดหรือเขียน นอกจากนั้นครูจะเป็นผู้ให้ข้อมูล ความรู้เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียน คิด

3. เอกสารการเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น (Active Learning)

3.1 ความหมายของการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น

การจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น (Active Learning) เริ่มตั้งแต่สมัยกรีก โบราณ โดยโซเครตีส (Socrates) ใช้การสอนแบบซักถามเพื่อให้ผู้เรียนค้นพบคำตอบด้วยตนเอง โดยการปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและผู้เรียนอื่นๆ ซึ่งแนวคิดนี้ได้กลายเป็นแนวคิดพื้นฐานของนัก การศึกษารุ่นต่อมา เช่น แนวคิดของดิวอี้ (John Dewey) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนควรเรียนรู้จากการลงมือ

กระทำ (Learning by Doing) ซึ่งเป็นหลักการที่คล้ายคลึงกับเพียเจต์ (Piaget) ที่นำแนวคิดนี้มาจัดการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัยโดยเน้นการปฏิบัติ (บัญญัติ ชำนาญกิจ. 2549: 3)

ในภาษาไทยไม่มีการบัญญัติความหมายของ Active Learning ไว้อย่างชัดเจน นักการศึกษาหลายท่านในประเทศไทยใช้คำที่แตกต่างกัน เช่น การเรียนรู้เชิงปฏิบัติการ (อเนก พ. อนุกุลบุตร. 2547: 92-95) การจัดการเรียนรู้แบบใฝ่รู้ (บัญญัติ ชำนาญกิจ. 2549: 4; ธิติมา บุญเจริญ. 2550: 53-55) การเรียนแบบแบบกระตือรือร้น (อิสรี ศรีคุณ. 2551: 39-41) การจัดการเรียนรู้ที่เน้นการเรียนแบบเชิงรุก (จรรยา ดาสา. 2552: 72-76) โดยการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้คำว่า การจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น

บีกส์ และแมคลีน (Biggs; & Maclean.1969: 3) กล่าวว่า การจัดการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นเป็นการจัดกิจกรรมที่สร้างความอยากรู้อยากเห็น แรงจูงใจในการเรียน โดยการนำเสนอประสบการณ์ต่างๆ ที่น่าสนใจด้วยการใช้วิธีการที่หลากหลาย เช่น การทดลอง หรือการประชุมเชิงปฏิบัติการ

บอนเวลล์ และ เอลิสัน (Bonwell; & Elison. 1991: 145 อ้างอิงจาก Bethel Bekele. 2011 :21) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น คือ กลวิธีในการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิดและปฏิบัติจริง

คาเมรอน (Cameron.1999: 99 อ้างอิงจาก Andrew Matumo Muhapili. 2013: 32) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น หมายถึง กิจกรรมที่เน้นกระบวนการเรียนรู้มากกว่าการเห็นความรู้ ผู้เรียนต้องใช้สามารถใช้ประโยชน์จากความรู้ไม่ใช่เพียงได้ความรู้ขึ้นมา ดังนั้นจุดประสงค์ของการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น คือ เพื่อพัฒนาความเข้าใจของผู้เรียนความสามารถในการจดจำความรู้

พอลสัน และเฟาสท์ (Paulson; Faust. 2010: 1) กล่าวว่า การจัดการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นเป็นกระบวนการหนึ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การอ่าน การเขียน การอภิปราย และการแก้ไขปัญหา ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีทักษะในการวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินผล ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเรียนด้วยตนเอง

เอ็ด นีล (Ed Neal. 2010: 56) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบแบบกระตือรือร้นเป็นวิธีที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดในระดับสูง คือ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินผลได้ ดังนั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบแบบกระตือรือร้นนั้นผู้เรียนจะต้องมีความรู้ทั้งที่ได้จากประสบการณ์จริงของตนเองและความรู้ใหม่เพื่อนำความรู้ทั้งสองนั้นมาพัฒนาทักษะการคิดของตนเอง

บัญญัติ ชำนาญกิจ (2549: 4) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบใฝ่รู้ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนต้องค้นหาคำตอบจากประเด็นปัญหาต่างๆ ด้วยตนเอง โดยใช้การพูด เขียน อ่าน หรือตั้งคำถาม ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบใฝ่รู้สามารถจัดได้ทั้งเดี่ยวหรือกลุ่มก็ได้

อิสรี ศรีคุณ (2551: 39) กล่าวว่า การเรียนแบบแบบกระตือรือร้น เป็นเทคนิคการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้จากการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น กิจกรรมฝึกทักษะการวิเคราะห์ข้อมูล แก้ไข

ปัญหาด้วยตนเอง และผู้เรียนต้องสามารถเชื่อมโยงความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้กับเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้

จรรยา ดาสา (2552: 72) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ที่เน้นการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นและกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม นอกจากนั้นผู้เรียนจะต้องเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตนเองได้จากการคิดวิเคราะห์ในการร่วมกิจกรรมต่างๆ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การจัดการเรียนรู้ที่เน้นการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นเป็นการฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะในการคิดขั้นสูง (Higher-Order Thinking) อีกด้วย

มนตรี ศิริจันทร์ชื่น (2554) กล่าวว่า การจัดการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำไม่ใช่เพียงแต่ฟังหรืออ่านเท่านั้น ซึ่งกิจกรรมแบบกระตือรือร้นเป็นการเปลี่ยนบทบาทของผู้เรียนจากผู้รับไปสู่การมีส่วนร่วมในการสร้างความรู้ (Co-creators) โดยผู้เรียนจะได้ทำกิจกรรมการอ่าน การเขียน การโต้ตอบ การวิเคราะห์ปัญหา การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

สถาพร พุทธิพิฏฐกุล กล่าวว่า การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นเป็นเป็นการเรียนที่เน้นกระบวนการมากกว่าการเน้นเนื้อหาสาระวิชาโดยเน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองผ่านการปฏิบัติจริงโดยอาศัยสื่อ กิจกรรมต่างๆ ในการจัดการเรียนการสอน นอกจากนั้น ครูในฐานะผู้อำนวยความสะดวกจะเป็นผู้ให้คำแนะนำ กระตุ้น ผู้เรียนให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น (Active Learning) สรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น หมายถึง การจัดการกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการกิจกรรมต่างๆ ทั้งนี้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นมุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะ กระบวนการต่างๆ มากกว่าที่จะเน้นเนื้อหาสาระวิชา นอกจากนั้น การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นนั้นเน้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้จากประสบการณ์เดิมกับความรู้ใหม่ และสามารถสร้างองค์ความรู้จากแนวคิดของตนเองได้

3.2 ลักษณะของการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น

ศักดิ์ ไชยกิจปัญญา (2548: 12) กล่าวถึงลักษณะการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น ดังนี้

1. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ
2. ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้
3. ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง ได้แก่ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินผล
4. ผู้เรียนมีความอยากรู้อยากเรียน

บัญญัติ ชำนาญกิจ (2549: 4-5) กล่าวถึงลักษณะการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ ดังนี้

1. ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน
 2. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ
 3. ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง
 4. ผู้เรียนรู้วิธีในการทำงานของตนเองให้ประสบผลสำเร็จ
 5. ผู้เรียนต้องใช้ทักษะ การอ่าน การพูด การคิด และการเขียนอย่างกระตือรือร้น
 6. ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง ได้แก่ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่าผ่านกิจกรรมต่างๆ
 7. ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ และมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ
 8. ผู้เรียนสามารถประยุกต์ข้อมูลต่างๆ ที่ได้จากการเรียนรู้ให้เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในชีวิตประจำวันของตนเอง
 9. ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้และประสบการณ์ด้วยตนเอง
 10. ผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
- อิสรี ศรีคุณ (2551: 39) กล่าวถึงลักษณะการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้นไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนทำกิจกรรมต่างๆ ที่มีความหลากหลายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ เช่น การอ่าน การเขียน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ซึ่งกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากกว่าการเรียนแบบ Passive Learning
2. การพัฒนาทักษะและเจตคติของผู้เรียนเป็นสิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญ
3. ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ทักษะการคิดขั้นสูงในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินผลในกิจกรรมต่างๆ ที่กำหนดขึ้น

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2551: 1) สรุปลักษณะของการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น ไว้ดังนี้

1. การเรียนแบบแบบกระตือรือร้นเป็นการจัดการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาศักยภาพทางสมองของผู้เรียนได้ ซึ่งได้แก่ ศักยภาพในการคิด การแก้ไขปัญหา และการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้
2. การเรียนแบบแบบกระตือรือร้นเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
3. การเรียนแบบแบบกระตือรือร้นเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้และจัดกระบวนการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง
4. การเรียนแบบแบบกระตือรือร้นผู้เรียนจะมีความร่วมมือกันมากกว่าการแข่งขันทั้งในการสร้างองค์ความรู้ สร้างปฏิสัมพันธ์ในการจัดกิจกรรมต่างๆ เป็นต้น
5. การเรียนแบบแบบกระตือรือร้นสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบและมีวินัยในการทำงาน

6. การเรียนแบบแบบกระตือรือร้นเป็นกระบวนการในการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้อ่าน พุด ฟัง คิดอย่างลุ่มลึก โดยผู้เรียนจะเป็นผู้จัดการระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง

7. การเรียนแบบแบบกระตือรือร้นเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการคิดขั้นสูง

8. การเรียนแบบแบบกระตือรือร้นเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนจะมีโอกาสในการบูรณาการความรู้ต่างๆ

9. การเรียนแบบแบบกระตือรือร้นเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ผู้สอนเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง

10. การเรียนแบบเชิงเป็นจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนจะสามารถสร้างองค์ความรู้จากประสบการณ์จริงของตนเอง

ทวี วัฒนกุลเจริญ (2553: 1-2) อธิบายถึงลักษณะการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น ดังนี้

1. เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้การแก้ปัญหาจากสถานการณ์จริง ซึ่งเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2. เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้กำหนดแนวคิด วางแผน ประเมินผลและนำเสนอผลงาน

3. เป็นกิจกรรมที่มีการบูรณาการและเชื่อมโยงความรู้ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน

4. เป็นกิจกรรมที่มีการจัดบรรยากาศในห้องเรียนให้เหมาะสมต่อการทำงานร่วมกับผู้อื่น

5. เป็นกิจกรรมที่ใช้กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) ในการทำกิจกรรมต่างๆ

6. เป็นกิจกรรมที่ใช้กลุ่มเพื่อนในการประเมินผล (Peer Assessment)

3.3 องค์ประกอบการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น

ฟิงค์ (Fink. 1999: 1-2) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น ดังนี้

1. ผู้เรียนสื่อสารกับตนเอง เพื่อให้รู้ว่าตนเองคิดอย่างไร รู้สึกอย่างไร โดยอาศัยการจดบันทึกสิ่งที่ตนเองเรียน เรียนอย่างไร และความรู้ที่ได้มีความสำคัญอย่างไรในชีวิตประจำวันของตนเอง

2. ผู้เรียนสื่อสารกับผู้อื่น ซึ่งแตกต่างจากการจัดการเรียนรู้แบบเดิมที่ผู้เรียนจะได้ความรู้ ข้อมูลต่างๆ จากการอ่านตำราหรือฟังบรรยายจากครูผู้สอน โดยไม่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้ ความคิดเห็นจากผู้อื่น ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้นในการสื่อสาร หากครูผู้สอนใช้กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสร้างสถานการณ์ต่างๆ ในการสนทนาจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้มากขึ้น

3. ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการสังเกต เมื่อผู้เรียนได้สังเกตสิ่งต่างๆ หรือคนอื่นๆ จะทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ต่างๆ เพิ่มขึ้น

4. ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีคุณค่า เนื่องจากผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงที่เกิดจากการลงมือปฏิบัติจริง หรือเรียนรู้ทางอ้อมจากการกิจกรรมบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง หรือกรณีศึกษา

บัญญัติ ชำนาญกิจ (2549: 4) กล่าวถึงองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนแบบไฝรู้ซึ่งดัดแปลงมาจากองค์ประกอบของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบแบบกระตือรือร้นของเมเยอร์ส และโจนส์ (Meyers; Jones. 1993: 19-20 ดังนี้

1. ปัจจัยพื้นฐาน (Basic Elements) ซึ่งมี 4 องค์ประกอบดังนี้

1.1. การพูดและการฟัง เป็นองค์ประกอบที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถค้นหาความหมายของสิ่งที่ได้เรียนรู้

1.2. การเขียน เป็นองค์ประกอบที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถประมวลข้อมูลใหม่ๆ ที่ได้เรียนรู้ เป็นภาษาของตนเอง

1.3. การอ่าน เป็นองค์ประกอบที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถประมวลข้อมูลต่างๆ ที่ได้จากการอ่าน โดยวิธีการหลากหลาย เช่น การจดบันทึก

1.4. การสะท้อนความคิด เป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้จากประสบการณ์ หรือนำความรู้ที่ได้เรียนรู้มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

2. กลวิธีในการเรียนรู้ (Learning Strategies) ซึ่งมีกลวิธีหลากหลาย ดังนี้

2.1 การแบ่งกลุ่มเล็กๆ เช่น สถานการณ์จำลอง การแก้ปัญหา กรณีศึกษา การอภิปรายร่วมกัน

2.2 ห้องเรียนใหญ่ เช่น pair check, pair work, think-pair-share

3. ทรัพยากรในการสอน (Teaching Resources) ควรมีแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนมีแหล่งในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ได้แก่

3.1 การอ่าน

3.2 การมอบหมายงาน

3.3 วิทยาการ

3.4 สื่อเทคโนโลยีต่างๆ

3.5 อุปกรณ์สำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.6 โทรทัศน์เพื่อการศึกษา

จรรยา ดาสา (2552: 72) กล่าวถึงองค์ประกอบพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น ดังนี้

1. การฟังและการพูด ทักษะการฟังในการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นมุ่งเน้นให้ผู้เรียนฟังเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังแล้วถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ

2. การอ่าน ผู้เรียนสามารถเรียนรู้จากการอ่านได้แต่เมื่อผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนอ่านควรมั่นใจได้ว่าผู้เรียนสามารถจับประเด็นสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริงจากการอ่าน

3. การเขียน ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญเพราะผู้เรียนจะสามารถเขียนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ผู้เรียนจะต้องเข้าใจเนื้อหาอย่างแท้จริง

4. การโต้ตอบความคิดเห็นหรือการสะท้อนกลับ เป็นองค์ประกอบที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสนในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่นส่งผลให้ผู้เรียนเข้าใจข้อมูลหรือความรู้นั้นอย่างแท้จริง อีกทั้งผู้เรียนจะสามารถเชื่อมโยงความรู้ของตนเองกับความรู้ใหม่ได้ชัดเจนขึ้น

3.4 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น

ไพบูลย์ เปาณิล (2546: 22-34) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น ดังนี้

1. กำหนดผลการเรียนรู้ การกำหนดผลการเรียนรู้นั้นจะต้องครอบคลุมความรู้ ความเข้าใจ กระบวนการ คุณธรรมและจริยธรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน

2. กำหนดสาระการเรียนรู้ ซึ่งจะต้องครอบคลุมเนื้อหาที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนได้รับรู้ และต้องมีความสอดคล้องกับผลการเรียนรู้อีกด้วย

3. ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งแต่ละกิจกรรมจะต้องมีองค์ประกอบ ดังนี้

3.1 การแลกเปลี่ยนประสบการณ์เรียนรู้ หมายถึง การจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนดึงความรู้เดิมของตนเองมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่เพื่อไปสู่การสร้างองค์ความรู้ใหม่ของผู้เรียน โดยผู้สอนสามารถใช้สื่อต่างๆ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์

3.2 การสร้างองค์ความรู้ร่วมกัน หมายถึง การใช้คำถามหรือปัญหาเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์ และสร้างองค์ความรู้ร่วมกัน โดยคำถามหรือปัญหาควรท้าทายอารมณ์ของผู้เรียนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากวิเคราะห์

3.3 การนำเสนอความรู้ หมายถึง การนำความรู้ที่ได้จากการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ของผู้เรียนมารวมกันโดยใช้หลักทฤษฎีที่ครูจัดเตรียมให้หรือการค้นคว้าเพิ่มเติมจากแหล่งเรียนรู้อื่น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นและยอมรับว่าความรู้นั้นเป็นจริง

3.4 การประยุกต์ใช้ หมายถึง ผู้เรียนนำความรู้นั้นมานำเสนอต่อผู้อื่น และหากผู้เรียนสามารถนำความรู้นั้นไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จะถือว่าผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้

บัญญัติ ชำนาญกิจ (2551: 1-3) นำเสนอขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบใฝ่รู้ไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นให้นำประสบการณ์เดิมของตนเองมาเชื่อมโยงกับประสบการณ์ใหม่ซึ่งได้จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

กับผู้เรียนซึ่งอาจมีประสบการณ์เดิมที่เหมือนหรือแตกต่างกัน ในขั้นนี้ผู้สอนควรจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนกล้าและมีความกระตือรือร้นในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ โดยกิจกรรมที่ผู้สอนจัดขึ้นนั้นสามารถทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ทางตรงจากการสัมผัสดินร่วน ดินเหนียว และดินทราย เมื่อผู้เรียนสัมผัสก็จะทราบความแตกต่างของดินทั้ง 3 ชนิด หรือผู้เรียนได้รับประสบการณ์ทางอ้อมจากการที่ผู้สอนเล่าประสบการณ์ของผู้ติดเชื้อ HIV เป็นต้น

การจัดกิจกรรมในขั้นนี้ ผู้สอนสามารถทำได้ 2 ลักษณะ คือ ผู้สอนตั้งคำถามเพื่อให้ผู้เรียนเล่าประสบการณ์ของตนเอง และจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่จำเป็นเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการคิด โดยกิจกรรมที่ผู้สอนจัดนั้นต้องประกอบด้วย ความรู้ เจตคติ และทักษะ

ขั้นที่ 2 ขั้นสร้างองค์ความรู้ร่วมกัน ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ใช้ทักษะ การคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ และสร้างสรรค์ประสบการณ์ใหม่ของตนเอง โดยอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของตนเองกับผู้เรียนอย่างลึกซึ้ง ซึ่งขั้นนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนตั้งประเด็นและอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และนำความรู้ที่ได้ผ่านกระบวนการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ เพื่อสร้างสรรค์ความคิดรวบยอดในเรื่องนั้นๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นนำเสนอความรู้ ขั้นนี้ผู้สอนเป็นผู้จัดความรู้ แนวคิด ข้อสรุปต่างๆ ให้ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนต้นทุนในการนำความรู้ที่ได้จากผู้สอนไปสร้างองค์ความรู้ใหม่ของตนเอง

ขั้นที่ 4 ขั้นประยุกต์ใช้หรือลงมือปฏิบัติ คือ ขั้นที่ผู้เรียนจะนำองค์ความรู้ที่ได้มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น จัดนิทรรศการ เขียนเรียงความ เป็นต้น

3.5 บทบาทของครูในฐานะผู้อำนวยการความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น

ณัชนัน แก้วชัยเจริญกิจ (2550: 34) กล่าวถึงบทบาทของครูในการจัดการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น ดังนี้

1. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยกิจกรรมต้องเน้นในการพัฒนาผู้เรียนและเน้นให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้จริง
2. สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ และเน้นให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและผู้เรียนคนอื่นๆ
3. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมกระตุ้น ส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้
4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เกิดความร่วมมือกันในกลุ่มของผู้เรียน
5. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความท้าทายเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อีกทั้งผู้เรียนจะได้เรียนรู้วิธีการสอนที่มีความหลากหลาย
6. วางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในด้านเวลาในการจัดกิจกรรมกิจกรรมต่างๆ ให้เหมาะสม และเนื้อหาให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียน

7. ยอมรับในความคิดเห็น ความสามารถ การกล้าแสดงออกของผู้เรียนเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างแท้จริง

คณะกรรมการจัดการหลักสูตรของประเทศไอร์แลนด์เหนือ (Nothern Ireland Curriculum. 2007: 4) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูจากการเรียนการสอนที่มีครูเป็นศูนย์กลางสู่การเรียนการสอนที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 บทบาทของครูในฐานะการสร้างสรรค์การจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น โดยเปรียบเทียบกับจัดการเรียนการสอนโดยมีครูเป็นศูนย์กลาง

การจัดการเรียนการสอน โดยมีครูเป็นศูนย์กลาง	การจัดการเรียนการสอน แบบกระตือรือร้น
1. ครูเป็นศูนย์กลางของการเรียน	1. ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียน
2. การเรียนรู้มุ่งเน้นที่ผลผลิต	2. การเรียนรู้มุ่งเน้นที่กระบวนการ
3. ครูเป็นผู้ส่งผ่านความรู้	3. ครูเป็นผู้บริหารจัดการความรู้
4. ครูเป็นผู้กระทำเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้	4. ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
5. มุ่งเน้นที่เนื้อหาวิชา	5. มุ่งเน้นการเรียนรู้แบบองค์รวม

ที่มา: Nothern Ireland Curriculum. (2007). Active Learning and Teaching Methods for Key Stage 3. p. 4.

คณะกรรมการจัดการหลักสูตรของประเทศไอร์แลนด์เหนือ (Nothern Ireland Curriculum. 2007: 5-6) ได้กล่าวว่า ในการจัดการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นนั้น ครูจะต้องสวมบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวก สนับสนุนผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะต่างๆ เช่น การประเมินผล การแก้ไขปัญหา การทำงานร่วมกับผู้อื่น ดังนั้น ครูจำเป็นต้องสวมบทบาทหน้าที่ต่างๆ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในห้องเรียน หรือท้าทายให้ผู้เรียนเกิดการคิด ซึ่งบทบาทของครูในฐานะผู้อำนวยความสะดวก มีดังนี้

1. เป็นผู้อำนวยความสะดวกที่เป็นกลาง (Neutral facilitator) หมายถึง ผู้สอนจะต้องเป็นผู้อำนวยความสะดวกในห้องเรียนโดยเป็นกลางไม่เอนเอียง

2. เป็นผู้ให้การสนับสนุนที่ร้ายกาจ (Devil's advocate) หมายถึง ผู้สอนจะต้องเป็นผู้ให้การสนับสนุนผู้เรียนแต่ละคน/กลุ่มในกรณีที่ผู้เรียนจะต้องเผชิญหน้ากันในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อสร้างความท้าทายให้กับผู้เรียน

3. แสดงความสนใจของตนเองออกมา (Declared interests) หมายถึง ผู้สอนจะต้องแสดงมุมมอง/ ความสนใจของผู้เรียนออกมาเพื่อให้ผู้เรียนคนอื่นรู้

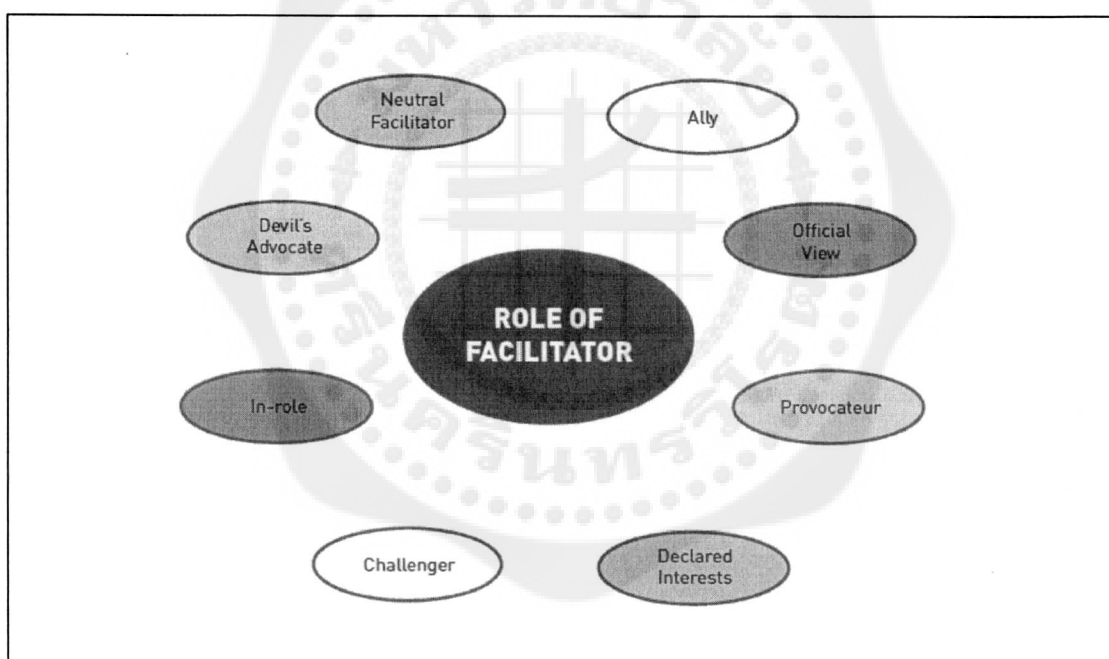
4. เข้าร่วมเป็นกลุ่มเดียวกับกับผู้เรียน (Ally) หมายถึง ผู้สอนจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในการที่จะสนับสนุนมุมมองของผู้เรียน

5. ให้มุมมองที่เป็นทางการ (Official view) หมายถึง ผู้สอนจะต้องชี้แจงถึงประเด็นต่างๆ ที่เป็นข้อเท็จจริง เช่น ชี้แจงเรื่องกฎหมาย เป็นต้น

6. เป็นคู่แข่ง (Challenger) หมายถึง ผู้สอนจะต้องพยายามเป็นคู่แข่งกับผู้เรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงเหตุผลของตนเอง

7. เป็นผู้ยั่ว (Provocateur) หมายถึง ผู้สอนจะต้องเอ่ยถึงข้อโต้แย้ง, ความคิดเห็น, ข้อมูลต่างๆ ซึ่งผู้เรียนรู้เพื่อยั่วให้ผู้เรียนพยายามอธิบายถึงเหตุผลในเรื่องที่ตนเองเชื่อว่าเป็นจริง

8. แสดงบทบาทสมมติ (In-role) หมายถึง ผู้สอนจะต้องสวมบทบาทเป็นบุคคลที่ไม่ธรรมดา เช่น นักการเมือง ผู้นำในโบสถ์ แล้วทำให้ผู้เรียนเชื่อถือในข้อโต้แย้งหรือความคิดเห็นนั้น

ภาพประกอบ 8 บทบาทของครูในฐานะผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น

ที่มา: Northern Ireland Curriculum. (2007). Active Learning and Teaching Methods for Key Stage 3. p. 6

3.6 บทบาทของผู้เรียนในการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น

สภาพร พุทธิภูมิ (2555) กล่าวถึงบทบาทของผู้เรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น ดังนี้

1. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มากกว่าการฟังบรรยายของครูผู้สอน

2. ผู้เรียนให้ความสำคัญในการพัฒนาทักษะของตนเองมากกว่าการถ่ายทอดความรู้จากครูผู้สอน

3. ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านกิจกรรมและสื่อต่างๆ ซึ่งกิจกรรมและสื่อเหล่านั้นจะส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินผลได้

4. ผู้เรียนเล็งเห็นและค้นพบคุณค่าของตนเองในการเรียนรู้

คณะกรรมการจัดการหลักสูตรของประเทศไอร์แลนด์เหนือ กล่าวถึงบทบาทของนักเรียนในการจัดการเรียนรู้อย่างกระตือรือร้นดังตารางด้านล่าง

ตาราง 2 บทบาทของนักเรียนที่เรียนโดยการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น โดยเปรียบเทียบกับจัดการเรียนการสอนโดยมีครูเป็นศูนย์กลาง

การจัดการเรียนการสอน โดยมีครูเป็นศูนย์กลาง	การจัดการเรียนการสอน แบบกระตือรือร้น
1. ผู้เรียนเป็นผู้ได้รับความรู้	1. ผู้เรียนได้รับความรู้ด้วยตนเอง
2. ผู้เรียนเป็นผู้ตอบ	2. ผู้เรียนเป็นผู้ถาม
3. ผู้เรียนไม่สามารถทำอะไรได้ด้วยตนเองเพราะได้รับความช่วยเหลือจนมากเกินไป	3. มีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง
4. เน้นการแข่งขันกับผู้อื่น ใช้แต่ความคิดของตนเอง	4. เน้นการมีส่วนร่วมและฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
5. เรียนรู้เป็นรายวิชา	5. สามารถเชื่อมโยงความรู้ของตนเองได้

ที่มา: Northern Ireland Curriculum. (2007). Active Learning and Teaching Methods for Key Stage 3. p. 4.

3.7 กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น

การจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้นนั้นเหมาะสมกับผู้เรียนทุกเพศ ทุกวัยซึ่งแซดเกอร์ (Sadker. 2003: 104-105) นำเสนอการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น ดังนี้

1. กิจกรรมทบทวนประจำวัน เป็นกิจกรรมก่อนการขึ้นบทเรียนใหม่เพื่อให้ผู้เรียนทบทวนความรู้ โดยเน้นย้ำในเรื่องที่ผู้เรียนยังไม่เข้าใจหรือยังสับสน

2. กิจกรรมโดยใช้สื่อที่เป็นรูปธรรม การเริ่มกิจกรรมนี้ครูผู้สอนควรชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบก่อน หลังจากนั้นครูผู้สอนแบ่งเนื้อหาที่จะสอนเป็นส่วนๆ และอธิบายด้วยการสื่อหรือตัวอย่างที่เป็นรูปธรรม พร้อมซักถามผู้เรียนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนว่าพร้อมที่จะนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้หรือไม่

3. กิจกรรมแบบฝึกหัดแนะแนวทาง เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนนำความรู้ใหม่ที่ได้มาฝึกฝน โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวก โดยครูถามคำถามต่างๆ เพื่อตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนในเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ จนกระทั่งผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาอย่างถูกต้อง

4. กิจกรรมการป้อนข้อมูลย้อนกลับของผู้เรียน กิจกรรมนี้ใช้เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน โดยครูเป็นผู้สังเกตในขณะที่ผู้เรียนสื่อสาร หากผู้เรียนยังเข้าใจผิดแสดงว่าผู้เรียนยังไม่พร้อมทำแบบฝึกหัด ดังนั้น ครูผู้สอนควรใช้กิจกรรมแบบฝึกหัดแนะแนวทางต่อไปเพื่อฝึกฝนผู้เรียนต่อไป

5. กิจกรรมแบบฝึกหัดรายบุคคล กิจกรรมมีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกับกิจกรรมแบบฝึกหัดแนะแนวทาง แต่แตกต่างที่ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมนี้ที่บ้านหรือในห้องเรียนก็ได้ และเป็นการฝึกให้ผู้เรียนมีความชำนาญเพิ่มขึ้น

6. กิจกรรมทบทวนประจำสัปดาห์หรือประจำเดือน กิจกรรมนี้สามารถฝึกให้ผู้เรียนมีความชำนาญมากขึ้นโดยใช้คำถาม ปัญหา สถานการณ์ต่าง โดยมอบหมายให้ผู้เรียนค้นหาคำตอบจากประเด็นต่างๆ เป็นประจำสัปดาห์หรือประจำเดือน

McKinney (2008, อ้างอิงจาก มนตรี ศิริจันทร์ชื่น. 2554: 27-28) ได้นำเสนอตัวอย่างของการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น ดังนี้

1. การเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยนความคิด (Think-Pair-Share) คือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ที่กำหนดด้วยตนเอง โดยใช้เวลาประมาณ 2-3 นาที (Think) หลังจากนั้นให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดของตนเองกับผู้เรียนอีกคน โดยใช้เวลาประมาณ 3-5 นาที (Pair) และท้ายสุดให้ผู้เรียนทั้งคู่นำเสนอความคิดเห็นต่อผู้เรียนคนอื่นๆ ทั้งหมด (Share)

2. การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning Group) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น เน้นการทำงานเป็นกลุ่มโดยผู้สอนอาจจัดกิจกรรมเป็นกลุ่มๆ ละ 3-6 คน

3. การเรียนรู้แบบทบทวนโดยผู้เรียน (Student-led Review Sessions) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้ของตนเองที่ได้เรียนรู้อีก โดยผู้เรียนจะต้องพิจารณาข้อสงสัยต่างๆ ที่เกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งครูจะมีบทบาทในการเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ

4. การเรียนรู้แบบใช้เกม (Games) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนใช้เกมเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม โดยผู้สอนสามารถนำเกมมาบูรณาการในการจัดกิจกรรมเช่น ใช้เกมในการนำเข้าสู่บทเรียน การฝึกฝน การประเมินผล เป็นต้น

5. การเรียนรู้แบบวิเคราะห์วีดีโอ (Analysis or Reactions to Videos) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำวีดีโอมาเป็นสื่อ โดยผู้สอนให้ผู้เรียนดูวีดีโอประมาณ 5-20 นาที แล้วเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นโดยการพูดโต้ตอบ หรือการเขียน

6. การเรียนรู้แบบโต้เถียง (Student Debates) คือ กิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำเสนอความรู้หรือประสบการณ์จริงของตนเองเพื่อยืนยันความคิดของตนเองหรือกลุ่มว่าถูกต้องเหมาะสม

7. การเรียนรู้แบบผู้เรียนสร้างแบบทดสอบ (Student Generated Exam Questions) คือ กิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสร้างแบบทดสอบด้วยตนเองจากการเรียนรู้ของตนเองในเรื่องต่างๆ

8. การเรียนรู้แบบกระบวนการวิจัย (Mini-research Proposals or project) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการในการวิจัยโดยผู้เรียนจะต้องกำหนดหัวข้อที่ตนเองต้องการเรียนรู้ วางแผนการเรียนรู้ เรียนรู้ตามแผนการที่ได้วางไว้ สรุปองค์ความรู้ที่ได้หรือสร้างสรรค์ผลงาน และสะท้อนความคิดเห็นของตนเองจากการเรียนรู้ ซึ่งกิจกรรมการเรียนรู้แบบกระบวนการวิจัยอาจเรียกว่า การเรียนรู้แบบโครงงาน (Project-based Learning) หรือ การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based Learning)

9. การเรียนรู้แบบกรณีศึกษา (Analyze Case Studies) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ศึกษากรณีตัวอย่าง หลังจากนั้นผู้เรียนจะต้องวิเคราะห์และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของตนเองในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวกับผู้เรียนภายในกลุ่มของตนเองเพื่อนำเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาต่อผู้เรียนคนอื่นๆ

10. การเรียนรู้แบบการเขียนบันทึก (Keeping Journals or Logs) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะต้องจดบันทึกสิ่งต่างๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้หรือพบเห็นในแต่ละวัน พร้อมทั้งเสนอความคิดเห็นของตนเองเพิ่มเติม

11. การเรียนรู้แบบการเขียนจดหมายข่าว (Write and Produce a Newsletter) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสร้างสรรค์จดหมายข่าว ซึ่งประกอบด้วยบทความ ข่าวสารต่างๆ แล้วนำเสนอแก่ผู้อื่น

12. การเรียนรู้แบบผังความคิด (Concept Mapping) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนออกแบบและนำเสนอความคิดรวบยอดที่ได้จากการเรียนรู้ โดยสามารถทำเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่มก็ได้ หลังจากนั้นผู้เรียนจะต้องนำเสนอความคิดรวบยอดนั้นต่อผู้เรียนคนอื่นๆ หรือกลุ่มอื่นเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนคนอื่นๆ ได้ซักถาม

ศักดา ไชยกิจบุญโญ (2548: 14) แนะนำการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้นไว้หลายรูปแบบ ดังนี้

1. Think-Pair-Share ครูผู้สอนคิดประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาแล้วมอบหมายให้ผู้เรียนคิดคนเดียว โต้ตอบให้เวลาประมาณ 4-5 นาที หลังจากนั้นให้ผู้เรียนจับคู่กันเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ท้ายสัปดาห์นำเสนอความคิดเห็นหน้าชั้นเรียน

2. Minute Paper เมื่อครูผู้สอนบรรยายเนื้อหาเสร็จไปแล้วประมาณ 15 นาที มอบหมายให้ผู้เรียนสรุปเนื้อหาที่เรียน 2 ประโยคโดยใช้เวลา 1 นาที ต่อจากนั้นผู้เรียนจับคู่กันและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยท้ายสุดครูผู้สอนสุ่มผู้เรียนออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน

3. Jigsaw ครูผู้สอนคัดเลือกเนื้อหาแล้วแบ่งเนื้อหาออกเป็นส่วนๆ ให้เท่ากับจำนวนกลุ่มของผู้เรียน หลังจากนั้นแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมากลุ่มละ 1 คนเพื่อศึกษาเนื้อหาให้เข้าใจ และกลับไปถ่ายทอดให้กลุ่มของตนเองได้รับรู้

4. Round Table ครูผู้สอนถามคำถามผู้เรียนแต่ละกลุ่ม โดยผู้เรียนแต่ละกลุ่มเขียนคำตอบลงกระดาษที่ได้รับแจก เมื่อเขียนคำตอบเรียบร้อยแล้วแต่ละกลุ่มเวียนให้แต่ละกลุ่มดูคำตอบ หลังจากนั้น ครูผู้สอนอาจสุ่มบางกลุ่มมานำเสนอคำตอบหน้าชั้นเรียน

5. Voting ผู้เรียนตอบคำถามที่ครูผู้สอนเป็นผู้ถามโดยเป็นลักษณะแข่งกันตอบว่า เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

6. End or Class Query ก่อนการเรียนการสอนจะจบลง ครูผู้สอนใช้เวลา 3 นาที ให้ผู้เรียนสรุปเรื่องที่ได้อ่านรู้โดยการเขียน 2 ประโยคหรืออาจใช้การซักถามก่อนหมดเวลาเรียนก็ได้เช่นกัน

7. Trade of Problem ผู้เรียนแต่ละกลุ่มได้รับบัตรคำถามที่แตกต่างกัน เมื่อผู้เรียนอ่านคำถามแล้วปรึกษากันในกลุ่มและเขียนคำตอบไว้ด้านหลังบัตรคำถาม หลังจากนั้นส่งบัตรคำถามให้กลุ่มอื่น ในขณะที่เดียวกันกลุ่มตนเองก็จะได้รับบัตรคำถามจากกลุ่มอื่นเช่นกัน ผู้เรียนอ่านข้อคำถามแล้วปรึกษาหารือภายในกลุ่มพลิกดูคำตอบของกลุ่มก่อนหน้านี้ ถ้าคำตอบเหมือนกันไม่ต้องเขียนอะไรลงไป แต่ถ้าคำตอบแตกต่างให้เขียนคำตอบลงไป ทำเช่นนั้นจนครบ ครูผู้สอนรวมบัตรคำถามที่มีคำตอบมากที่สุดเพื่อหาข้อสรุปร่วมกันว่าคำตอบใดเป็นคำตอบที่ถูกต้องโดยคำตอบนั้นจะต้องเป็นที่ยอมรับของผู้เรียนทั้งห้อง

8. Concept Map ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะได้รับปากกาและกระดาษหรือแผ่นใส โดยให้แต่ละกลุ่มเขียนประเด็นที่ได้จากการเรียนรู้ตรงกลางกระดาษ และเขียนประเด็นรองในวงกลมที่ล้อมรอบประเด็นหลัก โดยจะได้รูปร่างคล้ายลูกโซ่เรียงต่อกันหรือเป็นใยแมงมุมหรือดาว ซึ่งการเรียนรู้แบบนี้สามารถทำให้ผู้เรียนจดจำความรู้ได้ง่ายยิ่งขึ้น

ศรัณยู ศรีสมพร (2545: 7-37) นำเสนอการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้นในรูปแบบต่างๆ ดังนี้

1. การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion Techniques) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความเข้าใจในประเด็นต่างๆ ระหว่างผู้เรียนในกลุ่มเดียวหรือห้องเดียวกัน กิจกรรมอภิปรายกลุ่มเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสาร การทำงานกลุ่ม ความคิดสร้างสรรค์ โดยมีกิจกรรมดังนี้

1.1 การอภิปรายกลุ่มย่อย ครูผู้สอนควรปล่อยให้ผู้เรียนเลือกกลุ่มได้อิสระพอสมควร (กลุ่มละ 3-4 คน) และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ แก้ปัญหา ตัดสินใจ ในประเด็นต่างๆ

1.2 การอภิปรายกลุ่มย่อยด้วยคำถามที่มีโครงสร้าง โดยครูผู้สอนเป็นผู้ออกแบบการอภิปรายจากง่ายไปยาก จากรูปธรรมไปนามธรรม โดยใช้คำถามเพื่อให้ผู้เรียนหาข้อสรุปด้วยตนเองจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้เรียนคนอื่นๆหรือกลุ่มอื่นๆ

1.3 กิจกรรมภาพต่อ (Jigsaw method) เป็นกิจกรรมหนึ่งที่ผู้เรียนต้องร่วมมือกันเป็นกลุ่มในการทำงานเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ โดยผู้เรียนกลุ่มเชี่ยวชาญที่เป็นตัวแทนจากกลุ่มต่างๆ ร่วมกันศึกษาเนื้อหาเพื่อนำความรู้ที่กลับมามีส่วนต่อให้สมาชิกในกลุ่มตนเอง หลังจากนั้นสมาชิกในกลุ่มทุกคนต้องร่วมทำกิจกรรมที่ครูผู้สอนจะมอบหมายต่อไป

1.4 การระดมพลังสมอง (Brainstorming) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียนทั้งห้องเรียนเพื่อให้ผู้เรียนทบทวนความรู้เดิมก่อนเรียน โดยครูผู้สอนใช้คำถาม ประเด็นปัญหาต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนร่วมตอบคำถามอภิปราย ยกตัวอย่าง เป็นต้น

1.5 เทคนิคการอภิปรายกลุ่ม Nominal (NGT) เป็นกิจกรรมที่ใช้สำหรับผู้เรียนทั้งห้องในการตัดสินใจเลือกเนื้อหาหรือประเด็นที่ต้องการศึกษาร่วมกัน โดยผู้เรียนต้องเรียงลำดับความสำคัญ ว่าเนื้อหาหรือประเด็นใดสำคัญที่สุด

2. กิจกรรมการอ่านที่ส่งเสริมศักยภาพการเรียนรู้ (Active Reading) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมกระบวนการค้นคว้าข้อมูล กระบวนการสรุปความสำคัญ แล้วนำข้อมูลมาจัดกระทำในรูปแบบต่างๆ เช่น การเขียนแผนภาพ การสร้างตาราง เป็นต้น หลังจากนั้นครูผู้สอนจึงทำการประเมินผลการอ่านของผู้เรียนด้วยวิธีการที่เหมาะสม ซึ่งการจัดกิจกรรมการอ่านให้มีประสิทธิภาพมีเทคนิค ดังนี้

2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลและจัดกระทำข้อมูล ในการมอบหมายงานให้ผู้เรียนค้นคว้าข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ ครูผู้สอน ควรจัดการ ดังนี้

2.1.1 ไม่ควรให้ผู้เรียนค้นคว้าจากหนังสือเรียน เพราะผู้เรียนจะคัดลอกเนื้อหาจากหนังสือเรียน

2.1.2 ครูผู้สอนควรใช้คำถามเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้คิด และพัฒนาความเข้าใจจากการอ่าน เช่น ใช้คำถามว่า ทำไม อย่างไร อธิบาย เป็นต้น

2.2 การเว้นคำ (Cloze) เป็นเทคนิคในการส่งเสริมการอ่านโดยเว้นคำสำคัญของเนื้อหาให้ผู้เรียนเติมคำ หรือข้อความ โดยอาจใช้เป็นกิจกรรมก่อนเรียน ระหว่างเรียน หรือหลังเรียนได้ ซึ่งการเว้นคำมีหลักการ ดังนี้

2.2.1 เว้นคำสำคัญที่ให้เติมอย่างเหมาะสม

2.2.2 ไม่ควรเว้นคำหรือวลีให้เติมในประโยค 2-3 ประโยคเริ่มต้นหรือประโยคสุดท้าย

2.2.3 ไม่ควรเว้นคำหรือวลีให้เติมมากเกินไป

2.2.4 ควรเว้นคำให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน

2.2.5 ข้อความที่นำมาประเมินหลังเรียนควรเป็นการสรุปเนื้อหาของเรื่องที่เรียน

2.3 การเน้นคำ (Emphasis) เป็นเทคนิคการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเน้นคำ วลี ประโยคเพื่อให้ผู้เรียนทบทวนความรู้เพื่อสรุปความรู้ หลังจากผู้เรียนทำกิจกรรมการเน้นคำแล้ว ครูผู้สอนควรประเมินผู้เรียนด้วยการเขียนแผนภาพ การจัดทำตาราง เพื่อพัฒนาความรู้ของผู้เรียน

2.4 การเรียงลำดับ (Sequencing) เป็นกิจกรรมที่ใช้สำหรับการประเมินผู้เรียนหลังการอ่านด้วยการสรุปเนื้อหาที่อ่านออกเป็นตอนๆ แล้วสลับเนื้อหานั้น หลังจากนั้นให้ผู้เรียนเรียงลำดับเพื่อพัฒนาทักษะการวางแผนของผู้เรียน โดยกิจกรรมการเรียงลำดับสามารถทำเป็นกลุ่มได้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม

2.5 การกำหนดป้ายชื่อ (Labelling) เป็นกิจกรรมที่ใช้สำหรับการจัดกิจกรรมเน้นคำ หรือเว้นคำ โดยการให้ผู้เรียนเติมข้อมูลลงในกรอบที่กำหนดไว้ในแผนภาพ ซึ่งระยะแรก ครูผู้สอนอาจกำหนดคำให้ผู้เรียนเลือกเติมก่อน หลังจากนั้นจึงพัฒนาให้ผู้เรียนเติมคำบนแผนภาพด้วยตนเอง

2.6 การสร้างคำถาม (Questioning) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนตั้งข้อคำถามเพื่อถามผู้เรียนคนอื่นๆ หรือกลุ่มอื่นๆ ซึ่งเป็นการพัฒนาผู้เรียนขั้นสูงเพราะผู้เรียนต้องศึกษาเนื้อหาอย่างละเอียดและลึกซึ้ง โดยควรใช้กิจกรรมการสร้างคำถามในขั้นตอนท้ายสุดจากกิจกรรมการอ่านอื่นๆ

3. กิจกรรมการเขียนที่ส่งเสริมศักยภาพการเรียนรู้ (Active Writing) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนนำข้อมูล ความรู้ต่างๆ ที่ได้จากการเรียนรู้จากการปฏิบัติในกิจกรรมต่างๆ มาสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจโดยการเขียน ซึ่งสามารถทำการเขียนได้ในรูปแบบต่างๆ ดังนี้

3.1 การเขียนบันทึกประจำวัน โดยผู้เรียนเขียนบันทึกประจำวันเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนรู้ ซึ่งจำทำให้ครูผู้สอนทราบว่าผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียนหรือไม่

3.2 การเขียนจดหมาย เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์ให้ผู้อื่นรับทราบหลังจากการทำกิจกรรมในประเด็นต่างๆ ซึ่งผู้เรียนจะทบทวนความรู้จากการทำกิจกรรมนี้

3.3 การเขียนหนังสือพิมพ์หรือบทความในวารสาร เป็นกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ นำความรู้หรือประสบการณ์ที่ได้จากการค้นคว้าข้อมูลด้วยตนเองไปเผยแพร่ ในรูปแบบบทความ

3.4 การเขียนรายงานการสืบค้น เป็นกิจกรรมให้ผู้เรียนเขียนบันทึกการสืบค้นข้อมูลจากประเด็นที่ครูกำหนดให้ หลังจากนั้นจัดทำเอกสารเพื่อเผยแพร่ความรู้ในรูปแบบต่างๆ เช่น การทำแผ่นพับ เป็นต้น

3.5 การเขียนรายงานการทดลอง เป็นการเขียนบันทึก อภิปราย ตอบคำถาม และสรุปผลการทดลอง

4. เกม (Game) เป็นกิจกรรมภายหลังการสรุปความรู้แล้ว เพื่อให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้ ความเข้าใจจากการเรียนรู้ เช่น เกมจับคู่ เกมโดมิโน เกมบัตรคำ เกมบันไดงู เกมปริศนาอักษรไขว้

5. กิจกรรมสถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นกิจกรรมที่จำลองสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่มีความยุ่งยาก ซับซ้อน และผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทตามสถานการณ์

6. กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role play) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนสวมบทบาทที่สมมติขึ้นตามธรรมชาติของตนเอง โดยใช้ความรู้ ประสบการณ์ ของตนเองที่ได้จากการเรียนรู้ โดยผู้เรียนมีความอิสระในการแสดงบทบาทต่างๆ ซึ่งรูปแบบของกิจกรรมบทบาทสมมติ มีดังนี้

6.1 กิจกรรมเวทีชาวบ้าน เป็นกิจกรรมบทบาทสมมติที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเป็นบุคคลต่างๆ ที่กำหนดให้ ซึ่งผู้เรียนจะได้รับฟังแนวคิดต่างๆ จากผู้เรียนคนอื่นๆ ที่สวมบทบาทเป็นบุคคลต่างๆ เช่นกัน เมื่อการอภิปรายจบลง ครูผู้สอนต้องสรุปประเด็นต่างๆ ที่ได้จากการทำกิจกรรม

6.2 กิจกรรมวงแหวนชาวประมง (Fisherman's Ring) เป็นกิจกรรมบทบาทสมมติรูปแบบหนึ่งให้ผู้เรียนต้องแสดงความคิดเห็นในประเด็นต่างๆ และสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับทราบ กิจกรรมนี้ใช้ในกรณีที่มีความคิดหลากหลายและไม่สามารถหาข้อสรุปได้เพื่อให้ผู้แสดงบทบาทร่วมกันสะท้อนความคิด เน้นย้ำความรู้เพื่อหาข้อสรุปให้ได้

7. การทดลอง (Experiment) เป็นกิจกรรมที่กำหนดขั้นตอนต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้อธิบายหลักการ ปรากฏการณ์ต่างๆ ที่ได้จากการเรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนจะได้ฝึกฝนทักษะการใช้เครื่องมือ ทักษะการทดลอง

8. กระบวนการสืบค้น (Investigation) เป็นกิจกรรมที่อาศัยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์มาใช้อย่างเป็นระบบ เช่น การตั้งสมมติฐาน การวางแผน การทดลอง การวิเคราะห์ผล ซึ่งมีรูปแบบ ดังนี้

8.1 กระบวนการแบบเปิด (Open Investigation) ผู้เรียนเป็นผู้กำหนด ออกแบบ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยตนเอง

8.2 กระบวนการแบบปิด (Close Investigation) ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนด และออกแบบการทดลอง

จรรยา ดาสา (2552: 73-76) นำเสนอการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นที่มีทั้ง กิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ และกิจกรรมกลุ่มดังนี้

1. กิจกรรมเดี่ยว

1.1 Focus Listing เป็นกิจกรรมที่ฝึกฝนให้ผู้เรียนจับประเด็นที่ได้เรียนรู้มา โดยครูผู้สอนให้เวลาผู้เรียนสรุปประเด็นและบันทึกลงสมุดให้มากที่สุดเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนสามารถสรุปประเด็นหลังจากการเรียนรู้ได้ถูกต้องหรือไม่

1.2 Reading Quiz เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนตอบคำถามหลังจากการอ่านโดยครูผู้สอนควรเลือกคำถามที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะการคิดขั้นสูง

1.3 One-Minute Paper เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนเขียนตอบคำถามสั้นๆ จากการเรียนรู้โดยใช้เวลาประมาณ 1-2 นาที เพื่อครูผู้สอนจะได้รู้ว่าผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ไปหรือไม่

1.4 Response to a demonstration/activity เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนเรียนรู้จากการสาธิตและสังเกตการตอบสนองของผู้เรียนจากการสาธิต โดยครูผู้สอนควรกระตุ้นผู้เรียนด้วยการถามคำถามให้ผู้เรียนคิดเป็นลำดับและเปรียบเทียบความรู้ที่ได้จากการสังเกตการสาธิตกับความรู้จากประสบการณ์เดิม

1.5 Journal เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนสะท้อนความคิดจากสิ่งที่เรียนรู้โดยการเขียนสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ คำถามข้อสงสัย เสนอแนะเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้

2. กิจกรรมคู่

2.1 Write-Pair-Share เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะการคิด โดยให้ผู้เรียนเขียนคำตอบลงกระดาษแล้วส่งให้เพื่อนดูเพื่ออภิปรายร่วมกัน และเปลี่ยนคำตอบร่วมกันในห้องเรียน

2.2 Think-Pair-Share เป็นกิจกรรมที่คล้ายคลึงกับกิจกรรม Write-Pair-Share แต่ผู้เรียนไม่ต้องเขียนคำตอบบนกระดาษ ครูผู้สอนควรให้เวลาผู้เรียนแต่ละคนในการคิดก่อนเริ่มอภิปรายกับเพื่อน หลังจากนั้นร่วมกันอภิปรายในชั้นเรียน

2.3 Note Sharing เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนสมุดจดบันทึก เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถที่แตกต่างกัน ดังนั้นการแลกเปลี่ยนสมุดบันทึกจะสามารถช่วยเหลือผู้เรียนในการเติมข้อมูลที่ขาดหายไป

2.4 Question and Answer Pair เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนฝึกฝนการถาม-ตอบเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนประมาณ 1-2 คำถาม โดยสลับกันถาม-ตอบเป็นคู่ จากนั้นแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกันในห้องเรียน การตั้งคำถามเป็นวิธีหนึ่งในการฝึกฝนกระบวนการคิดขั้นสูง

3. กิจกรรมกลุ่ม

3.1 Rotating Chair Discussion เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนทุกคนแสดงความคิดเห็นของตนเองโดยไม่มีการแทรกแซงแต่ต้องเป็นความคิดเห็นสั้นๆ และได้ใจความ และผู้เรียนคนอื่นต้องตั้งใจฟังและหากผู้เรียนคนใดต้องการแสดงความคิดเห็นให้ยกมือขึ้นซึ่งผู้พูดคนถัดไปจะต้องสรุปความคิดเห็นของผู้พูดคนก่อนหน้าแล้วจึงพูดเสนอความคิดเห็นของตนเอง

3.2 Roundtable กิจกรรมนี้เริ่มที่ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มเขียนคำถามลงในกระดาษและผู้เรียนเขียนคำตอบแล้วส่งให้ผู้เรียนคนต่อไปในกลุ่ม ผู้เรียนคนต่อมาเพิ่มเติมคำตอบของเพื่อน แก้ไข หรือเขียนคำตอบของตนลงบนกระดาษ แล้วส่งต่อไปจนครบกับสมาชิกในกลุ่ม จากนั้นผู้เรียนคนสุดท้ายอ่านคำตอบของทุกคนและสมาชิกทุกคนในกลุ่มร่วมสรุปความคิดเห็น

3.3 Numbered Heads Together เป็นกิจกรรมที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มร่วมกันคิดและมั่นใจว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มเข้าใจตรงกัน เมื่อสุ่มเรียกสมาชิกคนใดคนหนึ่งเพื่อตอบคำถาม

สมาชิกคนนั้นจะต้องตอบคำถามได้ตรงกับความคิดเห็นของทุกคนในกลุ่ม แต่ละคนที่ได้ถือเป็นคนในกลุ่ม

3.4 Quiz/Test Questions เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนออกข้อสอบโดยเน้นคำถามที่ใช้ความคิดขั้นสูง จากนั้นผู้เรียนช่วยกันรวบรวมและจัดหมวดหมู่ของคำถาม โดยครูผู้สอนอาจบอกผู้เรียนว่าข้อสอบที่สร้างขึ้นจะเป็นส่วนหนึ่งของข้อสอบจริงเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนร่วมกันคิดหาคำตอบ

คณะกรรมการจัดทำหลักสูตรประเทศไอร์แลนด์เหนือ (North Ireland Curriculum Board, 2007: 7-79) ได้นำเสนอการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นในรูปแบบต่างๆ ที่หลากหลายจำนวน 62 กิจกรรมซึ่งผู้วิจัยของยกตัวอย่างการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น ดังนี้

1. กิจกรรมศิลปะเกลียวกันหอย (Art Spiral) คือ กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสะท้อนความคิดเห็นของตนเองและสื่อสารความคิด ความรู้สึกของตนเองในเชิงสร้างสรรค์เกี่ยวกับประเด็นที่กำหนด กิจกรรมนี้สามารถส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ กระบวนการคิดและตัดสินใจของผู้เรียน มีขั้นตอน ดังนี้

1.1 ครูผู้สอนเตรียมกระดาษรูปเกลียวกันหอยและวางไว้กลางห้องเรียน ขนาดกระดาษควรมีใหญ่เพียงพอสำหรับผู้เรียน เพราะกิจกรรมนี้ผู้เรียนต้องมีการเคลื่อนไหว

1.2 ผู้เรียนทุกคนในแต่ละกลุ่มเลือกตำแหน่งที่ว่างบนกระดาษรูปเกลียวกันหอยและวาดบางสิ่งบางอย่างเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนในประเด็นที่กำหนด เช่น ประเด็นเรื่องการพัฒนาตนเอง นอกจากการวาดแล้วผู้เรียนควรเขียนคำบางคำเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนเพิ่มเติม

1.3 หลังจากนั้น ผู้เรียนเคลื่อนไปยังตำแหน่งอื่นๆ ของกระดาษรูปเกลียวกันหอย แล้ววาดภาพเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนเองตามประเด็นที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่กำหนด เช่น คุณจะมีอาชีพที่ดีของคุณอย่างไร, คุณจะอธิบายความหวังของคุณในอนาคตอย่างไร, คุณจะอธิบายความกลัวของคุณอย่างไร

1.4 เมื่อกิจกรรมเสร็จสิ้น ครูผู้สอนควรใช้เวลาให้ผู้เรียนเรียนรู้ความคิดเห็นของผู้เรียนคนอื่นๆ และเพิ่มเติมความคิดเห็นของผู้เรียนคนอื่นๆ ได้

1.5 หลังจากนั้นครูผู้สอนควรตั้งคำถามอย่างละเอียด (Debrief) เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสื่อสารความคิดของตนเองออกมาเกี่ยวกับประเด็นที่กำหนด ความรู้สึกหลังจากเรียนรู้ความคิดเห็นของคนอื่นๆ หรือความรู้สึกที่ผู้เรียนคนอื่นมาเพิ่มเติมความคิดเห็นของตนเอง

2. กิจกรรมหลังชนกัน (Back-to-Back) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นให้ทำงานร่วมกัน พัฒนาทักษะการสื่อสาร การสังเกต และทักษะการได้ยิน มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้เรียนนั่งหลังชนกัน เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ยินเสียงกันและกัน ผู้เรียนแต่ละคนต้องไม่หันมามองกัน

2.2 ผู้เรียนคนแรก (ผู้เรียน A) จะได้รับการกระตุ้นทางสายตา ส่วนผู้เรียนคนที่สอง (ผู้เรียน B) จะได้รับกระดาษ 1 แผ่น และปากกาหรือดินสอ

2.3 ผู้เรียน A อธิบายสิ่งที่ได้เห็นให้ผู้เรียน B ฟัง ซึ่งผู้เรียน B จะต้องวาดรูปออกมาให้ถูกต้องทั้งขนาด รูปร่าง และส่วนประกอบอื่นเท่าที่จะสามารถทำได้

2.4 ผู้เรียน B สามารถซักถามคำถามเท่าที่จำเป็น เนื่องจากการจำกัดเวลาในการทำกิจกรรม

2.5 หลังจากหมดเวลา ผู้เรียน A และผู้เรียน B เปรียบเทียบรูปวาดของแต่ละคน

2.6 ผู้เรียนทั้งสองควรสลับหน้าที่กันในการทำกิจกรรม

2.7 ตอนท้ายกิจกรรม ครูผู้สอนควรซักถามผู้เรียนแต่ละคู่อย่างละเอียด เช่น ทำไม่รูปวาดที่ออกมาถึงใกล้เคียงหรือไม่ใกล้เคียงกับต้นฉบับ

3. กิจกรรม (Card Ranking) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนจัดลำดับความสำคัญของความคิดหรือข้อมูลและให้เหตุผลประกอบในการจัดลำดับความสำคัญ กิจกรรมนี้สามารถพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น, การคิดและการตัดสินใจ มีขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้เรียนจับกลุ่มเล็กๆ ครูผู้สอนแจกการ์ด

3.2 ผู้เรียนเรียงลำดับการ์ดตามลำดับความสำคัญ โดยเรียงลดหลั่นตามลำดับความสำคัญ

3.3 หลังจากนั้นผู้เรียนแต่ละกลุ่มย่อยเปรียบเทียบการจัดลำดับของแต่ละกลุ่ม

3.4 ครูผู้สอนซักถามอย่างละเอียด (Debrief) ถึงเหตุผลในการจัดลำดับความสำคัญของการ์ดแต่ละใบ

4. กิจกรรมม้าหมุน (Carousel) คือ กิจกรรมที่รวบรวมความคิด คำตอบ ข้อมูลต่างๆ ของผู้เรียนที่ผ่านการคิดอย่างมีเหตุผลมาแล้วในประเด็นที่กำหนด เป็นกิจกรรมที่สามารถพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น การคิดและการตัดสินใจ มีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้เรียนถูกแบ่งเป็นกลุ่มเล็กๆ

4.2 แต่ละกลุ่มจะได้รับใบงานซึ่งมีคำถามเกี่ยวกับประเด็นที่กำหนด ซึ่งใบงานที่แต่ละกลุ่มได้รับจะมีข้อคำถามที่แตกต่างกัน

4.3 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันหาคำตอบ แนวคิดต่างๆ ของข้อคำถาม ตามเวลาที่กำหนดให้

4.4 แต่ละกลุ่มจะได้รับแจกปากกาที่มีสีแตกต่างกันเพื่อเขียนคำตอบของแต่ละกลุ่ม

4.5 เมื่อครบเวลาที่กำหนด แต่ละกลุ่มแลกเปลี่ยนใบงานซึ่งมีข้อคำถามแตกต่างกัน

4.6 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มอ่านคำตอบของกลุ่มก่อนหน้า และพูดคุยกันภายในกลุ่มว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ถ้าเห็นด้วยให้ทำเครื่องหมาย แต่ถ้าไม่เห็นด้วยก็สามารถเขียนคำตอบหรือความคิดของกลุ่มตนเองลงในใบงานได้

4.7 หลังจากนั้นผู้เรียนจดบันทึกความคิดของกลุ่มตนเองเกี่ยวกับประเด็นที่กำหนด ถ้าคำตอบหรือความคิดมีสาเหตุมาจากคำตอบของกลุ่มก่อนหน้านี้ ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงคำตอบโดยการใส่ลูกศร

4.8 กิจกรรมม้าหมุนสามารถทำได้ถ้าเวลายังไม่หมด จนกระทั่งแต่ละกลุ่มจะได้รับโอกาสให้เห็นและตอบข้อคำถามแต่ละข้อ

4.9 กิจกรรมม้าหมุนเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ในการประเมินผู้เรียน โดยครูผู้สอนสามารถใช้คำถามเหล่านี้ในใบงาน เช่น วันนี้คุณได้เรียนอะไร, อะไรที่น่าสนใจ/ มีประโยชน์/ ประหลาดใจสำหรับคุณในวันนี้

5. กิจกรรมรวมกลุ่ม (Clustering) คือ กิจกรรมในการถ่ายโอนข้อเท็จจริงระหว่างผู้เรียนและกระตุ้นผู้เรียนให้ค้นหาผู้เรียนคนอื่นที่มีข้อความเชื่อมโยงสัมพันธ์กับข้อมูลของตนเอง มีขั้นตอนดังนี้

5.1 ผู้เรียนทุกคนจะได้รับแจกข้อความหรือข้อเท็จจริงที่เป็นประเด็นที่กำหนด ซึ่งข้อความอาจแตกต่างกัน

5.2 ผู้เรียนอ่านและทำความเข้าใจข้อความที่ได้รับ

5.3 ผู้เรียนแต่ละคนเปรียบเทียบข้อความที่ตนเองได้รับกับผู้เรียนคนอื่น

5.4 ถ้าผู้เรียน 2 คน คิดว่าข้อความของตนเองมีความเชื่อมโยงกันผู้เรียนทั้งสองคนก็จะรวมตัวกัน

5.5 ผู้เรียนคนอื่นๆ ก็สามารถรวมตัวกับผู้เรียนคนอื่นได้ในกรณีที่ข้อความของทั้งคู่เชื่อมโยงหรือมีความสัมพันธ์กัน

5.6 ผู้เรียนที่รวมตัวกันเป็นกลุ่ม/ กลุ่มย่อยต้องให้เหตุผลว่าทำไมถึงรวมกลุ่มกัน

5.7 ข้อสรุปที่ได้จะถูกเขียนลงกระดาน เพื่อให้ผู้เรียนนำเสนอข้อมูลของกลุ่มตนเอง

6. กิจกรรมต่อภาพ (Collage) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนต้องอธิบายทัศนคติของตนเองให้ผู้อื่นได้เห็นด้วยวิธีที่สร้างสรรค์ ซึ่งผู้เรียนจะต้องสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและพัฒนาทักษะการตีความหมายเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ต้องทำงานร่วมกับผู้อื่น มีขั้นตอนดังนี้

6.1 ผู้เรียนจับกลุ่มกัน 2-4 คน

6.2 ทุกกลุ่มจะได้รับแจกคำ แนวคิด ประเด็นต่างๆ ซึ่งแต่ละกลุ่มจะต้องนำเสนอแนวคิดหรือประเด็นที่ได้รับด้วยการใช้สื่ออุปกรณ์ที่ได้รับ เช่น นิตยสาร หนังสือพิมพ์ กระดาษสี กรรไกร เป็นต้น

6.3 ครูผู้สอนควรเพิ่มความท้าทายให้กับผู้เรียนโดยสร้างเงื่อนไขเพิ่มเติม เช่น ผู้เรียนต้องใช้สีทุกสี/ รูปภาพทุกรูป/ คำทุกคำที่ได้รับในการนำเสนอแนวคิดหรือประเด็นที่ได้รับในระยะเวลาที่กำหนด

6.4 เมื่อกิจกรรมเสร็จสิ้น ผู้เรียนทุกคนสามารถเดินดูผลงานของกลุ่มอื่นๆ ได้ และเดาว่าผลงานที่แต่ละกลุ่มสร้างสรรค์ออกมาจากคำหรือแนวคิดในเรื่องใด

7. กิจกรรมพิจารณาปัจจัยทั้งหมดก่อนการตัดสินใจ (CAF: Consider All Factors) คือ กิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนคิดเกี่ยวกับปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ผู้เรียนต้องตัดสินใจ เป็นกิจกรรมที่พัฒนาทักษะการจัดการข้อมูล การทำงานร่วมกับผู้อื่น การคิด การแก้ปัญหา และการตัดสินใจ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

7.1 ครูผู้สอนพูดคุยกับผู้เรียนเกี่ยวกับปัจจัยต่างๆ ที่ใช้ในการตัดสินใจเกี่ยวกับประเด็นที่กำหนด

7.2 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันเติมปัจจัยต่างๆ ที่ใช้ในการตัดสินใจเกี่ยวกับประเด็นที่กำหนดในใบงาน

7.3 เมื่อแต่ละกลุ่มทำกิจกรรมเสร็จ ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแลกเปลี่ยนใบงานกัน เพื่อเรียนรู้ความคิดเห็นของกลุ่มอื่นๆ

7.4 ผู้เรียนสามารถเพิ่มเติมความคิดเห็นของกลุ่มตนเองเพิ่มเติมหลังจากได้เรียนรู้ความคิดเห็นของผู้เรียนกลุ่มอื่นๆ

7.5 ขั้นท้ายกิจกรรม ผู้เรียนทั้งห้องร่วมกันรวบรวมปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นสาเหตุในการตัดสินใจในประเด็นที่กำหนดขึ้นเพื่อเป็นการสรุปเนื้อหา

CAF Template

Idea/issue/scenario to be discussed:

Factor 1

Advantages/pros

Disadvantages/cons

Interesting Factors

Factor 2

Advantages/pros

Disadvantages/cons

Interesting Factors

Factor 3

Advantages/pros

Disadvantages/cons

Interesting Factors

After discussion of all factors, I think that...

ภาพประกอบ 9 CAF Template

ที่มา: Northern Ireland Curriculum. (2007). Active Learning and Teaching Methods for Key Stage 3. p. 10

จากสรุปการประชุมสัมมนา การติดตามทบทวนและต่อยอดการจัดทำองค์ความรู้ เรื่อง กลยุทธ์การจัดการเรียนการสอนนักศึกษาในชั้นเรียน (2554: 7-9) ได้นำเสนอกลยุทธ์การจัดการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น ดังนี้

1. การสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem Based Teaching) มีขั้นตอนดังนี้

1.1 ผู้เรียนต้องรู้ปัญหา

1.2 ผู้เรียนหาแนวทางแก้ไขปัญหานั้น

1.3 ผู้เรียนทดลองแก้ปัญหาจริง

2. การสอนด้วยตัวอย่าง (Lead Thru Technique) เป็นกลยุทธ์ที่ใช้ตัวอย่างในการสอน ผู้เรียนจะได้เรียนรู้จริงจากการระดมสมอง การนำเสนอ การสร้างต้นแบบ โดยผู้เรียนต้องค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมและเลือกวิธีที่เหมาะสมในการสร้างผลงานของตนเอง

3. การสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Base) เป็นการสอนที่ใช้กิจกรรมต่างๆ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน เช่น การประเมินผลงานของผู้เรียนด้วยการใช้กิจกรรม Peer Review

4. การสอนแบบกึ่งบรรยาย (Interactive Lecture) เป็นการเรียนการสอนที่ผู้เรียนและครูผู้สอนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม เช่นแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน

จากการศึกษารูปแบบต่างๆ ของการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น ผู้วิจัยเล็งเห็นว่า การจัดการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นนั้นควรมีรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลายทั้งกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ และกิจกรรมกลุ่มเพื่อฝึกฝนทักษะการคิดขั้นสูง ทักษะการตัดสินใจ และทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้เลือกการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ได้แก่ Think-Pair-Share

4. เอกสารเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

4.1 ความหมายของการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

กรมวิชาการ (2545: 210) กล่าวว่า การเรียนแบบคู่คิดเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนศึกษาประเด็นต่างๆ ด้วยตนเองก่อน หลังจากนั้นผู้เรียนแต่ละคนจับคู่กันเพื่ออภิปราย แสดงความคิดเห็นในสิ่งที่ตนเองได้ศึกษากับคู่ของตนเองและสุดท้ายอภิปรายร่วมกันในชั้นเรียน การเรียนแบบคู่คิดมีประโยชน์ต่อผู้เรียน คือ ผู้เรียนมีโอกาสในการพัฒนาความเข้าใจในประเด็นต่างๆ โดยมีแนวคิดที่เป็นของตนเอง

วัฒนา ระบุทุกซ์ (2541: 32) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด เป็นการจัดกิจกรรมที่ครูเป็นผู้ตั้งคำถามประเด็น ให้นักเรียนเป็นผู้หาคำตอบด้วยตนเองโดยครูให้

เวลาประมาณ 1-2 นาที หลังจากนั้นผู้เรียนจับคู่กับเพื่อนเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือคำตอบให้คู่ของตนเองฟัง เมื่อได้ข้อสรุปจึงนำคำตอบหรือความคิดเห็นไปนำเสนอให้ผู้อื่นๆ ฟังหน้าชั้นเรียน

สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ (2545: 39-40) กล่าวว่า เทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นเทคนิคที่ครูผู้สอนเป็นผู้ตั้งคำถามหรือกำหนดประเด็นปัญหาให้ผู้เรียนและให้ผู้เรียนคิดค้นหาคำตอบด้วยตนเอง หลังจากนั้นผู้เรียนจับคู่กันเพื่อแลกเปลี่ยนคำตอบ และเมื่อมั่นใจว่าคำตอบนั้นถูกต้องแล้ว จึงนำคำตอบนั้นไปอธิบายให้เพื่อนทั้งชั้นเรียนฟัง

เคแกน (Kagan. 1994:1) กล่าวว่า เทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นเทคนิคที่เริ่มจากการตั้งคำถาม หลังจากนั้นผู้เรียนคิดหาคำตอบด้วยตนเอง แล้วแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือคำตอบกับคู่ของตนเอง จากนั้นนำคำตอบที่ได้จากการอภิปรายกับคู่ของตนเองเรียบเรียงแล้วไปเล่าให้เพื่อนๆ ทั้งชั้นฟัง

จากความหมายของการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) จักเห็นได้ว่า การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนจะต้องค้นหาคำตอบหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นปัญหาต่างๆ ด้วยตนเอง แล้วนำคำตอบหรือความคิดเห็นของตนเองแลกเปลี่ยนกับคู่ของตนเองเพื่อให้ได้คำตอบและความคิดเห็นที่ถูกต้องที่สุด และนำคำตอบนั้นนำเสนอต่อผู้เรียนทั้งชั้นเรียน จักเห็นได้ว่า การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) นั้น ผู้เรียนทุกคนจะมีโอกาสได้แสวงหาคำตอบ แสดงความคิดเห็นของตนเอง โดยเน้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้จากประสบการณ์เดิมของตนเองกับความรู้ใหม่ และสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้ทักษะที่หลากหลายของผู้เรียน เช่น ทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะการคิดวิเคราะห์ เป็นต้น โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอน ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) จึงเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนแบบกระตือรือร้น (Active Learning)

4.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

แฟรงค์ ไลแมน (Frank Lyman 1981, อ้างอิงจาก วิลาวลัย ลูกสะเดา 2549: 28) จัดขั้นตอนในการทำกิจกรรมเพื่อนคู่คิดไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. Think – (คิด) ครูตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด หลังจากนั้นครูให้เวลาผู้เรียนในการคิดประมาณ 2-3 นาที
2. Pair – (จับคู่) ผู้เรียนจับคู่กันและพูดคุยเกี่ยวกับคำตอบของตนเองเพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของคำตอบ หลังจากนั้นสรุปหาคำตอบที่ถูกต้องที่สุด
3. Share – (มีส่วนร่วม) หลังจากนักเรียนแต่ละคู่ได้พูดคุยปรึกษากันและได้คำตอบที่ถูกต้องแล้ว ให้ผู้เรียนแต่ละคู่ร่วมกันแสดงความคิดเห็นหน้าชั้นเรียน โดยครูผู้สอนบันทึกคำตอบและร่วมสรุปคำตอบกับผู้เรียน

กันเตอร์ และชวแปร์ (Gunter, M. A and Schwab, J. H 1999 อ้างอิงจาก ดินดาร์ และ ลิดิแมน) แบ่งขั้นตอนกิจกรรมเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ครูผู้สอนตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด ซึ่งครูผู้สอนอาจใช้คำถามหรือปัญหาถามผู้เรียนทั้งชั้นเรียน

2. ผู้เรียนคิดเดี่ยวเพื่อหาคำตอบ โดยครูผู้สอนควรจำกัดเวลาให้ผู้เรียนคิดหาคำตอบด้วยตนเอง การกำหนดเวลานั้นครูผู้สอนควรกำหนดจากพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน ธรรมชาติของข้อคำถาม ในการค้นหาคำตอบนั้นครูผู้สอนควรแนะนำผู้เรียนว่าคำตอบสามารถมีได้หลากหลาย และผู้เรียนควรมีเหตุผลในการตอบข้อคำถามด้วย

3. ผู้เรียนแต่ละคนพูดคุยและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับคำตอบของตนเอง กับคู่ของตนเอง ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะมีโอกาสในการทำงานร่วมกับผู้เรียนคนอื่น ในขั้นตอนนี้ครูผู้สอนสามารถเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคู่ที่มีคำตอบตรงกันจับกลุ่มกันอีกครั้งก่อนที่จะแบ่งปันคำตอบสู่ผู้เรียนทั้งชั้น

4. ผู้เรียนแต่ละคู่หรือกลุ่มแบ่งปันคำตอบสู่ผู้เรียนทั้งชั้น ขั้นตอนสุดท้ายนี้ผู้เรียนสามารถนำเสนอคำตอบแบบเดี่ยวหรือร่วมกันนำเสนอทั้งชั้นเรียน

4.3 รูปแบบการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นการจัดการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นแบบหนึ่ง เนื่องจากผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ และเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ มีวินัยในการทำงาน และมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) สามารถทำได้หลากหลาย ซึ่ง Glodschmid ได้แนะนำรูปแบบในการจัดการเรียนการสอนไว้ 2 รูปแบบ ดังนี้ (Glodschmid. 1971: 3-4 อ้างถึงใน บุญชม ศรีสะอาด. 2537" 119-120)

รูปแบบที่ 1

รูปแบบนี้จะมีการกำหนดให้ผู้เรียนแต่ละคนศึกษาเนื้อหาเดียวกัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษาอย่างลุ่มลึก โดยมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. กำหนดเนื้อหาให้ผู้เรียนแต่ละคนศึกษาโดยเป็นเนื้อหาเดียวกัน โดยเนื้อเรื่องที่ครูผู้สอนกำหนดควรเป็นเนื้อหาที่มีความท้าทายความสามารถของผู้เรียน และมีความยาวของเนื้อหาเหมาะสม ไม่ยาวหรือสั้นจนเกินไป

2. ผู้เรียนแต่ละคนศึกษาหาความรู้ในเรื่องที่ได้รับอย่างละเอียด

3. ผู้เรียนทุกคนตั้งคำถามจากเรื่องที่ศึกษา และใช้คำถามนั้นถามเพื่อนที่เป็นคู่ของตนเอง ซึ่งลักษณะของข้อคำถามควรมีลักษณะ ดังนี้

3.1 เป็นคำถามที่เกี่ยวกับเนื้อหาที่ได้ศึกษา การตอบคำถามได้อย่างครบถ้วน จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

3.2 เป็นคำถามในเนื้อหาที่ได้ศึกษาจากแหล่งค้นคว้าอื่นๆ ซึ่งผู้เรียนควรตั้งข้อคำถามในลักษณะอย่างน้อย 1 ข้อ

3.3 ควรเป็นคำถามที่สามารถเชื่อมโยงเนื้อหาที่ศึกษาไปสู่ประสบการณ์ของผู้เรียนอย่างน้อย 1 ข้อ

3.4 เป็นคำถามประเภทอื่นๆ เพิ่มเติม

4. การเริ่มต้นการเรียนรู้แต่ละครั้ง ควรให้ผู้เรียนจับคู่กันด้วยวิธีการสุ่มและครั้งต่อไปให้สลับคู่กันเรื่อยๆ

5. ก่อนจะเริ่มขั้นตอนถาม-ตอบ ครูควรรวบรวมข้อคำถามของผู้เรียนแต่ละคนไว้ อีก 1 ชุด เพื่อตรวจสอบการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน

6. ผู้เรียนแต่ละคู่จะถาม-ตอบซึ่งกันและกัน ซึ่งสมมติว่าผู้เรียนคนหนึ่งเป็น A และผู้เรียนอีกคนหนึ่งเป็น B ตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

6.1 ผู้เรียน A ถามคำถามแรกที่เตรียมมา ผู้เรียน B ตอบคำถาม หลังจากนั้น ผู้เรียน A สามารถกล่าวเสริมหรือแก้ไข ต่อจากนั้นผู้เรียน B ถามคำถามแรกของตนเอง ผู้เรียน A ตอบคำถาม ทำลักษณะเช่นนี้ไปจนครบข้อคำถาม

7. ขณะผู้เรียนแต่ละคู่ถาม-ตอบ ครูผู้สอนจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนแต่ละคู่โบกหมุนเวียนไปเรื่อยๆ เพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) แต่ไม่จำเป็นต้องตรวจสอบผู้เรียนแต่ละคู่ทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์

รูปแบบที่ 2

รูปแบบนี้จะมีการกำหนดให้ผู้เรียนแต่ละคนศึกษาเนื้อหาคนละส่วนกัน โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนเลือกเนื้อหาในส่วนที่ต้องการศึกษา
2. ผู้เรียนแต่ละคนศึกษาหาความรู้ในเรื่องที่ได้รับอย่างละเอียด
3. ผู้เรียนทุกคนตั้งคำถามจากเรื่องที่ศึกษา และใช้คำถามนั้นถามเพื่อนที่เป็นคู่ของตนเอง ซึ่งลักษณะของข้อคำถามควรมีลักษณะ ดังนี้

3.1 เป็นคำถามที่เกี่ยวกับเนื้อหาที่ได้ศึกษา การตอบคำถามได้อย่างครบถ้วน จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

3.2 เป็นคำถามในเนื้อหาที่ได้ศึกษาจากแหล่งค้นคว้าอื่นๆ ซึ่งผู้เรียนควรตั้งข้อคำถามในลักษณะอย่างน้อย 1 ข้อ

3.3 ควรเป็นคำถามที่สามารถเชื่อมโยงเนื้อหาที่ศึกษาไปสู่ประสบการณ์ของผู้เรียนอย่างน้อย 1 ข้อ

3.4 เป็นคำถามประเภทอื่นๆ เพิ่มเติม

4. การเริ่มต้นการเรียนรู้แต่ละครั้ง ควรให้ผู้เรียนจับคู่กันด้วยวิธีการสุ่มและครั้งต่อไปให้สลับคู่กันเรื่อยๆ

5. ก่อนจะเริ่มขั้นตอนถาม-ตอบ ครูควรรวบรวมข้อคำถามของผู้เรียนแต่ละคนไว้ อีก 1 ชุด เพื่อตรวจสอบการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน

6. การจัดกิจกรรมรูปแบบที่ 2 ครูผู้สอนควรแบ่งเวลาเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรกให้ผู้เรียน A อธิบายในเรื่องที่ตนเองศึกษาแก่ผู้เรียน B หลังจากนั้นผู้เรียน A ถามคำถามผู้เรียน B เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน B หากผู้เรียน A พบว่าผู้เรียน B ไม่เข้าใจในส่วนใดหรือเข้าใจผิดก็ต้องอธิบายหรือแก้ไขเพิ่มเติม หลังจากนั้นเวลาในช่วงที่ 2 เป็นการสลับหน้าที่กันระหว่างผู้เรียน A และผู้เรียน B

7. ขณะผู้เรียนแต่ละคู่ถาม-ตอบ ครูผู้สอนจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนแต่ละคู่bohวนเวียนไปเรื่อยๆ เพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) แต่ไม่จำเป็นต้องตรวจสอบผู้เรียนแต่ละคู่ทุกครั้งที่เกิดกิจกรรม

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ

5.1 ความหมายของเจตคติ

เจตคติหรือทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึก พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นได้ทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งเดิมใช้คำว่า ทัศนคติ แต่คณะกรรมการบัญญัติศัพท์ของกระทรวงศึกษาธิการพร้อมความเห็นชอบของราชบัณฑิตยสถานให้เปลี่ยนมาใช้คำว่า เจตคติ มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของคำว่า "เจตคติ" ไว้ดังนี้

กู๊ด (Good.1973: 48) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง สภาพความพร้อมของบุคคลที่จะแสดงออกในลักษณะในลักษณะหนึ่ง อาจเป็นการเข้าหาหรือต่อต้านต่อบุคคล หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ฮิลการ์ด (Hilgard.1962: 54) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง พฤติกรรมหรือความรู้สึกของมนุษย์ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในครั้งแรกที่ได้พบเจอสิ่งนั้น และแนวคิดในการเข้าใกล้หรือออกห่างสิ่งๆ นั้นพร้อมที่จะตอบสนองเมื่อเจอสิ่งๆ นั้นในครั้งต่อไป

ฮาร์เวิร์ต เคนด์เลอร์ (Howard H. Kendler.1963: 572) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง สภาวะความพร้อมของมนุษย์ในการแสดงออกของพฤติกรรมเพื่อสนับสนุนหรือต่อต้านบุคคล สิ่งของ แนวคิด หรือสถานการณ์

ฮอร์นบี (Hornby.1974: 50) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความโน้มเอียงของมนุษย์ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งความโน้มเอียงนั้นประกอบด้วย ความรู้สึก ความนึกคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งนั้น

บุญเรียง ขจรศิลป์ (2539: 110) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง สภาพของการแสดงออกของจิตใจในการตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

อลพอร์ต (Allport อ้างอิงจาก นวลศิริ เปาโรหิต.2545: 125) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง สภาวะของจิตใจที่มีปฏิกิริยาต่อบุคคล สิ่งของ และสถานการณ์

สร้อยตระกูล (ติวานนท์) อรรถมานะ (2545: 64) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง การผสมผสานระหว่างความคิด ความเชื่อ ความรู้ และความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งและแสดงออกมาในรูปการประเมินค่าซึ่งอาจเป็นการยอมรับหรือไม่ยอมรับก็ได้

เบลคิน และสกายเดล (Belkin; & Skydell อ้างอิงจาก จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. 2549: 58) กล่าวว่า ทศนคติ หมายถึง แนวโน้มของบุคคลในการที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจพอใจหรือไม่พอใจก็ได้

จากความหมายของเจตคติที่นักการศึกษาและนักจิตวิทยาให้ไว้ สรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง สภาวะของจิตใจของมนุษย์ในการตอบสนองต่อบุคคล วัตถุ สิ่งของ และสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งการตอบสนองเป็นไปได้ทั้งในทางบวกและทางลบ

5.2 ลักษณะของเจตคติ

จำรอง เงินดี (2539: 368-376) อธิบายเกี่ยวกับลักษณะของทศนคติ ดังนี้

1. เป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องเรียนรู้เพราะไม่ได้เกิดจากแรงขับจากร่างกาย เช่น ความหิวเป็นแรงขับจากร่างกาย แต่การเลือกอาหารถือเป็นทศนคติเพราะบุคคลเลือกอาหารโดยมีพื้นฐานการเลือกอาหารจากการเรียนรู้ทางสังคม
2. เป็นสิ่งที่คงทนถาวร ถึงแม้ว่าทศนคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้เช่นเดียวกับการเรียนรู้อื่นๆ แต่ทศนคดียังคงเป็นความรู้สึกที่ฝังลึก เช่น เมื่อบุคคลชอบการแต่งตัวอย่างไร ถ้าจะให้เปลี่ยนแปลงการแต่งตัวก็เป็นเรื่องที่ทำโดยยากต้องอาศัยระยะเวลา
3. เป็นความรู้สึกที่แสดงพฤติกรรมต่อสิ่งเร้าเป็นสิ่งที่ไป เช่น เมื่อบุคคลรู้สึกชอบใคร ก็จะแสดงความรู้สึกชอบต่อคนที่รู้จัก และอาจแสดงความรู้สึกไม่ชอบต่อบุคคลอีกคนที่รู้จัก ซึ่งเป็นการแยกรับรู้ต่อสิ่งเร้าที่แตกต่างกัน
4. สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกสิ่งทุกอย่าง เช่น บุคคล วัตถุ สิ่งของ สถาบัน

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2551: 249-250) กล่าวถึงลักษณะของเจตคติ ไว้ดังนี้

1. เจตคติเกิดจากสิ่งต่างๆ รอบตัว เช่น การอบรมเลี้ยงดู ประเพณี ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นตัวเร้าให้เกิดเจตคติ แต่ถึงแม้ว่ามนุษย์จะอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือได้รับประสบการณ์ที่เหมือนกันแต่เจตคติก็ย่อมแตกต่างกันออกไป จากสาเหตุหลายประการ เช่น อายุ สติปัญญา เป็นต้น
2. เจตคติเป็นการเตรียมความพร้อมของจิตใจต่อการตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่างๆ ซึ่งมีความซับซ้อน เป็นสิ่งที่อธิบายยากและบางครั้งเป็นสิ่งที่ไม่มีเหตุผล
3. เจตคติมีทิศทางในการประเมิน คือ ความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกิดขึ้น เช่น หากเป็นความรู้สึกชอบ พอใจ เห็นด้วย หมายถึง มีทิศทางในทางที่ดี ถือเป็นทิศทางในแง่บวก แต่หากการประเมินออกมาในทางไม่ดี เช่น ไม่ชอบ ไม่พอใจ หมายถึง มีทิศทางในทางลบ แต่การมีเจตคติในทางลบไม่ได้หมายความว่าไม่ควรมีเจตคตินั้น แต่เป็นอารมณ์หรือความรู้สึกในทางไม่ดี เช่น เจตคติในทางลบต่อการคดโกง เป็นต้น เช่นเดียวกับการมีเจตคติในทางบวกก็ไม่ได้หมายความว่าเจตคติที่พึงปรารถนา เช่น เจตคติในทางบวกต่อการสุบสุพหรือ

4. เจตคติมีความเข้ม หมายถึง อารมณ์หรือความรู้สึกมีปริมาณมากหรือน้อย เช่น ถ้าชอบมาก หรือไม่เห็นด้วยอย่างมาก ก็แสดงว่าเจตคติมีความเข้มสูง ถ้าไม่ชอบเลยหรือเกลียดมากที่สุด แสดงว่าเจตคติมีความเข้มสูงไปอีกทางหนึ่ง

5. เจตคติมีความคงทน เจตคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ยากเพราะเจตคติเป็นสิ่งที่มนุษย์ยึดมั่น

6. เจตคติเป็นพฤติกรรมภายในและภายนอก แต่หากไม่แสดงออกก็ไม่สามารถทราบถึงพฤติกรรมภายในได้เนื่องจากเป็นสภาวะทางจิตใจ ส่วนพฤติกรรมภายนอกนั้นจะแสดงออกเมื่อได้รับการกระตุ้น เช่น แสดงออกว่าไม่ชอบโดยการดูคำผู้อื่น

7. เจตคติจะตอบสนองก็ต่อเมื่อมีสิ่งเร้า ซึ่งพฤติกรรมภายในและภายนอกอาจไม่ตรงกันเพราะบุคคลต้องปรับปรุงพฤติกรรมให้เหมาะสมกับสังคมก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมนั้นออกมา

สรวงศ์ โค้วตระกูล (2533: 246-247) อธิบายลักษณะของเจตคติไว้ดังนี้

1. ทศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้
2. ทศนคติเป็นแรงจูงใจของบุคคลที่จะทำให้บุคคลนั้นกล้าเผชิญหน้าหรือหลีกเลี่ยงสิ่งเร้านั้น ดังนั้นทศนคติจึงมีทั้งทศนคติในแง่บวกและแง่ลบ
3. องค์ประกอบของทศนคติมี 3 องค์ประกอบ คือ ความรู้สึก ความคิด และพฤติกรรม
4. ทศนคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้
5. ทศนคติสามารถแปรเปลี่ยนตามสังคมที่บุคคลนั้นอาศัยอยู่ เนื่องจากทุกสังคมย่อมมีค่านิยมที่แตกต่างกันออกไป
6. การขัดเกลาทางสังคมมีความสำคัญต่อการพัฒนาทศนคติของบุคคล โดยเฉพาะทศนคติต่ออุดมคติ

อุษณีย์ วรรณจีย์ (2536: 75 อ้างอิงจาก ส. วาสนา ประมวลพจนานุกรม, 2524: 5) กล่าวถึงลักษณะของเจตคติ สรุปได้ดังนี้

1. เจตคติเป็นการเตรียมความพร้อมของจิตใจในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
2. สภาวะการตอบสนองของบุคคลในการที่จะต่อต้านหรือไม่ต่อต้าน ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งใดนั้นมีความซับซ้อนเพราะสภาวะนั้นมีความเกี่ยวข้องกับอารมณ์
3. เจตคติไม่ใช่พฤติกรรมแต่เป็นสภาพของจิตใจที่ส่งผลต่อการแสดงความรู้สึกและเป็นสิ่งที่กำหนดให้แสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมา
4. เจตคติไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่สามารถใช้เครื่องมือที่วัดการแสดงออกของพฤติกรรมเป็นตัววัดได้ เพื่อใช้ช่วยในการคาดการณ์หรืออธิบายเจตคติได้
5. เจตคติเกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ ดังนั้น บุคคลจะสามารถมีเจตคติเดียวกันหรือแตกต่างกันนั้นขึ้นอยู่กับสาเหตุหลายประการ เช่น สิ่งแวดล้อม ระดับสติปัญญา เป็นต้น

จากลักษณะของเจตคติที่นักการศึกษาหลายท่านได้อธิบายไว้นั้น สรุปได้ว่า ลักษณะของเจตคติ คือ สภาวะความพร้อมของจิตใจในการแสดงออกต่อสิ่งเร้าต่างๆ ซึ่งเป็นตัวกำหนดให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งเร้า นั้น ทั้งนี้ เจตคติเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้และอาศัยประสบการณ์ และมีปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้เกิดเจตคติหรือเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติได้ เช่น สังคม ขนบธรรมเนียม ประเพณี และสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่อยู่รอบตัว

5.3 องค์ประกอบของเจตคติ

อลพอร์ต (Allport. 1969: 272) อธิบายถึงลักษณะของเจตคติไว้ 5 ลักษณะ ดังนี้

1. สภาวะจิตใจและประสาท (Mental and Neutral State) เป็นสภาวะที่จะแสดงออกให้เห็นทางพฤติกรรม เช่น รัก โกรธ หลง

2. ความพร้อมในการตอบสนอง (Readiness to respond) คือ ความพร้อมในการที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามลักษณะเจตคติที่เกิดขึ้น เช่น เมื่อมีเจตคติที่ดี ก็จะตอบสนองในทางที่ดี หรือ เมื่อมีเจตคติที่ไม่ดีก็จะตอบสนองในทางที่ไม่ดีหรือต่อต้าน

3. เป็นระบบ (Organizes) เป็นการทำงานร่วมกันเป็นระบบระหว่างความคิดและพฤติกรรมที่แสดงออก เช่น เมื่อรู้สึกโกรธหน้าก็จะบึ้ง

4. มีอิทธิพลโดยตรงกับพฤติกรรมที่แสดงออก (Exerting a Directive and for Dynamic Influence on Behavior) เจตคติมีอิทธิพลโดยตรงในการทำให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ

คาร์สัน (Carson.1990: 428); แมคกี และเดวิด (McGee; & David. 1984: 458); รัญญะ บุปผเวส และคณะ (2534: 301); ประภา เพ็ญสุวรรณ (2526: 3); และ สุชา จันทรเฒ (2539: 242) มีความเห็นสอดคล้องกันเกี่ยวกับองค์ประกอบของเจตคติ ดังนี้

1. องค์ประกอบทางพุทธิปัญญา (Cognitive Component) คือ องค์ประกอบเกี่ยวกับความรู้ ความเชื่อ และความคิดของมนุษย์ที่ใช้การตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น หากบุคคลนั้นมีความรู้หรือมีความเชื่อว่าสิ่งๆ นั้นดี ก็จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่หามีความเชื่อหรือความคิดว่าสิ่งนั้นไม่ดี ก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น

2. องค์ประกอบทางอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Component/ Feeling Component) คือ องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึกต่างๆ ของมนุษย์ที่เป็นตัวกระตุ้นหรือตัวเร้าให้เกิดความคิดต่อบุคคล หรือสิ่งต่างๆ

3. องค์ประกอบทางพฤติกรรม (Behavioral Component/ Action Tendency Component) คือ องค์ประกอบเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลที่พร้อมจะปฏิบัติหรือแสดงปฏิกิริยาต่างๆ ออกไป เมื่อมีสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นมากระตุ้น ซึ่งพฤติกรรมหรืออารมณ์ที่แสดงออกไปนั้นเกิดจากความรู้สึกที่บุคคลมีต่อ สิ่งของ บุคคล หรือสถานการณ์

5.4 การเกิดเจตคติ

สาเหตุของการเกิดเจตคติของแต่ละบุคคลนั้นอาจมีทั้งเหมือนและแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลนั้นได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าอย่างไร รวมทั้งมีปัจจัยใดที่ทำให้เกิดเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง นักการศึกษาหลายท่านได้อธิบายถึงการเกิดเจตคติของบุคคล ไว้ดังนี้

เอ็ททิงเกอร์ (Ettinger. 1994: 672-673) อธิบายการเกิดเจตคติ ดังนี้

1. Behavioral Observation คือ การสังเกตพฤติกรรมโดยบุคคลจะสังเกตพฤติกรรมของบุคคลอื่นๆ และลอกเลียนแบบพฤติกรรมนั้น

2. Learning Attitude คือ เจตคติเกิดจากการเรียนรู้ซึ่งเกิดขึ้นจากการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning) หรือการได้รับคำชมเชยหรือการยอมรับจากบุคคลหรือสังคมส่งผลให้เกิดการวางเงื่อนไขแบบเสริมแรง (Operant Conditioning)

3. Direct Experience คือ เกิดจากการได้รับประสบการณ์โดยตรงจากสิ่งนั้น ด้วยตนเอง

ลัตตา จันท์โฮม (2539: 244-245) กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดเจตคติ ดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดู
2. ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล
3. ประสบการณ์ที่ประทับใจ
4. บุคคลที่อยู่รอบตัว
5. สื่อต่างๆ
6. ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในเรื่องต่างๆ

สุชา จันท์โฮม (2539: 244-245) อธิบายถึงอิทธิพลที่มีผลต่อการเกิดเจตคติ ดังนี้

1. วัฒนธรรม เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการใช้ชีวิตของมนุษย์ ซึ่งวัฒนธรรมของแต่ละชาติย่อมแตกต่างกัน ซึ่งวัฒนธรรมก็เป็นสิ่งหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเกิดเจตคติ

2. ครอบครัว เป็นสถาบันที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการเกิดเจตคติ เนื่องจากครอบครัวเป็นสถาบันในการปลูกฝังเจตคติให้กับเด็ก เด็กจะมีพฤติกรรมในการเลียนแบบพฤติกรรมของพ่อแม่

3. กลุ่มเพื่อน เมื่อเด็กเติบโตมาช่วงอายุหนึ่งกลุ่มเพื่อจะกลายเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อเด็กเพราะเด็กต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน

4. บุคลิกภาพ เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเกิดเจตคติ บุคคลที่ชอบออกสังคมหรือไม่ชอบออกสังคมก็จะมีเจตคติที่แตกต่างกัน เป็นต้น

จากการศึกษา ผู้วิจัยพบว่า ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ บุคลิก การเรียนรู้ และพฤติกรรมเป็นปัจจัยภายในที่มีอิทธิพลต่อการเกิดเจตคติ และการอบรมเลี้ยงดู วัฒนธรรม สื่อต่างๆ ครอบครัว เพื่อน และสังคมเป็นปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการเกิดเจตคติ

5.4 หลักการวัดเจตคติ

ไพศาล หวังพานิช (2526: 147-148) เสนอหลักการในการวัดเจตคติ ดังต่อไปนี้

1. ยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น (Basic Assumption) เกี่ยวกับเจตคติ

1.1 เจตคติของมนุษย์นั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา แต่เจตคติจะคงอยู่ในช่วงหนึ่ง

1.2 เจตคติไม่สามารถวัดได้โดยตรง

1.3 เจตคติสามารถแสดงออกได้ทั้งความรู้สึกนึกคิดและยังสามารถบอกระดับของความรู้สึกนึกคิดได้อีกด้วย

2. การวัดเจตคติต้องประกอบด้วย ตัวบุคคลที่จะถูกวัด สิ่งเร้า และการตอบสนอง

3. สิ่งเร้า ได้แก่ ข้อความจิตเจตคติ (Attitude Statement) ซึ่งเป็นสิ่งเร้าที่ใช้ภาษาในการอธิบาย เพื่อให้บุคคลที่จพถูกวัดตอบสนองสิ่งเร้านั้นออกมาเป็นความรู้สึก เช่น มาก ปานกลาง น้อย

4. การวัดเจตคติต้องให้ความสำคัญกับความเที่ยงตรง (Validity) โดยผลการวัดเจตคตินั้นต้องตรงกับความรู้สึกจริงของบุคคลที่จะถูกวัดทั้งความรู้สึกในแง่บวกและแง่ลบ

5.5 มาตรฐานวัดเจตคติ

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2538: 106-108) อธิบายมาตรฐานวัดเจตคติที่เป็นที่นิยมทั้งหมด 3 ประเภท คือ

1. มาตรฐานวัดของเทอร์สโตน

2. มาตรฐานวัดของลิเคิร์ท

3. มาตรฐานวัดโดยใช้ความหมายทางภาษา

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้มาตรฐานวัดของลิเคิร์ท (Likert) ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์ในการวัดเจตคติว่าต้องการวัดเจตคติของบุคคลต่อสิ่งใด

2. ศึกษาความหมายของเจตคติที่ต้องการวัดอย่างชัดเจน เพื่อสามารถสร้างข้อความวัดเจตคติให้ตรงกับสิ่งที่ต้องการวัด

3. สร้างข้อความสำหรับวัดเจตคติให้ครอบคลุมสิ่งที่ต้องการวัด ข้อความที่สร้างขึ้นจะต้องมีทั้งข้อความแง่บวกและข้อความแง่ลบ จำนวนข้อความควรสร้างให้มากกว่าข้อความที่ต้องการเพราะเมื่อนำไปวิเคราะห์คุณภาพของข้อความจะมีข้อความบางข้อความที่ถูกตัดทิ้ง

4. ตรวจสอบข้อความที่สร้างขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญ

5. นำข้อความที่ตรวจสอบแล้วไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อแก้ไขปรับปรุงก่อนใช้เป็นข้อความในการวัดเจตคติจริง

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนแบบกระตือรือร้น

เบทเชล เบเคลิ (2011) ทำการศึกษาความเข้าใจในการสอนภาษาอังกฤษของครูและนักเรียนโรงเรียนมัธยมที่สอนและเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยการสอนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น โดยงานวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการนำการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ซึ่งผลการวิจัยปรากฏ พบว่า ครูส่วนใหญ่นำการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นไปใช้ในห้องเรียนโดยขาดความสนใจ ขาดการบริหารจัดการ ขาดสื่ออุปกรณ์ ส่งผลให้ผู้เรียนมีการแสดงออกในการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นน้อย เนื่องจากการแนะนำจากครู

เคฟนา ทริวิตติ (2012) ได้ทำการวิจัยประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับ Medium School จำนวน 200 คน โดยงานวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์คือ 1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นและการเรียนรู้ 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น 3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเดิม 4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชายที่ได้เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นกับแบบเดิม และ 5. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหญิงที่ได้เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นกับแบบเดิม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า 1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบเดิม 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนหญิงที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นสูงกว่านักเรียนชายที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น 3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเดิมอยู่ในระดับที่ไม่สูงมาก 4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชายที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นสูงกว่านักเรียนชายที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเดิม และ 5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนหญิงที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นสูงกว่านักเรียนหญิงที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเดิม

6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

ดินดา ฟาทาริค และ ลิดิแมน (2013) พัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) โดยงานวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการในการพูด

ภาษาอังกฤษ โดยก่อนการทดลองผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยการทดสอบทักษะการพูดอยู่ที่ 57.05% หลังจากทำการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ผลทดสอบครั้งที่ 1 ปรากฏว่า ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดอยู่ที่ 66.11% และผลการทดสอบครั้งที่ 2 ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยที่ 73.27% แสดงว่าการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) สามารถพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้

บุศรา สวนสำราญ ได้พัฒนาผลการเรียนรู้และทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยเทคนิค KWLH ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบคู่คิด โดยการวิจัยในครั้งนี้วัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องพืช ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWLH ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบคู่คิด 2) เปรียบเทียบผลการเรียนรู้เรื่อง พืช ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนด้วยเทคนิค KWLH ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบคู่คิด 3) เปรียบเทียบทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนด้วยเทคนิค KWLH ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบคู่คิด 4) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWLH ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบคู่คิด ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องพืช ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWLH ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบคู่คิด มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.58/88.13 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) ผลการเรียนรู้เรื่อง พืช ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนด้วยเทคนิค KWLH ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบคู่คิด มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 88.13 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนด้วยเทคนิค KWLH ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบคู่คิด มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 82.81 อยู่ในระดับคุณภาพสูง และสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือร้อยละ 80 4) ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWLH ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบคู่คิด โดยภาพรวม ผู้เรียนทุกคนชอบและพอใจต่อวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื่องจากได้ทำงานกับคู่ ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ผิ่กฝนการคิด การวิเคราะห์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า แขวงสะพานสูง เขตสะพานสูง กรุงเทพมหานคร สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 2 ที่เรียนรายวิชา อ22101 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 รวม 12 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 600 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า เขตสะพานสูง กรุงเทพมหานคร สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 2 ที่เรียนรายวิชา อ21101 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จากห้องเรียนจำนวน 12 ห้องเรียน ได้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/6 ซึ่งมีนักเรียนจำนวน 50 คน เป็นกลุ่มทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้เวลา 10 สัปดาห์ เป็นเวลา 36 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โดยรวมการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษก่อน - หลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) หลายช่วงเวลา และวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองได้มาจากหนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐาน ภาษาอังกฤษ Mega Goal 2 ซึ่งทางโรงเรียนได้กำหนดให้ใช้หนังสือเล่มนี้ในการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้แก่

1. Myself

- 1.1 Greeting people
- 1.2 Introducing yourself and others
- 1.3 Saying goodbye
- 1.4 Asking for and giving personal information
- 1.5 Expressing thanks
- 1.6 Apologizing

2. Entertainment

- 2.1 Expressing approval and disapproval
- 2.2 Talking about present ongoing activities

3. Occupations

- 3.1 Describing professions
- 3.2 Talking about professional goals

4. Hobbies

- 4.1 Describing daily activities and routines
- 4.2 Asking about and telling how often you do activities
- 4.3 Talking about abilities
- 4.4 Describing hobbies

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบ่งตามประเภทของเครื่องมือ ดังนี้

1. เครื่องมือในการดำเนินงานวิจัย

- 1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) จำนวน

4 แผน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- 2.1 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษจำนวน 3 ฉบับ เพื่อใช้ทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลองหลายช่วงเวลา ทั้งนี้เพื่อขจัดปัญหาการจำแบบทดสอบ สามารถจำแนกได้ดังนี้

2.1.1 แบบทดสอบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ จำนวน 15 ข้อ คะแนนเต็ม 90 คะแนน จำนวน 1 ฉบับ

2.1.2 แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ฉบับ ฉบับละ 20 ข้อ 20 คะแนน

2.1.3 แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษชนิดความเรียง จำนวน 1 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน

2.1.4 แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ 20 ข้อ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.2 ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษา คำอธิบายรายวิชา อ 22101 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า เขตสะพานสูง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2

1.3 ศึกษาหลักการและแนวทฤษฎีการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ

1.4 พิจารณาเนื้อหาจากหนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐาน ภาษาอังกฤษ Mega Goal 2 ซึ่งทางโรงเรียนได้กำหนดให้ใช้หนังสือเล่มนี้ในการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีหน้าที่ของภาษา (function) และไวยากรณ์ (Grammar) ดังนี้

ตาราง 4 ชื่อเรื่อง หน้าที่ภาษา โครงสร้างภาษาที่ใช้ในการวิจัย

Plan No.	Topic	Function	Grammar
1	Myself	- Greeting people - Introducing yourself and others - Saying goodbye - Asking for and giving personal information - Expressing thanks - Apologizing	- Simple present of the verb be - Information questions: how, what, when, where, who, why
2	Entertainment	- Expressing approval and disapproval - Talking about present ongoing activities	- Present progressive
3	Occupations	- Describing professions - Talking about professional goals	- Simple present tense - Wh-questions in the simple tense - Verb want + infinitive
4	Hobbies	- Describing daily activities and routines - Asking about and telling how often you do activities - Talking about abilities - Describing hobbies	- Questions with how often? - Frequency expression: once a week, etc. - Adverb of frequency: always, often, usually, often, sometimes, seldom, never

1.5 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) จำนวน 4 แผน โดยมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัดที่กำหนดไว้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

มาตรฐาน ต 1.1 ม.2/3 ระบุ/ เขียนประโยค และข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่าน

มาตรฐาน ต 1.1 ม.2/4 เลือกหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ บอกรายละเอียด สนับสนุน (supporting detail) และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านพร้อมทั้งให้เหตุผล และยกตัวอย่างง่ายๆ ประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 ม.2/1 สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่างๆ ใกล้ ตัว และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.2 ม.2/4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย และแสดง ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน อย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.2 ม.2/5 พูดและเขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเอง เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม และประสบการณ์พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.3 ม.2/2 พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่อง (topic) ที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ ข่าว/ เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม

มาตรฐาน ต 1.3 ม.2/3 พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม เรื่อง ต่างๆ ใกล้ตัว และประสบการณ์พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

มาตรฐาน ต 2.1 ม.2/1 ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและ โอกาสตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

มาตรฐาน ต 4.1 ม.2/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/ สถานการณ์จำลองที่ เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชน

แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยประกอบด้วยขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนด้วย เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 “Elicitation of the prior knowledge” ครูผู้สอนตรวจสอบความรู้ หรือประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังจะสอนโดยใช้คำถาม Yes-No Questions หรือ Wh-Questions

ขั้นที่ 2 “1st Think” ผู้เรียนแต่ละคนคิดทบทวนความรู้หรือประสบการณ์ เดิมของตนเองเกี่ยวกับเรื่องที่จะเรียนและตอบคำถาม ในขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2

ขั้นที่ 3 “2nd Think” ผู้เรียนแต่ละคนรับข้อมูลโดยการฟังหรือการอ่าน หลังจากนั้นศึกษาข้อมูลด้วยตนเองและตั้งคำถามเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้ฟังหรืออ่านเพื่อนำมาถามคู่ของ ตนเอง

ขั้นที่ 4 “Pair” ผู้เรียนแต่ละคนจับคู่กันและใช้คำถามที่ตนเองเตรียมมาถาม คำถามคู่ของตนเอง สมมติผู้เรียน A ถามผู้เรียน B ผู้เรียน B ตอบคำถาม เมื่อผู้เรียน B ตอบคำถาม

แล้ว ผู้เรียน A สามารถแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมหรือแก้ไขได้ ทำเช่นนั้นจนครบข้อคำถามของทั้งคู่ เมื่อผู้เรียนแต่ละคู่ซักถามจบแล้ว ให้ผู้เรียนร่วมกันเขียนสรุปสิ่งที่ได้ฟังหรืออ่าน

ขั้นที่ 5 “Share” ครูผู้สอนใช้คำถามเพื่อสรุปประเด็นของเรื่องที่ฟังหรืออ่าน เช่น ถามใจความสำคัญของเรื่อง และสุ่มผู้เรียนแต่ละคู่นำเสนอคำตอบหน้าชั้นเรียนหากผู้เรียนคู่ใดไม่เห็นด้วยสามารถแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมได้

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ความเหมาะสมของกิจกรรมและเวลาที่ใช้ หลังจากนั้นผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปปรับปรุงแก้ไข

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 ห้องเรียน เพื่อหาข้อบกพร่อง ก่อนนำแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ที่ปรับปรุงแล้วไปใช้สอนจริง

2. ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

2.1 ศึกษาวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้ครอบคลุมเนื้อหา จุดประสงค์ และสอดคล้องกับตัวชี้วัดในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

มาตรฐาน ต 1.1 ม.2/3 ระบุ/เขียนประโยค และข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่าน

มาตรฐาน ต 1.1 ม.2/4 เลือกหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ บอกรายละเอียดสนับสนุน (supporting detail) และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน พร้อมทั้งให้เหตุผล และยกตัวอย่างง่ายๆ ประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 ม.2/1 สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่างๆ ใกล้ตัว และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 2.1 ม.2/1 ใช้ภาษา น้ำเสียง และกริยาท่าทาง เหมาะกับบุคคลและโอกาสตามมารยาททางสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2.2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ จำนวน 15 ข้อ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการฟัง-พูดของ FSI (Foreign Service Institute) และได้้นำเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการฟัง-พูดไปทดลองใช้ก่อนการทดลอง ซึ่งแบ่งตามองค์ประกอบดังนี้ (Oller.1979: 320-323)

ตาราง 5 เกณฑ์การให้คะแนนการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

องค์ประกอบการประเมินทักษะการฟัง-พูด	ระดับ					
	1	2	3	4	5	6
1. ด้านสำเนียง (Accent)	1	2	3	4	5	6
2. ไวยากรณ์ (Grammar)	5	10	15	20	25	30
3. คำศัพท์ (Vocabulary)	4	8	12	16	20	24
4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)	2	4	6	8	10	12
5. ความเข้าใจ (Comprehension)	3	6	9	12	15	18
รวม						90

การออกเสียง (Accent)	
ระดับ 1	ออกเสียงที่ฟังไม่เข้าใจบ่อยครั้ง
ระดับ 2	ออกเสียงผิดมาก ฟังไม่เข้าใจ ต้องให้พูดซ้ำ
ระดับ 3	ใช้เสียงแปร่งๆ ต้องใจฟัง ออกเสียงผิดๆ ทำให้เข้าใจผิดเป็นบางครั้ง
ระดับ 4	ใช้เสียงแปร่งในบางที่ ออกเสียงผิดในบางครั้งแต่ยังฟังเข้าใจ
ระดับ 5	ไม่มีการออกเสียงผิดที่ฟังได้ชัดเจน แต่ยังฟังออกว่าไม่ใช่เจ้าของภาษา
ระดับ 6	ออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษาทุกอย่าง ไม่รู้ว่าเป็นชาวต่างชาติ

ไวยากรณ์ (Grammar)	
ระดับ 1	ใช้ไวยากรณ์ผิดหมด ยกเว้นสำนวนที่ท่องจำไว้ใช้
ระดับ 2	มีผิดอย่างสม่ำเสมอ บ่งบอกถึงความสามารถน้อยมากในการใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง ทำให้สื่อสารไม่ได้บ่อยครั้ง
ระดับ 3	มีที่ผิดบ่อยครั้ง บ่งบอกถึงความสามารถใช้รูปประโยคที่สำคัญๆ ได้
ระดับ 4	มีที่ผิดในบางครั้ง บ่งบอกถึงความสามารถใช้รูปประโยคบางประโยคได้ แต่ไม่ถึงกับทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ
ระดับ 5	มีที่ผิดในการใช้โครงสร้างภาษาน้อยมาก
ระดับ 6	มีที่ผิดไม่เกิน 2 ตำแหน่งในระหว่างการสัมภาษณ์

คำศัพท์ (Vocabulary)	
ระดับ 1	ใช้ศัพท์ผิดๆ แม้แต่สนทนาในเรื่องทั่วๆ ไป
ระดับ 2	วงศัพท์ที่ใช้จำกัดอยู่แต่การพูดเรื่องส่วนตัวพื้นฐานและความจำเป็นในการดำรงชีวิต
ระดับ 3	บางครั้งมีการใช้ศัพท์ไม่ถูกต้อง ความจำกัดของวงคำศัพท์ ทำให้พูดคุยเรื่องการทำงานอาชีพและเรื่องสังคมทั่วไปไม่ได้
ระดับ 4	รู้ศัพท์ทางด้านการงานอาชีพอย่างเพียงพอที่จะพูดคุยเรื่องที่ตนสนใจเป็นพิเศษได้ ความรู้ศัพท์ทั่วไปช่วยให้สามารถพูดคุยเรื่องทั่วๆ ไปได้ แต่ยังมีการพูดซ้ำและวกวน
ระดับ 5	รู้ศัพท์ทางด้านการงานอาชีพและวิชาการกว้างและแม่นยำรู้ศัพท์ทั่วไปเพียงพอที่จะแก้ปัญหาด้านปฏิบัติที่ซับซ้อนได้ และใช้ภาษาในสถานการณ์ทางสังคมต่างๆ ได้
ระดับ 6	เห็นได้ชัดเจนว่ารู้ศัพท์อย่างกว้างขวางและถูกต้องเหมือนกับเจ้าของภาษาที่ได้รับการศึกษาอย่างดี
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	
ระดับ 1	พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกัน จนทำให้พูดคุยไม่รู้เรื่องเกือบทั้งหมด
ระดับ 2	พูดซ้ำมากและติดตะกุกตะกัก ยกเว้นประโยคสั้นๆ หรือประโยคที่ใช้บ่อยและท่องจำไว้
ระดับ 3	พูดซ้ำและไม่คล่องบ่อยๆ บางประโยคก็พูดได้ไม่จบ
ระดับ 4	พูดซ้ำ ไม่คล่องไยบางครั้ง ทำให้ต้องพูดซ้ำใหม่ และติดขัดเรื่องการใช้ศัพท์
ระดับ 5	พูดได้คล่อง แต่ยังติดเรื่องความเร็วและราบเรียบในการพูด
ระดับ 6	พูดทุกเรื่องทั้งเรื่องการทำงานและเรื่องทั่วไปได้ คล่องแคล่ว และราบเรียบเหมือนเจ้าของภาษา

ความเข้าใจ (Comprehension)	
ระดับ 1	ฟังการสนทนาเรื่องนั้นๆ ได้เข้าใจน้อยเกินไป
ระดับ 2	เข้าใจแต่เพียงการพูดซ้ำๆ และเป็นเรื่องพื้นๆ ด้านสังคมและท้องที่ที่ทุกคนรู้แล้ว ยังต้องให้ผู้ฟังพูดด้วยพูดซ้ำและเรียบเรียงความให้ฟังอีกบ่อยๆ หรือให้ปรับภาษาที่ ใช้ให้ง่ายลง
ระดับ 3	เข้าใจเรื่องง่ายๆ ที่เกี่ยวกับตนเองโดยตรง ต้องพูดซ้ำๆ หรือซ้ำๆ ในบางครั้ง
ระดับ 4	เข้าใจภาษาที่ผู้พูดมีการศึกษาใช้เป็นทางการพูดตัวต่อตัวได้ค่อนข้างดี แต่ผู้พูดด้วยยัง ต้องพูดซ้ำและเรียบเรียงความให้ใหม่
ระดับ 5	เข้าใจภาษาของผู้ที่มีการศึกษาใช้ในทุกรื่อง ยกเว้นสำนวนการพูดหรือการพูดที่เร็ว มากและออกเสียงไม่ชัด
ระดับ 6	เข้าใจภาษาทุกอย่างที่เป็นการใช้ภาษาแบบทางการ สำนวนการพูดเหมือนกับเจ้าของภาษา

2.2.2 แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแบบคู่ขนาน 2 ฉบับ จำนวนฉบับละ 20 ข้อ เพื่อป้องกันผู้เรียนจำแบบทดสอบ แบบทดสอบประกอบด้วยคำถามวัดความสามารถในการจับใจความสำคัญของเรื่อง บอกรายละเอียด ดีความ และสรุปประเด็นจากเรื่องที่อ่านได้ โดยวัดในเรื่องเดียวกัน จำนวนข้อเท่ากัน ความยากง่ายและคำอ่านอาจจำแนกใกล้เคียงกัน

2.2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน จำนวน 1 ฉบับ ชนิดเรียงความ ได้ภาพ โดยใช้เกณฑ์การประเมินการเขียนของเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (1987: 54-55)

ตาราง 6 เกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณางานเขียน

เกณฑ์ที่พิจารณา	คะแนน
การลำดับความ (Writing Organizing, Well-Planned Writing)	5
ความคิด: ใจความสำคัญมีความชัดเจนและสื่อความหมายได้ (Idea: Clear and Comprehensible)	5
การใช้ภาษา ไวยากรณ์ และตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling)	5
ความสมบูรณ์ของการเขียน เป็นการเขียนที่สามารถเข้าใจได้	5

เกณฑ์	คะแนน	คุณภาพ
การลำดับความ	5	ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันตลอดเรื่อง
	4	ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันเป็นส่วนมาก
	3	ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันบ้าง
	2	ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันน้อย
	1	ลำดับเนื้อเรื่องเกือบจะไม่สอดคล้องกัน
	0	ลำดับเนื้อเรื่องสับสนจับใจความไม่ได้
ความคิด: ใจความชัดเจน และสื่อ ความหมายได้	5	มีมากกว่า 1 แนวความคิดสื่อความหมายตลอดเรื่อง
	4	มีมากกว่า 1 แนวความคิดสื่อความหมายเป็นส่วนมาก
	3	มีมากกว่า 1 แนวความคิดสื่อความหมายชัดเจนบางส่วน
	2	มีแนวความคิดสื่อความหมายชัดเจนบางส่วน
	1	มีแนวความคิดไม่สื่อความหมาย
	0	ไม่มีแนวความคิดและไม่สื่อความหมาย
การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง	5	สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 3 คำ
	4	สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 5 คำ
	3	สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 7 คำ
	2	สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 8 คำ
	1	สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 10 คำ
	0	สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดเกิน 10 คำ
ความสมบูรณ์ ของการเขียน บรรยายภาพ	5	เขียนสัมพันธ์กับภาพมากกว่า 1 อย่าง สื่อความหมายชัดเจนครบถ้วน
	4	เขียนสัมพันธ์กับภาพมากกว่า 1 อย่าง สื่อความหมายชัดเจนมาก
	3	เขียนสัมพันธ์กับภาพมากกว่า 1 อย่าง สื่อความหมายชัดเจน
	2	เขียนสัมพันธ์กับภาพมากกว่า 1 อย่าง สื่อความหมายชัดเจนบ้าง
	1	เขียนสัมพันธ์กับภาพมากกว่า 1 อย่าง สื่อความหมายชัดเจนบางส่วน
	0	เขียนไม่สัมพันธ์กับภาพ ไม่สามารถสื่อความหมายได้

2.3 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-objective Congruence: IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) และแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูด แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยพิจารณาระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้โดยพิจารณาข้อคำถามว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์หรือไม่ โดยมีเกณฑ์การพิจารณา ดังต่อไปนี้

คะแนน +1 สำหรับข้อทดสอบที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อทดสอบที่ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อทดสอบที่ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูด ที่คัดเลือกไว้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1 ห้องเรียน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจจำนวน 2 คน ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 210-211) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .88

2.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ที่คัดเลือกไว้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 ห้องเรียน (ห้องเรียนละ 1 ฉบับ) เพื่อหาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 80 ข้อ และคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง .20-.80 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .20 ขึ้นไป รวมทั้งหมด 40 ข้อ หลังจากนั้นนำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแบบคู่ขนานจำนวน 2 ฉบับที่คัดเลือกเอาไว้ไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสันกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 ห้องเรียน (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 215) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .73 และ .88 ตามลำดับ

2.6 นำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1 ห้องเรียนแล้วหาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539: 210-212) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .92

3. การสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติตามแนววิธีของไลเคิร์ท (Likert) จากหนังสือเทคนิคการวิจัยทางการศึกษาของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538: 183-186)

3.2 สร้างข้อความที่แสดงลักษณะของเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งดัดแปลงตามวิธีการของ ไลเคิร์ท (Likert) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 20 ข้อ และมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ตาราง 7 น้ำหนักคะแนนถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกในทางบวก (Positive)

ระดับ	ความหมาย
5	มากที่สุด
4	มาก
3	ปานกลาง
2	น้อย
1	น้อยที่สุด

ตาราง 8 น้ำหนักคะแนนถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกในทางลบ (Negative)

ระดับ	ความหมาย
1	มากที่สุด
2	มาก
3	ปานกลาง
4	น้อย
5	น้อยที่สุด

เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนน ดังนี้

4.20 – 5.00	หมายถึง เห็นด้วยในระดับ	มากที่สุด
3.41 – 4.20	หมายถึง เห็นด้วยในระดับ	มาก
2.61 – 3.40	หมายถึง เห็นด้วยในระดับ	ปานกลาง
1.81 – 2.60	หมายถึง เห็นด้วยในระดับ	น้อย
1.00 – 1.80	หมายถึง เห็นด้วยในระดับ	น้อยที่สุด

3.3 นำแบบสอบถามเจตคติที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของภาษา เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.4 นำแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไปหาคุณภาพ โดยนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 ห้องเรียน ซึ่งได้ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ22101) มาแล้ว

3.5 นำผลการตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถามเจตคติ มาหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item-total Correlation) ได้ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .24-.74

3.6 นำแบบสอบถามเจตคติที่ผ่านการคัดเลือกแล้วจำนวน 20 ข้อ ไปทดสอบหาความเชื่อมั่นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 ห้องเรียน ซึ่งได้ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ22101) มาแล้ว โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟา (Coefficient) ของครอนบาค (Cronbrach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .92

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One-Group Time Series Design ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังนี้

ตาราง 9 แบบแผนการทดลอง

E	O ₁	X ₁	O ₂	X ₂	O ₃	X ₃	O ₄	X ₄
ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้								
E แทน	กลุ่มทดลอง							
O ₁ แทน	การทดสอบก่อนการทดลอง							
O ₂ แทน	การทดสอบหลังเรียน ครั้งที่ 1							
O ₃ แทน	การทดสอบหลังเรียน ครั้งที่ 2							
O ₄ แทน	การทดสอบหลังเรียน ครั้งที่ 3 เว้นระยะประมาณ 2 สัปดาห์							
X _(1,2,3,4) แทน	การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้							

2. วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับนักเรียนกลุ่มทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

2.1 ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

2.2 ประชุมทีศผู้เรียนเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) รวมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้และวิธีประเมินผลการเรียน

2.3 ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มทดลองด้วยเนื้อหาและใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) โดยใช้เวลาในการสอนทั้งหมด 24 คาบ คาบละ 50 นาที

2.4 ทดสอบระหว่างเรียน (Posttest) ครั้งที่ 1-3 ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

2.5 นำแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนจำนวน 20 ข้อ หลังเรียนชั่วโมงสุดท้ายสามารถสรุปออกเป็นแผนผังการวิจัยดังต่อไปนี้

ตาราง 10 ปฏิทินการวิจัย

สัปดาห์ที่	วิธีการดำเนินการทดลอง
สัปดาห์ที่ 1	ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ - แบบทดสอบความสามารถในการฟัง-พูด - แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน (ฉบับที่ 1) - แบบทดสอบความสามารถในการเขียน
สัปดาห์ที่ 2	ปฐมนิเทศผู้เรียนเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) รวมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้และวิธีประเมินผลการเรียน
สัปดาห์ที่ 3-6	ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มทดลองด้วยเนื้อหาและใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เรื่อง Myself หลังจากเรียนจบหน่วยการเรียนรู้แล้วทำการทดสอบระหว่างเรียน ครั้งที่ 1 ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ - แบบทดสอบความสามารถในการฟัง-พูด - แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน (ฉบับที่ 2) - แบบทดสอบความสามารถในการเขียน
สัปดาห์ที่ 7-10	ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มทดลองด้วยเนื้อหาและใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เรื่อง Entertainment หลังจากเรียนจบหน่วยการเรียนรู้แล้วทำการทดสอบระหว่างเรียนครั้งที่ 2 ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ - แบบทดสอบความสามารถในการฟัง-พูด - แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน (ฉบับที่ 1) - แบบทดสอบความสามารถในการเขียน

ตาราง 10 (ต่อ)

สัปดาห์ที่	วิธีการดำเนินการทดลอง
สัปดาห์ที่ 4-9	ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มทดลองด้วยเนื้อหาและใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เรื่อง Occupations หลังจากเรียนจบหน่วยการเรียนรู้แล้วทำการทดสอบระหว่างเรียน ครั้งที่ 3 ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ - แบบทดสอบความสามารถในการฟัง-พูด - แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน (ฉบับที่ 1) - แบบทดสอบความสามารถในการเขียน
	ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มทดลองด้วยเนื้อหาและใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เรื่อง Hobbies หลังจากเรียนจบหน่วยการเรียนรู้แล้วทำการทดสอบระหว่างเรียน ครั้งที่ 4 ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ - แบบทดสอบความสามารถในการฟัง-พูด - แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน (ฉบับที่ 2) - แบบทดสอบความสามารถในการเขียน
	หลังจบการทดลอง เว้นระยะประมาณ 2 สัปดาห์ และทำการทดสอบหลังการเรียน (Posttest) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ - แบบทดสอบความสามารถในการฟัง-พูด - แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน (ฉบับที่ 1) - แบบทดสอบความสามารถในการเขียน - แบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
สัปดาห์ที่ 10	วิเคราะห์ และทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์และจัดกระทำข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลและการใช้สถิติต่างๆ โดยเปรียบเทียบระดับความสามารถของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ความสามารถในการฟัง-พูด ความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1: ก่อนการทดลอง

การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้น (Test of Assumptions) ของ MANOVA with repeated measure ดังนี้ (ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน. 2551: 7-9)

1. ข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับการแจกแจงของประชากร (Distribution) การวิเคราะห์ ตัวแปรพหุคูณ ประชากรต้องมีการแจกแจงแบบปกติหลายตัวแปร (Multivariate Normal Distribution)

2. ข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ (Correlation) คือ ความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างตัวแปรตาม (Linearity) การร่วมกันเชิงเส้นพหุ (Multi-collinearity) และความเป็นหนึ่งเดียว (Singularity)

3. ความแปรปรวน (Variance) ความเป็นเอกพันธ์ของเมตริกตัวแปร ความแปรปรวนร่วมของประชากร (Homogeneity of Variance Covariance Matrices)

ขั้นตอนที่ 2: หลังการทดลอง

ทำการทดสอบระดับของความสามารถในด้านต่างๆ ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบวัดซ้ำ (MANOVA with repeated measures) โดยทำการวิเคราะห์ดูผลว่า หลังการทดลอง (ได้รับการจัดกระทำการทดลองแล้ว) มีความแตกต่างของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างหรือไม่ในแต่ละช่วงเวลา (4 ครั้ง) หรือเพื่อดูความคงทนของความสามารถของกลุ่มตัวอย่างภายหลังที่ได้รับการจัดกระทำการทดลองแล้ว โดยใช้หลักเกณฑ์การพิจารณาค่าสถิติเช่นเดียวกับการวิเคราะห์ก่อนการทดลอง จากนั้นดำเนินการวิเคราะห์ในระดับ (Univariate Test) เพื่อเปรียบเทียบการทดสอบก่อนเรียน แตกต่างจากการทดสอบหลังการเรียนครั้งที่ 1 หรือไม่ การทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 1 แตกต่างจากการทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 2 หรือไม่ และการทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 2 แตกต่างจากการทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 3 หรือไม่

ขั้นตอนที่ 3: ทำการทดสอบขนาดของอิทธิพล (Effect Size) ของตัวแปรจัดกระทำ โดยพิจารณาจากค่า (partial η^2) (Partial Eta squared) ถ้า partial η^2 ยิ่งสูง ก็แสดงว่า ยังมีประสิทธิภาพ

ขั้นตอนที่ 4: นำค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบก่อนเรียน หลังเรียนครั้งที่ 1 และ 2 ของกลุ่มตัวอย่าง มาจัดทำกราฟเส้นดูพัฒนาการหรือการเปลี่ยนแปลงของการทดสอบแต่ละครั้ง และทำกราฟเส้นแสดงการเปรียบเทียบความแตกต่าง ของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 306)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

$\bar{X}$	แทน	ตัวกลางเลขคณิตหรือเฉลี่ย
$\sum X$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของข้อมูล
N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 308)

$$SD = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	SD	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของข้อมูลแต่ละค่ายกกำลังสอง
	$(\sum X)^2$	แทน	ผลรวมของข้อมูลทั้งหมดยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อสอบและจุดประสงค์การเรียนรู้ของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้สูตร IOC (Index of item-objective Congruence: IOC) (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 248-249)

$$IOC = \frac{(\sum R)}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 การวิเคราะห์ค่าความยากง่ายของ (Power of Difficulty) ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ (Discrimination Indexes) โดยคำนวณจากสูตร 27% ของ จุง – เทห์ ฟาน (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539: 217-218)

2.3 การวิเคราะห์ความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษโดยคำนวณจากสูตร KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) (ลัวัน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 215)

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

k แทน จำนวนข้อสอบ

p แทน สัดส่วนของนักเรียนที่ทำถูกในแต่ละข้อ

$= \frac{\text{จำนวนนักเรียนที่ทำถูกในแต่ละข้อ}}{\text{จำนวนนักเรียนทั้งหมด}}$

q แทน สัดส่วนนักเรียนที่ทำผิดในแต่ละข้อ = 1-p

2.5 การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) (ลัวัน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 185)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นเครื่องมือ

n แทน จำนวนข้อสอบของเครื่องมือ

$\sum s_i^2$ แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมเป็นรายข้อ

s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมจากเครื่องมือทั้งฉบับ

2.6 การทดสอบสอบซ้ำ (Test-retest) ของแบบทดสอบความสามารถในการฟัง-พูด การเขียนภาษาอังกฤษ แล้วหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Person Correlation

Product) จากการสอบ 2 ครั้ง จากกรรมการ 2 คน (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 210-212)

$$r_{xy} = \frac{N\sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N\sum X^2 - (\sum X)^2][N\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy}	แทน	ค่าความเที่ยง
X	แทน	คะแนนการสอบครั้งที่ 1
Y	แทน	คะแนนการสอบครั้งที่ 2
N	แทน	จำนวนนักเรียนที่เข้าสอบทั้งหมด

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบวัดซ้ำ (MANOVA with repeated measures)

3.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากโดยใช้สถิติ t-test for one sample group

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) จากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากผลการทดลอง ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

n	แทน	ขนาดกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง(Mean)
S.D.	แทน	คะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากคะแนนเฉลี่ยในกลุ่มตัวอย่าง
Λ	แทน	ค่าสถิติทดสอบแลมบ์ดาของวิลคส์ (Wilks) (Wilks' Lambda)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกกำลังสอง (Mean Square)
F	แทน	ค่าสถิติการแจกแจงแบบเอฟ(F-Distribution)
P-value	แทน	ค่าระดับนัยสำคัญของการทดสอบ
μ	แทน	ค่าเฉลี่ยของประชากร
t	แทน	สถิติการแจกแจงแบบ t (t-distribution)

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์แล้วได้นำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

2. ผลการวิเคราะห์คำตอบจากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยพิจารณาลำดับคะแนนของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

ตอนที่ 1 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้น (Test of Assumption)

การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (Multivariate analysis of variance, MANOVA) ผู้วิจัยวิเคราะห์ ดังนี้ (ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน. 2551: 7-9)

1.1 การทดสอบความเท่ากันของเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วม ดังตารางที่ 11

1.2

ตาราง 11 การทดสอบตัวแปรตาม ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

Box's Test of Equality of Covariance Matrices

Box's M	37.021
F	2.00
df ₁	18
df ₂	135752.245
Sig.	.70

จากตาราง 11 ตารางการวิเคราะห์ความเท่ากันของเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วม (Box's Test of Equality of Covariance Matrices)พบว่า ค่าสถิติ F เท่ากับ 2.00 และค่า Sig เท่ากับ .70 ซึ่งค่า sig มีค่ามากกว่า .05 แสดงว่า การทดสอบตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ มีความเท่ากันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

1.2 ข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม ดังตาราง 12

ตาราง 12 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

Bartlett's Test of Sphericity

Likelihood Ratio	.000
Approx. Chi-Square	956.600
df	5
Sig.	.000

จากตาราง 12 ตารางการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของ Bartlett's Test of Sphericity พบว่าค่าสถิติ Approx. Chi-Square เท่ากับ 956.600 และค่า Sig เท่ากับ .000 ซึ่งค่า Sig < .05 แสดงว่าการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรตาม คือความสามารถในการฟัง-พูด ความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการเขียน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 2 การทดสอบเพื่อทดสอบสมมติฐาน

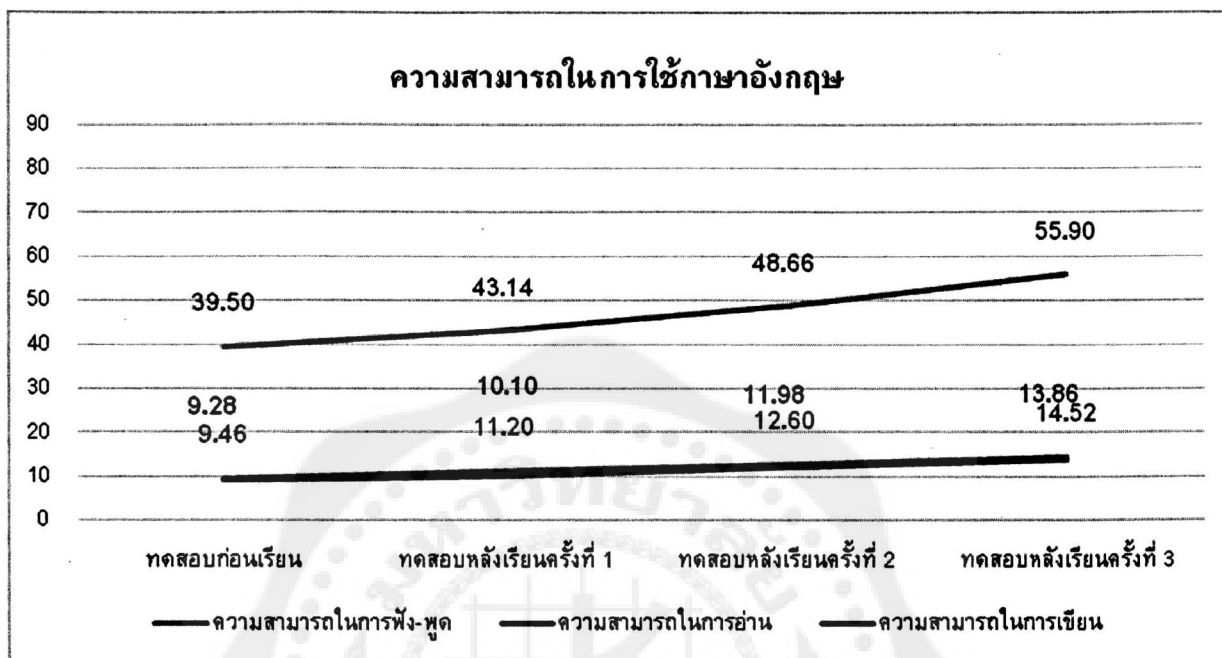
2.1 การวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) โดยใช้สูตรการวิเคราะห์แบบความแปรปรวนพหุคูณแบบวัดซ้ำ (MANOVA with repeated measures) ดังตาราง 13 และภาพประกอบที่ 10 ดังนี้

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

variables	Multivariate Test			
	n	Λ (Wilks' Lambda)	F	p-value
Listening-Speaking	50	.491	17.81**	.000
Reading				
Writing				

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กราฟเส้นแสดงการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

ภาพประกอบ 10 กราฟแสดงการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

จากตาราง 13 และภาพประกอบ 10 (ผลการทดสอบระดับ Multivariate) สามารถสรุปผลการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ดังนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หลังการทดลองครั้งที่ 1 หลังการทดลองครั้งที่ 2 และหลังการทดลองครั้งที่ 3 สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\Lambda = .491$, Multivariate F – statistic = 17.818**, p – value = .000 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1

2.2 การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ดังตาราง 14 ตาราง 15 และภาพประกอบ 11 ดังนี้

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated Measures) ของการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	ช่วงเวลาการทดสอบ 4 ครั้ง			
	ทดสอบก่อนเรียน	ทดสอบหลังเรียน (1)	ทดสอบหลังเรียน (2)	ทดสอบหลังเรียน (3)
ค่าเฉลี่ย($\bar{X}$)	39.50	43.14	48.66	55.90
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	9.25	10.20	10.29	9.90
$\Lambda=.050$, $F=295.54^{**}$ p-value =.000				

****มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01**

ตาราง 15 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post Hoc Test) ของความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

ความสามารถในการฟัง-พูด	1 ($\bar{X}=39.50$)	2 ($\bar{X}=43.14$)	3 ($\bar{X}=48.66$)	4 ($\bar{X}=55.90$)
ทดสอบก่อนเรียน ($\bar{X}=39.50$)		3.64*	9.16*	16.40*
ทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 1 ($\bar{X}=43.14$)			5.52*	12.76*
ทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 2 ($\bar{X}=48.66$)				7.24*
ทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 3 ($\bar{X}=55.90$)				

***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05**

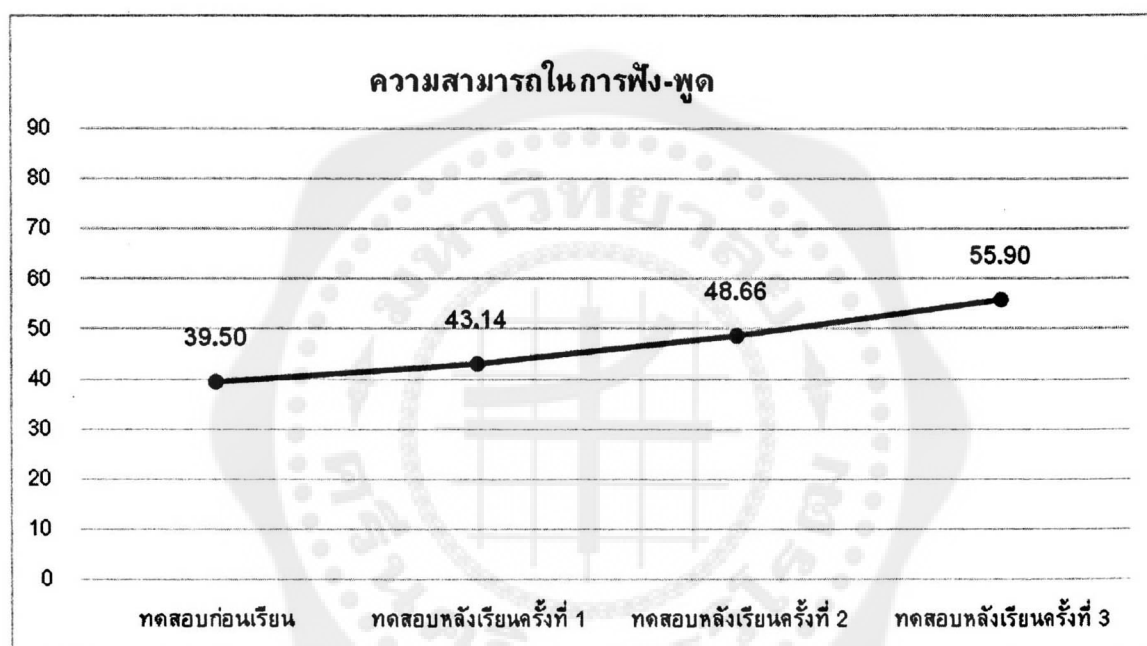
จากตาราง 15 สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

1.นักเรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดหลังเรียนครั้งที่ 1 สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.นักเรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดหลังเรียนครั้งที่ 2 สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.นักเรียนมีความสามารถในการทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 3 สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.1 กราฟเส้นแสดงการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด(Think-Pair-Share)

ภาพประกอบ 11 กราฟแสดงการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

จากตาราง 14 ตาราง 15 และภาพประกอบ 11 สามารถวิเคราะห์ผลการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

1.จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนจำนวน 3 ครั้ง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ผลปรากฏว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองครั้งที่ 1 หลังการทดลองครั้งที่ 2 และหลังการทดลองครั้งที่ 3 สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.จากผลการทดสอบภายหลังได้รับสิ่งทดลอง (Posttest) โดยพิจารณาจากผลเฉลี่ยของการทดสอบหลังการทดลองทั้ง 3 ครั้ง ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบทั้ง 3 ครั้งพบว่า หลังการได้รับสิ่งทดลอง (การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด) กลุ่มตัวอย่างมีระดับความสามารถในการฟัง-พูดอยู่ระหว่าง 43.14 - 55.90 คะแนน

ดังนั้น จากผลการวิเคราะห์และการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบหลังเรียนทั้ง 3 ครั้ง จึงสามารถสรุปได้ว่า หลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถในการฟัง-พูดสูงขึ้น

2.3 การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ดังตาราง 16 ตาราง 17 และภาพประกอบ 12 ดังนี้

ตาราง 16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated Measures) ของการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด(Think-Pair-Share)

ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ	ช่วงเวลาการทดสอบ 4 ครั้ง			
	ทดสอบก่อนเรียน	ทดสอบหลังเรียน (1)	ทดสอบหลังเรียน (2)	ทดสอบหลังเรียน (3)
ค่าเฉลี่ย($\bar{X}$)	9.46	11.02	12.60	14.52
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	2.16	2.13	1.87	1.37
$\Lambda=.064$, $F=230.460^{**}$ $p\text{-value}=.000$				

****มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01**

ตาราง 17 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post Hoc Test) ของความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

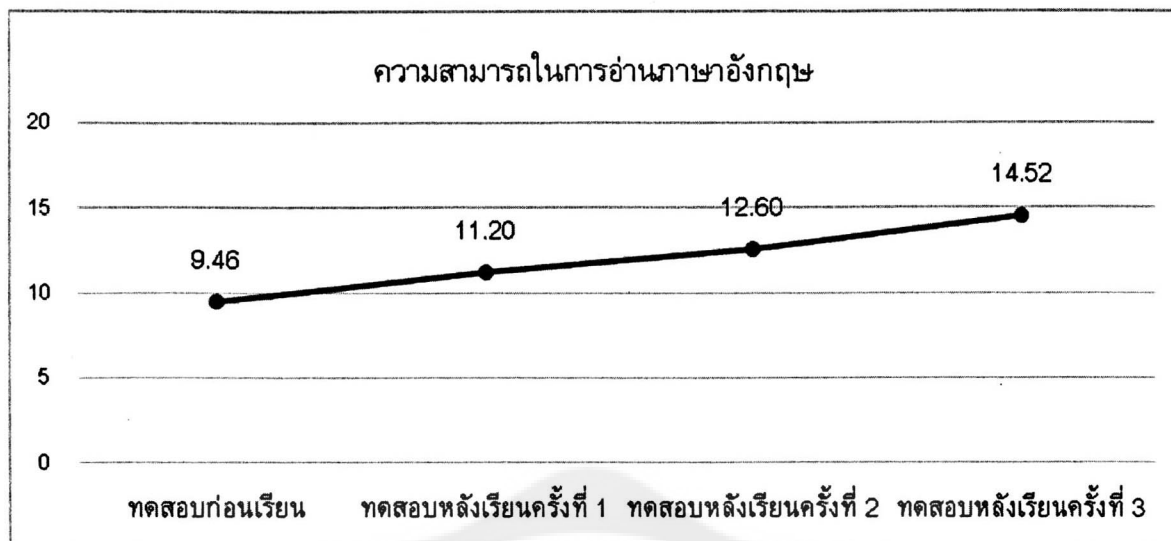
ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ	1 ($\bar{X}=9.46$)	2 ($\bar{X}=11.02$)	3 ($\bar{X}=12.60$)	4 ($\bar{X}=14.52$)
ทดสอบก่อนเรียน ($\bar{X}=9.46$)		1.56*	3.14*	5.06*
ทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 1 ($\bar{X}=11.02$)			1.58*	3.50*
ทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 2 ($\bar{X}=12.60$)				1.92*
ทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 3 ($\bar{X}=14.52$)				

***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

1. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านหลังเรียนครั้งที่ 1 สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านหลังเรียนครั้งที่ 2 สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านหลังเรียนครั้งที่ 3 สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3.1 กราฟเส้นแสดงการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

ภาพประกอบ 12 กราฟแสดงการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

จากตาราง 16 ตาราง 17 และภาพประกอบ 12 สามารถวิเคราะห์ผลการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

1. จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนการทดสอบและหลังการทดสอบจำนวน 3 ครั้ง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ผลปรากฏว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองครั้งที่ 1 หลังการทดลองครั้งที่ 2 และหลังการทดลองครั้งที่ 3 สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. จากผลการทดสอบภายหลังได้รับสิ่งทดลอง (Posttest) โดยพิจารณาจากผลเฉลี่ยของการทดสอบหลังการทดลองทั้ง 3 ครั้ง ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบทั้ง 3 ครั้งพบว่า หลังการได้รับสิ่งทดลอง (การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด) กลุ่มตัวอย่างมีระดับความสามารถในการอ่านอยู่ระหว่าง 11.02 – 14.52 คะแนน

ดังนั้น จากผลการวิเคราะห์และการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบหลังเรียนทั้ง 3 ครั้ง จึงสามารถสรุปได้ว่า หลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถในการอ่านสูงขึ้น

2.4 การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ดังตาราง 18 ตาราง 19 และภาพประกอบ 13 ดังนี้

ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated Measures) ของการพัฒนา
ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียน
การสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

ความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษ	ช่วงเวลาการทดสอบ 4 ครั้ง			
	ทดสอบ ก่อนเรียน	ทดสอบ หลังเรียน (1)	ทดสอบ หลังเรียน (2)	ทดสอบ หลังเรียน (3)
ค่าเฉลี่ย($\bar{X}$)	9.28	10.10	11.98	13.86
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	2.61	2.41	2.28	1.86
$\Lambda=.084$, $F=171.795^{**}$ $p\text{-value}=.000$				

****มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01**

ตาราง 19 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post Hoc Test) ของความสามารถในการเขียน
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิค
เพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

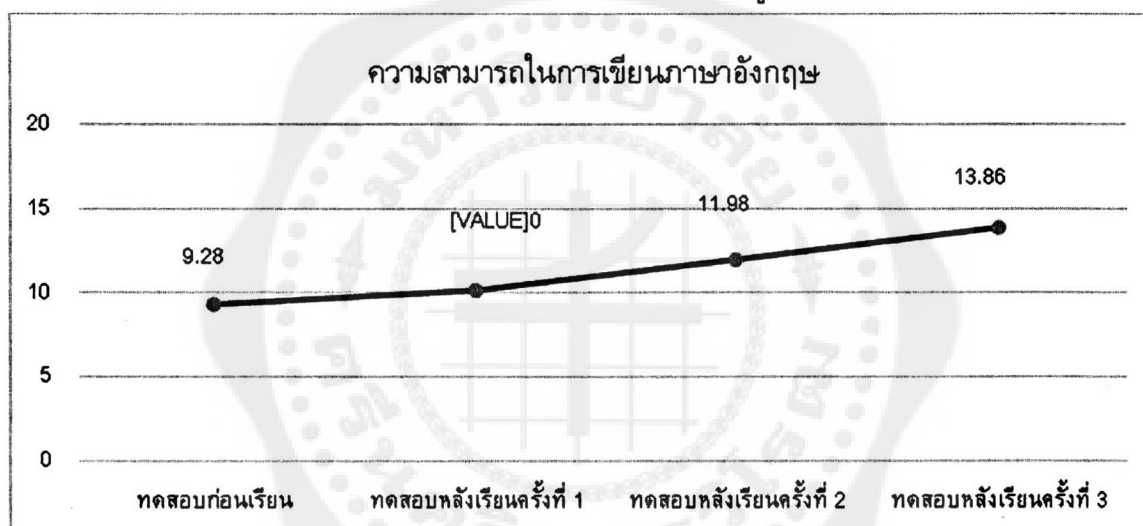
ความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษ	1 ($\bar{X}=9.28$)	2 ($\bar{X}=10.10$)	3 ($\bar{X}=11.98$)	4 ($\bar{X}=13.86$)
ทดสอบก่อนเรียน ($\bar{X}=9.28$)		.82*	2.70*	4.58*
ทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 1 ($\bar{X}=10.10$)			1.88*	3.76*
ทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 2 ($\bar{X}=11.98$)				1.88*
ทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 3 ($\bar{X}=13.86$)				

***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05**

จากตาราง 18 สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

1. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนหลังเรียนครั้งที่ 1 สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนหลังเรียนครั้งที่ 2 สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนหลังเรียนครั้งที่ 3 สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4.1 กราฟเส้นแสดงการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

ภาพประกอบ 13 กราฟแสดงการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

จากตาราง 18 ตาราง 19 และภาพประกอบ 13 สามารถวิเคราะห์ผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

1. จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนการทดสอบและหลังการทดสอบจำนวน 3 ครั้ง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ผลปรากฏว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองครั้งที่ 1 หลังการทดลองครั้งที่ 2 และหลังการทดลองครั้งที่ 3 สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. จากผลการทดสอบภายหลังได้รับสิ่งทดลอง (Posttest) โดยพิจารณาจากผลเฉลี่ยของการทดสอบหลังการทดลองทั้ง 3 ครั้ง ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบทั้ง 3 ครั้งพบว่า หลังการได้รับสิ่งทดลอง (การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด) กลุ่มตัวอย่างมีระดับความสามารถในการเขียนอยู่ระหว่าง 10.10 – 13.86 คะแนน

ดังนั้น จากผลการวิเคราะห์และการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบหลังเรียนทั้ง 3 ครั้ง จึงสามารถสรุปได้ว่า หลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถในการเขียนสูงขึ้น

2.5 การวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ในระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุดโดยใช้สูตรการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตาราง 19

ตาราง 20 ตารางวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

เจตคติต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ	หลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด					
	n	$\bar{x}$	SD	μ	t	p-value
	50	3.83	0.316	3.41	5.996**	.000

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 20 เมื่อพิจารณาจากเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนน พบว่า หลังจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) แล้ว นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)
2. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ในการเรียนการสอนวิชา อ 22102 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

สมมติฐานงานวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากหลังการทดลอง

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า แขวงสะพานสูง เขตสะพานสูง กรุงเทพมหานคร สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 2 ที่เรียนรายวิชา อ22101 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 รวม 12 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 600 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า เขตสะพานสูง กรุงเทพมหานคร สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 2 ที่เรียนรายวิชา อ21101 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จากห้องเรียนจำนวน 12 ห้องเรียน ได้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/6 ซึ่งมีนักเรียนจำนวน 50 คน เป็นกลุ่มทดลอง

1.3 ตัวแปรที่ศึกษา

1.3.1 ตัวแปรอิสระ คือ การจัดการเรียนการสอนโดยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

1.3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

1.3.2.1 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

1.3.2.2 เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งตามประเภทของเครื่องมือ ดังนี้

1. เครื่องมือในการดำเนินงานวิจัย

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) จำนวน 4

แผน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษจำนวน 3 ฉบับ เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลองหลายช่วงเวลา

2.1.1 แบบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ

2.1.2 แบบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ฉบับ ฉบับละ 20 ข้อ เพื่อวัดความสามารถในการจับใจความสำคัญของเรื่องบอกรายละเอียด ดีความ และสรุปประเด็นจากเรื่องที่อ่านได้ของกลุ่มตัวอย่างทั้งก่อนและหลังการทดลอง

2.1.2.1 แบบวัดความสามารถในการอ่านแบบคู่ขนานเป็นข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 2 ฉบับ ฉบับละ 20 ข้อ โดนคำนวณหาความยากง่าย (p) โดยใช้สูตร Index of Difficulty ได้ค่า p อยู่ระหว่าง .30 - .78 และ .26 - .78 ตามลำดับ และคำนวณหาค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้สูตร Index of Discrimination ได้ค่า r ระหว่าง .25 - .68 และ .25 - .81 ตามลำดับ และค่าความเชื่อมั่นได้เท่ากับ .73 และ .88

2.1.3 แบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษชนิดความเรียง ผู้วิจัยจัดทำแบบวัดความสามารถในการเขียนชนิดความเรียงในลักษณะการเขียนอย่างอิสระ โดยใช้ภาพที่ผู้วิจัยเป็นผู้กำหนดให้ ซึ่งพิจารณาความสามารถในการเขียนตามเกณฑ์การให้คะแนนระหว่างผู้ตรวจ 2 คน เกี่ยวกับ การลำดับความ ความคิด การใช้ภาษา ไวยากรณ์ และตัวสะกด และความสมบูรณ์ของการเขียน จำนวน 20 คะแนน

2.1.3.1 แบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นแบบวัดความสามารถในการเขียนบรรยายได้ภาพ ซึ่งวัดได้จากแบบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ โดยมีรูปภาพประกอบ แล้วนำไปหาคุณภาพได้ค่าความเชื่อมั่นของการจัดอันดับด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) ระหว่างผู้ตรวจ 2 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินเท่ากับ 0.91

2.2 แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยสร้างแบบวัดเจตคติชนิดประเมินค่า 5 ตัวเลือก คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ไว้จำนวน 40 ข้อ เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

2.2.1 แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และได้คัดเลือกข้อคำถามที่มีอำนาจจำแนก (r) (Item Total Correlation) อยู่ระหว่าง .24 - .74 ไว้จำนวน 20 ข้อ และได้ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92

3. วิธีการดำเนินการทดลอง

3.1 ทำการทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ แบบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ แบบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้เวลา 1 สัปดาห์ จำนวน 3 ชั่วโมง

3.2 ผู้วิจัยทำความเข้าใจผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอน จุดประสงค์ และการวัดและประเมินผล

3.3 ปฐมนิเทศผู้เรียนเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share)

3.4 ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลองด้วยตนเอง ตามแผนการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่จัดทำขึ้นและหาคุณภาพแล้ว ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ใช้เวลาในการทดลองรวม 24 ชั่วโมง ในเวลา 8 สัปดาห์

3.5 ทำการทดสอบระหว่างการทดลอง ครั้งที่ 1 ด้วยแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ แบบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ แบบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

3.6 ทำการทดสอบระหว่างการทดลอง ครั้งที่ 2 ด้วยแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ แบบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ แบบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

3.7 เว้นระยะในการทดสอบ 2 สัปดาห์

3.8 ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) ด้วยแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ แบบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ แบบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ตรวจสอบและหาคุณภาพแล้ว

3.9 ใช้โปรแกรมวิเคราะห์สำเร็จรูปคำนวณผลคะแนนจากแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ แบบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ แบบวัดความสามารถใน

การอ่านภาษาอังกฤษ และแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบวัดซ้ำ(MANNOVA with Repeated Measures) โดยคำนวณผลการทดสอบจากแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ 3 ฉบับ ก่อนการทดลอง 1 ครั้ง และหลังการทดลอง 3 ครั้ง พร้อมทั้งแสดงกราฟอัตราการเปลี่ยนแปลง จากผลการคำนวณของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้เห็นพัฒนาการความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง และวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด โดยใช้ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน หลังจากนั้นจะแนบที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบวัดซ้ำ(MANNOVA with Repeated Measures) โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

การวิจัยครั้งนี้ มีขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลและการใช้สถิติต่าง ๆ โดยพัฒนาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้น (Tests of Assumption)

1.1 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้น (Test of Assumptions) ของ MANNOVA with Repeated Measures (ทรงศักดิ์ ภูศรีอ่อน. 2551: 7-9)

1.1.1 ข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับการแจกแจงประชากร (Distribution) การวิเคราะห์ตัวแปรพหุคูณ ประชากรต้องมีการแจกแจงแบบปกติหลายตัวแปร (Multivariate Normal Distribution)

1.1.2 ข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ (Correlation) คือ ความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างตัวแปรตาม (Linearity) การร่วมกันเชิงเส้นพหุ (Multi-collinearity) และความเป็นหนึ่งเดียว (Singularity)

1.1.3 ความแปรปรวน (Variance) ความเป็นเอกพันธ์ของเมตริกตัวแปร ความแปรปรวนร่วมของประชากร (Homogeneity of Variance Covariance Matrices)

ขั้นตอนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (multivariate analysis of variance, MANOVA)

1.2.1 ทดสอบระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบวัดซ้ำ (MANOVA with repeated measures) โดยทำการวิเคราะห์ดูผลก่อนการทดลอง มีความแตกต่างจากคะแนนของกลุ่มตัวอย่างหรือไม่ โดยพิจารณาจากค่าสถิติทดสอบเอฟ (Multivariate F-Statistic) และนัยสำคัญ (P-value) ส่วน ค่า วิลคส์ แลมบ์ดา Λ (Wilks' Lambda) เป็นค่าสถิติที่ใช้ทดสอบนัยสำคัญของแบบทดสอบ

1.2.2 การวิเคราะห์ภายในกลุ่ม เพื่อเปรียบเทียบดูว่าในแต่ละกลุ่ม และดูพัฒนาการแต่ละช่วงว่าแตกต่างกันอย่างไร โดยการวิเคราะห์ อิทธิพลอย่างง่าย (Simple Effects Analysis)

1.2.3 นำค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างมาจัดทำกราฟเส้นดูพัฒนาการหรือการเปลี่ยนแปลงของการทดสอบแต่ละครั้ง

1.2.4 ทำกราฟเส้นแสดงการเปรียบเทียบความแตกต่าง ของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

1.3 การสรุปผลการวิเคราะห์ ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบวัดซ้ำ (MANNOVA with Repeated Measures) เพื่อทดสอบสมมติฐานงานวิจัย

2. การศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้

2.1 วิเคราะห์คำตอบ (ระดับการประเมินค่า) ในการสอบถามเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นรายข้อและโดยรวมก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด

2.2 ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป คำนวณคำตอบซึ่งเป็นระดับการประเมินค่าทั้ง 5 ระดับ ด้วยสถิติพื้นฐานเป็นรายข้อ ($\bar{X}$ และ SD) และโดยรวม

2.3 พิจารณาค่าสถิติพื้นฐาน อันได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละหัวข้อย่อยของแบบวัดเจตคติ พร้อมทั้งสรุปเจตคติของกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนน

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หลังการทดลองครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีพัฒนาการในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น มีพัฒนาการในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น และมีพัฒนาการในการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

ผลจากการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) สามารถนำมาอภิปรายผลตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย ได้ดังนี้

1. การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ผลปรากฏว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง ครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 นอกจากนี้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีพัฒนาการในการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น โดยสามารถอธิบายด้วยเหตุผล ดังนี้

1.1 ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยได้ปฐมนิเทศเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจถึงการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) โดยให้ผู้เรียนตรวจสอบความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมของตนเองเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ โดยครูผู้สอนเป็นผู้ถามคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด หลังจากนั้น ผู้เรียนจะได้รับรู้ข้อมูลจากการฟังหรือการอ่าน เพื่อนำข้อมูลที่ได้ฟังหรืออ่านมาแลกเปลี่ยนกับคู่โดยการถาม-ตอบ และขั้นตอนสุดท้ายในการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ผู้เรียนจะต้องสามารถสรุปประเด็นจากเรื่องที่ได้อ่านหรือได้ฟังได้ จากการที่ผู้เรียนรู้ขั้นตอนการเรียนก่อน จึงส่งผลให้ผู้เรียนต้องเตรียมตัวและศึกษาข้อมูลที่ได้รับเป็นอย่างดี เพื่อผู้เรียนจะได้สามารถตั้งคำถามและตอบคำถามคู่ของตนเองได้ ด้วยเหตุนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จึงมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงขึ้น

1.2 การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นเทคนิคการสอนที่ผู้เรียนได้จับคู่กันเรียนรู้ แต่ละคู่ได้ฝึกฝนการตั้งคำถามและตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนั้น ผู้เรียนยังมีโอกาสในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด ฟัง อ่านและเขียนได้มากกว่าการเรียนรู้เพียงคนเดียว

1.3 การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นเทคนิคที่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการทบทวนประสบการณ์เดิมของตนเอง เป็นคู่ เป็นเครื่องมือบังคับให้ผู้เรียนต้องแสดงความคิดเห็นออกมาให้ผู้อื่นรับรู้ผ่านการพูดหรือการเขียน ซึ่งเป็นการฝึกฝนให้ผู้เรียนกล้าแสดงความคิดเห็นของตนเอง ไม่ว่าความคิดเห็นนั้นจะผิดหรือถูก

1.4 เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นเนื้อหาที่เหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แต่ใน

ระยะแรกของการทดลองผู้เรียนอาจยังไม่สามารถจับประเด็นจากการฟังหรืออ่านได้ทันที เนื่องจากยังไม่คุ้นเคยกับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) รวมทั้งยังไม่มีประสบการณ์มากพอในการพูด-ฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ แต่หลังจากผู้เรียนได้เรียนรู้ตามขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ผู้เรียนก็สามารถใช้ประสบการณ์เดิมของตนเองและการฝึกฝนจากการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มาใช้ในการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดความเข้าใจดีขึ้น

1.5 การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นเทคนิคที่ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาอังกฤษ อีกทั้งผู้เรียนได้ใช้ทักษะต่างๆ กับเพื่อนจึงไม่เกิดอาการตื่นเต้น ประหม่าเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษ เมื่อผู้เรียนเกิดความเคยชินในการใช้ภาษาอังกฤษกับเพื่อน เมื่อถึงเวลาที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการนำเสนอหน้าชั้นเรียนจึงเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งย่อมส่งผลให้มีพัฒนาการความสามารถในการฟัง-พูด อ่าน และเขียนเพิ่มขึ้น

จากผลของการวิเคราะห์และอภิปรายผล สามารถสรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ผู้เรียนต้องทำกิจกรรมอย่างจริงจัง สร้างความเข้าใจในเรื่องต่างๆ ที่ได้รับมอบหมายโดยการฟังหรือการอ่าน เพื่อให้ตนเองมีข้อมูลเพียงพอในการอภิปรายกับคู่ของตนเองส่งผลให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียน อีกทั้งผู้เรียนมีโอกาฝึกฝนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนที่อ่อนสามารถพัฒนาตนเองได้โดยการซักถามผู้เรียนที่เก่งกว่าโดยไม่เกิดความอาย จากผลงานวิจัยของดินดา และลิดิแมน (Dinda; & Lidiman. 2012: 46-49) ได้นำเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งผลวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น นอกจากนั้น ผลงานวิจัยของนิ กา เด็ค (Ni Kedek. 2014: 34-38) ได้จัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ซึ่งผลวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงขึ้น จากการวิจัยนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้าที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองอยู่ในระดับมาก โดยสามารถอธิบายด้วยเหตุผล ดังนี้

2.1 การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่แปลกใหม่ แตกต่างจากที่นักเรียนเคยเรียนมา อีกทั้งเป็นการจัดการเรียน

การสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างอิสระ เรียนรู้ด้วยตนเอง และได้ฝึกฝนทักษะต่างๆ ได้แก่ ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ครูเป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำ นักเรียนจึงมีโอกาสได้ศึกษา ค้นคว้า เรียนรู้ตามที่ต้องการ จึงส่งเสริมให้บรรยากาศในการเรียนการสอนสนุกสนาน ผู้เรียนจึงไม่เบื่อหน่าย ดังนั้น นักเรียนจึงมีความรู้สึกความคิดเห็น พฤติกรรมแตกต่างจากการจัดการเรียนการสอนแบบเดิม

2.2 การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นการจัดการเรียนการสอน ที่เกิดจากความร่วมมือกันระหว่างผู้เรียน 2 คน เพื่อแลกเปลี่ยนคำตอบหรือแสดงความคิดเห็นเมื่อได้ข้อสรุปแล้วจึงนำเสนอหน้าชั้นเรียน ตลอดจนการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด(Think-Pair-Share) ผู้เรียนจะได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งกิจกรรมต่างๆ ในการจัดการเรียนการสอนรูปแบบนี้จะเน้นปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเป็นหลัก เช่น การถามตอบโดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำ การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด(Think-Pair-Share) ผู้เรียนได้ทำทั้งกิจกรรมรายบุคคล คู่ และทั้งห้องเรียน มีการแลกเปลี่ยนคำตอบหรือแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนสนใจและกระตือรือร้นในการเรียน

2.3 การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ผู้เรียนได้มีโอกาสวิเคราะห์จากเรื่องที่ฟังหรืออ่านไปสู่การเขียน ส่งผลให้ผู้เรียนสนใจเรียน ต้องการแลกเปลี่ยนหรือแสดงความคิดเห็น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

1.1 ผู้สอนควรศึกษาและทำความเข้าใจในขั้นตอนการสอนอย่างละเอียด เพื่ออำนวยความสะดวกให้ผู้เรียน เพราะการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) นั้นเน้นให้ผู้เรียนใช้ทักษะทางภาษา ได้แก่ ทักษะการฟัง-พูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ดังนั้น การเข้าใจขั้นตอนการสอนเป็นอย่างดีจึงเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง เพื่อผู้สอนจะสามารถหากิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังไม่เคยเรียน ดังนั้นผู้สอนควรอธิบายขั้นตอนอย่างละเอียด รวมทั้งยกตัวอย่างเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ และหากผู้เรียนยังไม่เข้าใจหรือยังไม่สามารถปฏิบัติตามขั้นตอนได้อย่างถูกต้อง ผู้สอนควรมีความอดทนในการอธิบายและฝึกฝนผู้เรียน โดยไม่ลำเอียงหรืออคติ ให้กำลังใจผู้เรียนเมื่อผู้เรียนไม่สามารถทำได้ และชมเชยเมื่อผู้เรียนสามารถทำได้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา นำไปสู่การจัดการเรียนการสอนที่ประสบความสำเร็จ

1.3 ผู้สอนควรพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลาย ทันสมัย และเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกันเพื่อนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อน

คู่คิด (Think-Pair-Share) การมีสื่อการเรียนการสอนที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความสุข

1.4 การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) มีความสัมพันธ์กับกระบวนการคิด และการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองด้วย ดังนั้น ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ไม่ควรบอกว่าความคิดเห็นของผู้เรียนเป็นเรื่องที่ผิด แต่ควรถามว่าทำไมถึงคิดเช่นนั้นเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด และสามารถให้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็นของตนเองได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) ไปทดลองสอนในระดับชั้นอื่นๆ เพื่อศึกษาผลการวิจัยว่าสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ กับกลุ่มตัวอย่างได้ดีหรือไม่

2.2 ควรมีการศึกษาตัวแปรตามอื่นๆ เช่น ความคงทนของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) และการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน เพราะการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น และได้ฝึกฝนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด
- จำรอง เงินดี. (2539). จิตวิทยาชุมชน. ใน จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 2. แปลจาก Psychology ของชีวเวิร์คแมน โรเบิร์ต อี. โดย สุปราณี สนธิรัตน์ และคณะ. 368-376. กรุงเทพฯ: เนติกุลการพิมพ์.
- จรรยา ดาสา. (2552, พฤศจิกายน – ธันวาคม). 15 เทคนิคในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการเรียนรู้เชิงรุก (15 techniques in Active learning) . นิตยสาร สสวท. 38(163): 72-76.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. (2549). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: แอคทีฟ พรินท์.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2522). จิตวิทยาการศึกษา. ไทยวัฒนาพานิช.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2553). *Active Learning*. ข่าวสารวิชาการ คณะเภสัชศาสตร์.
- ทมะนิยา เลิศลาย. (2538). การศึกษาสมรรถภาพด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสะเดา “ขรรค์ชัย กัมพลานนท์อนุสรณ์” อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์ ศศ.บ. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. สืบค้นเมื่อ 3 กรกฎาคม 2557, จาก ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ทิตนา แหมมณี. (2548). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แหมมณี. (2550). ศาสตร์การสอน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธัญญา บุปผเวส; และคณะ. (2534). จิตวิทยาเบื้องต้น. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นวลศิริ เปาโรหิต. (2545). จิตวิทยาสังคมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นุชจรี ภูเงิน. (2556). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ โรงเรียนกรุงเทพการบัญชีวิทยาลัย.
- บุศรา สอนสำราญ. (2554). การพัฒนาผลเรียนรู้และทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWLH Plus ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด. วิทยานิพนธ์ ศศ.บ. มหาวิทยาลัยศิลปากร
- ประภา เพ็ญสุวรรณ. (2526). ทศนคติ: การเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- ปรียาภรณ์ วงศ์อนุตรโรจน์. (2551). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ

- ผอบ โปษะกฤษณะ. (2532). *ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: บำรุงสาส์น.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- พนิตนันท์ บุญพามี. (2542). *เทคนิคการอ่านเบื้องต้นสำหรับบรรณารักษ์*. นครราชสีมา: สถาบันราช-ภัฏนครราชสีมา.
- พรพิมล จันทรพลับ. (2539). *เอกสารประกอบคำสอนจิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: พรพณีย์ ชูทัย เจนจิต. (2538). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ดันอ้อแกรมมี.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ไพบุลย์ เปาณิล. (2546). *เอกสารประกอบการอบรม การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม*. กรุงเทพฯ: สถาบันไพศาล หวังพานิช. (2526). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- พื่อน เปรมพันธ์. (2542). *ศาสตร์แห่งการใช้ภาษา*. กาญจนบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏกาญจนบุรี
- มนตรี ศิริจันทร์ชื่น. (2554). *การสอนนักศึกษาในกลุ่มใหญ่ในรายวิชา Gsoc 2101 ชุมชนกับการพัฒนาโดยใช้การสอนแบบ Active learning และการใช้บทเรียนแบบ e-learning*. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประจำเดือนพฤศจิกายน 2553.
- มัลลิกา ดันสอน. (2544). *พฤติกรรมองค์การ*. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- มาลี จุฬา. (2544). *การประยุกต์จิตวิทยาเพื่อการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดทิพย์วิสุทธิ. ราชภัฏจันทรเกษม. ถ่ายเอกสาร.
- รุ่ง แก้วแดง. (2541). *ปฏิวัติการศึกษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2536). *เทคนิคทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- _____. (2536). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ
- วรรณทิพา รอดแรงคำ. (2540). *CONSTRUCTIVISM*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- วัชร เล่าเรียนดี. (2552). *เทคนิคและยุทธวิธีพัฒนาทักษะการคิดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ*. นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วัฒนาพร.

- วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์. (2531). เอกสารประกอบการบรรยายวิชา สข 610 : การเขียนในงาน
ส่งเสริม. (เอกสารประกอบการสอน). พิมพ์ครั้งที่ 3. เชียงใหม่: สถาบัน
เทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้. อัดสำเนา.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: ดันอ้อ, 2541.
ศรัณยู ศรีสมพร. เทคนิคการสอนเชิงรุกที่ส่งเสริมศักยภาพการเรียนรู้วิทยาศาสตร์. ศูนย์พัฒนาวิชา
วิทยาศาสตร์ โรงเรียนปรางจินตนากรมอarang อำเภอเมือง จังหวัดปราจีนบุรี
- ศิวกานต์ ปทุมสูติ. (2540). การอ่านเพื่อชีวิต. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- สถาพร พงษ์พิบูล. (2553). คุณภาพผู้เรียน....เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ (Quality of Students
Derived from Active Learning Process. วารสารการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัย
บูรพา ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 เดือนเมษายน 2555 – กันยายน 2555.
- สนธิ ตั้งทวี. (2538). การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- สมปอง หลอมประโคน. (2544). การใช้กิจกรรมการเล่นเพื่อส่งเสริมทักษะฟัง-พูด
ภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.
วิทยานิพนธ์ ศศ.บ. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สร้อยตระกูล (ติวยานนท์) อรรถมานะ. (2545). พฤติกรรมองค์การ: ทฤษฎีและการประยุกต์. พิมพ์
ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุชา จันทน์อม. (2539). จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชา จันทน์อมและสุรางค์ จันทน์อม. (2518). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: แพรววิทยา.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: ภาควิชา
มัธยม คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- _____. (2539). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2530). เอกสารประกอบการสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษใน
โรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประยูรวงศ์
- _____. (2535). เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
หลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อัดสำเนา
- สุคนธ์ สินธพานนท์. (2545). การจัดกระบวนการเรียนรู้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: อักษร
เจริญทัศน์.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) .(2557) รายงานผลการทดสอบทาง
การศึกษาระดับชาตินั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เข้าถึงได้จาก
<http://www.niets.or.th>.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2533). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ศักดิ์ดา ไชยกิจบุญญ. (2548). สอนอย่างไรให้ Active Learning. วารสารนวัตกรรมการเรียนการสอน ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม พฤษภาคม-สิงหาคม 2548.
- เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต. (2534). *การเขียนเพื่อการสื่อสาร*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ดวงกมล.
- อารีย์ พันธมณ. (2546). แรงจูงใจ ใน จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน. หน้า 269-293. กรุงเทพฯ: ใยไหม.เอมดูเคท.กรุงเทพฯ
- อุษณีย์ วรรณจิต. (2536). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้เทคนิคการสร้างไดอะแกรมกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- Abrams, Kathleen. (1986). *Communication at work*. New Jersey: Prentice Hall
- Addis Ababa University. School of Graduate Studies. Faculty of Language Studies. Department of English
- Allport. (1969). *Attitude*, "In C. Murchison ed. *Handbook of Social Psychology*. Massachusetts: Cjark University Press, Wobreestor.
- Arapoff, and Nancy. (1967, June). "Writing:A Thinking Process,: *English Teaching Forum*:
- Asubel,David. (1968). *Educational Psychology:A Cognitive View*. Holt,Rienhart & Winston,
- Bethel Bekele. (2011). *Practice and Perception of Bulbula school community towards the implementation of Active Learning in teaching English (Bulbula Secondary School in focus)*. Addis Ababa University. School of Graduate Studies. Faculty of Language Studies. Department of English (of Degree of Master of Arts in Teaching English as a Foreign Language (TEFL)
- Biggs, Edith E.; & Maclean, James R. (1969). *Freedom to Learn an Active Learning Approach to Mthematics*. Canada: Addison-Wesley.
- Bonwell, Charles.; & Elison, James A. (1991). *Active Learning: Creative Excitement in the Classroom*. Retrieved June 14, 2015, from <http://www.ntlf.com/html/libb/bib/91-9dig.htm>.
- Broughton and others. (1980). *Teaching English as a Foreign Language*. London: Henley and Boston, Routeldge & Regan Paul.
- Byrne, Donne. (1988). *Teaching Writing Skills*. New Edition-Hong Kong: Longman
- Canale. M.&Swain, M. (1980). *Theoretical Bases of Communicatives Approaches to Second Language Teaching and Testing*. Applied Linguistics
- Cobb, P. (1994). "Where is the mind? Constructivism and Socio cultural Perspectives on Mathemaical." *Development Education Researcher* 23, 7

- Dinda Fatariq Andika Lubis and Lidiman S.M. Sinaga. (2013) Improving Students' Speaking Achievement Through Think-Pair-Share Technique. FBS Unimed; 2013. Retrieved March 31, 2015, from: Journal of English Language Teaching of FBS Web site: <http://jurnal.unimed.ac.id/2012/index.php/eltu/article/view/843>
- Doff, Adrian. (1991). *Teach English : A training course for teachers*. 5th ed. Glasgow : Bell & Bain Ltd.
- Ed Neal. (2010). The Teaching Professor Conference May 21-22. 2010 "How to Wake Up Your Students: Getting Started in Active Learning"
- Ettinger R.H. (1994). *Psychology: Science, Behavior, and Life*. 3rd ed. Florida: Harcourt Brace&Company.
- Finocchiaro, Mary. (1958). *Teaching English as a Second Language*. New York: Harper and Row.
- Good, Carter Victor. (1973). *Dictionary of Education*. 3rd ed. New York: McGraw-Hill.
- Harmer, Jeremy. (1992). *The Practice of English Language Teaching*. London: Longman
- Hilgard, Ernest R. (1962). *Introduction to Psychology*. New York: Harcourt..
- Hornby, Albert Sydney. (1974). *Oxford advanced learner's dictionary of current English*. London: The English Language Book Society and Oxford University Press.
- Hymes, D. (1972). "On Communicative Competences. In J.B. Pride and J. Holmes (eds.), *Sociolinguistics*. Harmondsworth: Penguin.
- Kagan, Spencer. (1973). *Co-operative Learning*. San Juan Capistrano: Kagan Co-operative Learning.
- Khevna Trivedi. (2013). *Effectiveness of Active Learning Approach in Teaching English Language of Standard IX Students*. Patel College of Education, Gandhinagar. Voice of Research Vol.2 Issue 1, June 2013 ISSN No. 2277-7733.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative Language Teaching: An Introduction*. Cambridge University Press.
- Lundsteen, Sara W. (1990). *Learning to listen and learning to read. "In Perspectives on Talk and Learning"*. Edited by S. Hynds and D.J. Rubin. Illinois: National Council of Teachers of English Urbana.
- Lyman, F. 1981. *The Responsive Classroom Discussion*. MD :University of Maryland College Education.
- Moore, Kenneth. (1992). *Classroom Teaching Skills*. New York: McGraw-Hill Inc.

- Morrow, Keith. (1981). "Principles of Communicative Methodology", Communication in the Classroom: Approaches and Methods for a Communicative Approach. London: Longman.
- Munby, John. (1983). Communicative Syllabus Design. 3rd Cambridge: Cambridge University Press.
- Nelson, Robert & Leon A. Jakabovits. (1997). *Motivation in foreign Language and the "New" Students*. New York: Northeast conference on Teaching of Foreign Language.
- Ni Kadek Listiani. (2014). Improving Reading Comprehension Through Think-Pair-Share at the Eight Grade Students of SMPN 2 Abiansema in Academic Year 2013/2014. Thesis of the Faculty of Teacher Training and Education (English Education Study Program). Denpasar: Mahasaraswati Denpasar University. Retrieved May 11, 2015, from <http://unmas-library.ac.id/wp-content/uploads/2014/05/THESIS.pdf>
- Oxford, Rebecca L. (1993). "Research update on teaching L2 listening." System 21 (1993)
- Paulson, Donald R.; & Faust, Jennifer L. (2010). Background & Definitions. Retrieved June 10, 2015, from <http://www.calstatela.edu/dept/chem/chem2/Active/main.htm>.
- Rattanaovich, Saowaluk. (1987, November). *The Effect for Using Top-Level-Structure Modules and Traditional Teaching Method in Teaching English Reading to Thai Student*. SEAMEO Regional Language Center : Singapore.
- Richard, Paul T. (1982). *The Importance of Listening Ability*.: English Journal 18 (October 1982).
- Rixon, Shelagh. (1986). *Development Listening Skill*. London : Macmillan Publisher Ltd., 1986
- Rost, Michael. (1991). *Listening in action*. UK: Prentice Hall International Ltd. 1991. Introducing listening. London : Longman. 1994
- Savignon, Sandra J. (1983). *Communicative Competence: Theory and Classroom Practice*. Addison Wesley Publishing Company, Inc.
- Scott, Roger. (1981). "Speaking." In *Communication in the Classroom*. 70. Edited by Keith Johnson and Keith Morrow. Essex: Longman Group Ltd.
- Willis, Jane. (1981). *Teaching English Through English*. Essex : Longman Group Ltd.
- Widdowson, H.G. (1978). *Teaching Language as Communicative*. Oxford: Oxford University Press.
- Woodward, T. (1991). *Models and Metaphors in Language Teaching Training Loop Input and other strategies*. Cambridge: Cambridge University Press.

ภาคผนวก ก

คุณภาพของเครื่องมือ

1. แบบทดสอบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
 - 1.1 ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
 - 2.1 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษฉบับที่ 1
 - 2.2 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษฉบับที่ 2
 - 2.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
3. แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินงานเขียนภาษาอังกฤษ
4. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - 4.1 ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - 4.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
5. ผลคะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
6. ผลคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
7. ผลคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ตาราง 22 ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ลำดับ	ผู้ตรวจ (1)	ผู้ตรวจ (2)	ลำดับ	ผู้ตรวจ (1)	ผู้ตรวจ (2)
1	65	74	26	61	53
2	66	65	27	57	52
3	45	59	28	45	45
4	76	70	29	54	51
5	71	70	30	45	46
6	62	58	31	40	36
7	63	55	32	50	54
8	77	72	33	50	50
9	79	78	34	58	56
10	72	72	35	49	49
11	66	61	36	66	51
12	57	57	37	45	49
13	49	45	38	76	61
14	54	54	39	71	67
15	50	45	40	62	58
16	40	40	41	63	63
17	50	50	42	52	47
18	47	50	43	45	49
19	63	58	44	51	49
20	54	49	45	46	41
21	46	51	46	36	31
22	63	56	47	54	59
23	54	48	48	50	46
24	50	48	49	71	63
25	40	41	50	62	58

ได้ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ = .88

ตาราง 23 ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน
ภาษาอังกฤษฉบับที่ 1

ข้อที่	p	r
1	0.72	0.37
2	0.66	0.50
3	0.74	0.43
4	0.70	0.25
5	0.40	0.31
6	0.78	0.31
7	0.74	0.31
8	0.78	0.43
9	0.58	0.56
10	0.66	0.25
11	0.72	0.25
12	0.76	0.56
13	0.74	0.43
14	0.66	0.31
15	0.68	0.50
16	0.74	0.50
17	0.56	0.68
18	0.40	0.68
19	0.60	0.30
20	0.30	0.43

ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษทั้งฉบับ $r_{xy} = 0.73$

ตาราง 24 ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน
ภาษาอังกฤษ ฉบับที่ 2

ข้อที่	p	r
1	0.44	0.37
2	0.74	0.37
3	0.28	0.37
4	0.76	0.50
5	0.60	0.75
6	0.64	0.31
7	0.60	0.37
8	0.54	0.81
9	0.26	0.37
10	0.62	0.43
11	0.70	0.68
12	0.70	0.62
13	0.62	0.62
14	0.78	0.50
15	0.50	0.37
16	0.42	0.31
17	0.68	0.56
18	0.32	0.25
19	0.32	0.50
20	0.50	0.50

ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษทั้งฉบับ $r_{xy} = 0.88$

ตาราง 25 ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินงานเขียนภาษาอังกฤษ

ลำดับ	ผู้ตรวจ (1)	ผู้ตรวจ (2)	ลำดับ	ผู้ตรวจ (1)	ผู้ตรวจ (2)
1	16	15	25	10	10
2	10	10	26	17	15
3	7	6	27	9	9
4	15	13	28	12	12
5	12	13	29	10	9
6	12	13	30	11	10
7	9	8	31	9	9
8	10	8	32	11	10
9	12	11	33	7	7
10	10	10	34	7	7
11	10	10	35	12	11
12	10	8	36	10	9
13	15	14	37	13	12
14	11	10	38	17	17
15	9	13	39	11	9
16	7	6	40	11	10
17	7	6	41	9	9
18	15	14	42	9	9
19	15	16	43	13	12
20	14	13	44	13	13
21	14	14	45	12	12
22	11	10	46	9	8
23	10	9	47	12	11
24	11	10	48	14	14

ได้ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ =.91

ตาราง 26 ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อที่	(r)
1	0.71
2	0.63
3	0.46
4	0.54
5	0.55
6	0.64
7	0.71
8	0.67
9	0.56
10	0.47
11	0.54
12	0.5
13	0.68
14	0.62
15	0.55
16	0.68
17	0.6
18	0.74
19	0.7
20	0.24

ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ = .92

ตาราง 27 ผลคะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ลำดับ	Pre1	Post1	Post2	Post3	ลำดับ	Pre1	Post 1	Post2	Post3
1	22	25	34	43	26	21	22	30	37
2	44	45	49	65	27	31	31	34	42
3	39	42	49	59	28	43	47	58	64
4	34	39	42	54	29	51	60	68	71
5	45	54	57	61	30	48	49	52	58
6	43	46	48	59	31	48	50	57	63
7	45	48	48	61	32	50	51	59	65
8	50	54	54	59	33	34	36	44	52
9	19	22	34	43	34	34	34	37	47
10	43	45	45	51	35	36	41	44	53
11	44	53	60	65	36	41	41	44	50
12	27	33	37	46	37	56	60	63	71
13	45	54	61	65	38	34	34	37	47
14	48	55	63	70	39	36	39	44	50
15	47	51	60	65	40	34	37	42	48
16	50	55	63	65	41	41	46	51	59
17	45	48	56	61	42	36	41	44	54
18	41	45	49	57	43	27	31	37	42
19	40	45	48	63	44	34	34	37	44
20	43	46	49	59	45	29	32	42	42
21	36	39	48	56	46	41	45	48	51
22	46	56	63	65	47	34	34	42	45
23	34	41	44	52	48	63	64	73	83
24	39	44	49	57	49	34	34	42	51
25	50	56	63	68	50	20	23	31	37

ตาราง 28 ผลคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

ลำดับ	Pre1	Post1	Post2	Post3	ลำดับ	Pre1	Post 1	Post2	Post3
1	9	11	9	13	26	8	11	11	14
2	10	13	15	16	27	7	9	9	12
3	10	12	13	15	28	11	14	15	17
4	7	8	11	13	29	14	14	15	16
5	12	15	14	15	30	9	9	11	14
6	8	10	13	13	31	10	9	13	14
7	7	9	12	15	32	11	13	13	15
8	8	10	10	14	33	7	10	12	14
9	7	11	13	14	34	8	10	11	15
10	10	11	14	15	35	9	11	13	14
11	8	9	12	13	36	8	10	12	13
12	7	8	10	12	37	15	17	18	18
13	12	14	15	16	38	6	9	10	13
14	11	13	15	16	39	8	10	13	14
15	10	13	14	15	40	10	10	13	14
16	11	11	13	14	41	11	12	13	15
17	11	10	12	15	42	7	9	12	13
18	9	11	14	15	43	8	11	13	15
19	10	10	13	14	44	9	11	12	14
20	11	10	10	13	45	6	7	11	13
21	10	13	13	16	46	10	10	13	15
22	13	12	15	16	47	8	10	12	15
23	8	8	11	14	48	15	17	16	18
24	8	11	10	13	49	9	11	12	14
25	13	12	15	17	50	9	12	11	15

ตาราง 29 ผลคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ลำดับ	Pre1	Post1	Post2	Post3	ลำดับ	Pre1	Post 1	Post2	Post3
1	7	9	11	13	26	6	8	11	13
2	13	14	15	16	27	6	7	9	13
3	11	12	13	15	28	12	13	15	16
4	8	8	10	12	29	15	14	15	16
5	11	11	13	15	30	10	10	13	13
6	9	10	13	15	31	11	11	13	15
7	9	10	12	15	32	12	12	14	14
8	9	10	11	13	33	8	10	10	12
9	5	4	9	11	34	6	8	7	11
10	9	8	11	12	35	7	8	9	13
11	9	11	12	15	36	7	7	6	11
12	5	7	10	12	37	16	17	18	19
13	10	12	13	15	38	7	8	10	12
14	12	13	14	14	39	9	10	11	13
15	11	12	14	16	40	9	10	10	13
16	12	12	13	15	41	11	12	14	16
17	11	11	12	14	42	8	7	10	12
18	10	9	13	14	43	6	7	10	11
19	9	11	13	14	44	7	9	12	12
20	9	10	12	14	45	7	8	11	12
21	9	10	13	15	46	9	11	12	15
22	12	12	14	14	47	7	9	11	15
23	7	8	10	13	48	16	15	16	18
24	7	9	11	12	49	8	9	13	13
25	12	13	16	18	50	8	9	11	13

ภาคผนวก ข
เครื่องมือการวิจัย

1. แบบทดสอบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
3. แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
4. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

Listening-Speaking Ability Test**Subject: English****Grade: 8****แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ****คำชี้แจง**

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง-พูด โดยให้ผู้เรียนตอบคำถามจากการสัมภาษณ์ของครูในลักษณะการโต้ตอบบทสนทนา

Direction: Listen to the questions carefully and answer the questions. You will hear each question twice.

1. What's your name?
2. How old are you?
3. When is your birthday?
4. Where do you live?
5. How many people are there in your family?
6. How do you go to school?
7. Who is your best friend? Why is she/he your best friend?
8. What subject do you like most? Why?
9. Who is your favorite singer?
10. What animal do you have?
11. What do your parents do?
12. What is your favorite movie?
13. What do you do in your free time?
14. What do you want to be in the future? Why?
15. Is English important in your life? Why?

Reading Ability Test (Issue 1)**Subject: English****Grade: 8**

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ชุดที่ 1**Instructions:**

1. This Exam contains 20 items 20 marks
2. Students must fill out all question answers on the answered-sheet provided. Please use a **2B pencil**. For each question, students must choose the correct answer and fill in the corresponding bubble ① ② ③ ④ on the answer sheet. When filling the bubbles, do not mark outside of the bubble. For example: ① ② ③ ④ Make the mark heavy and dark. If a mistake is made, use an eraser and cleanly erase the wrong mark and fill in the correct bubble.
3. Do not write anything on the Exam Paper.
4. Do not take the examination paper out of the room

Direction: Choose the appropriate answer.

No. 1 – 4

Albert Einstein was born in 1879 in Germany. He hated school. His teachers thought he wasn't very clever, and he left school at the age of fifteen. He didn't like to learn at school. But he loved science, and he read lots of books on his own. When he was 23 years old, he moved to Switzerland and got a job in an office. In his free time, he wrote about Physics and the universe, and he sent his work to universities. In 1914, he returned to Germany and became a professor at a university in Berlin. There, he developed new ideas about time, space, and atoms. In 1921, he won the Nobel Prize for Physics. In 1933, he decided to leave Germany and went to USA, where he lived for the rest of his life. He died in 1955 at the age of 76.

1. What is the best title of this story?
 - a) The Prize of Einstein
 - b) The History of Einstein
 - c) The Journey of Einstein
 - d) The Biography of Einstein
2. How many countries did Einstein live?
 - a) One
 - b) Two
 - c) Three
 - d) Four
3. Why did Einstein leave the school?
 - a) He was good at science.
 - b) He moved to Switzerland.
 - c) He didn't like going to school.
 - d) He loves science.

4. The word "**developed**" means _____.

- a) Imagined
- b) Improved
- c) Imported
- d) implied

No. 5 - 7

Ingredients:

- 1 tablespoon of vegetable oil
- 2 tablespoons of minced garlic
- 1 tablespoon of chili
- Minced pork
- ¼ cup of water
- 2 tablespoons of soy sauce
- 1 tablespoon of fish sauce
- 1 tablespoon of sugar
- Thai basil

Directions:

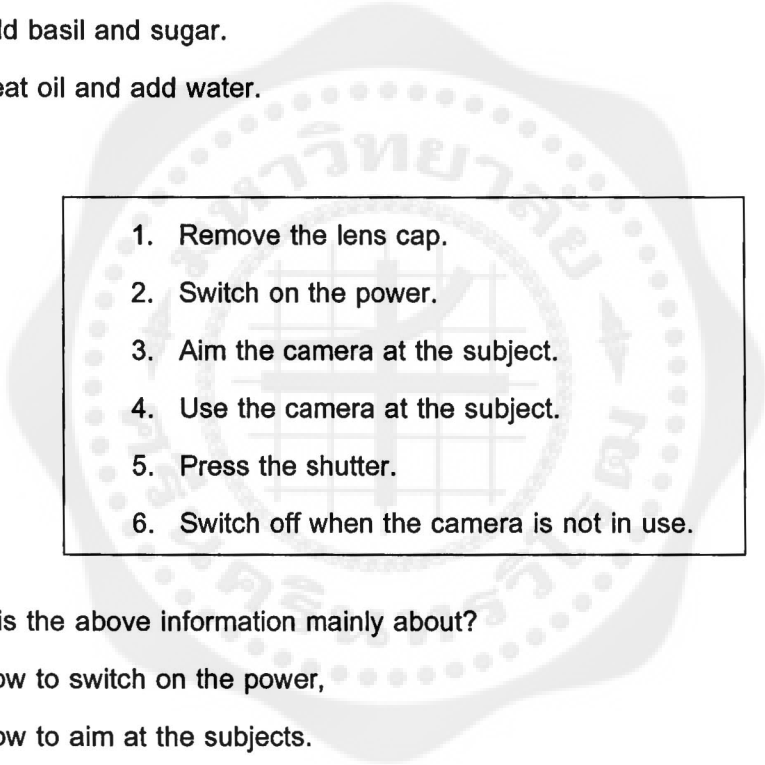
- Heat a pan with vegetable oil.
- Add garlic and chili and stir fry 30 seconds.
- Add minced pork, water, soy sauce, fish sauce and sugar
- Stir fry until minced pork is cooked through.
- Garnish with chili slices.

5. Where can you see this?

- a) Recipe
- b) Newspaper
- c) Textbook
- d) Documentary

6. What is the best title?
- a) How to cook minced pork with basil
 - b) How to stir minced pork
 - c) How to cook Thai food
 - d) How to garnish the dish
7. From the text, what should you do at the same time?
- a) Garnish dish and heat the oil.
 - b) Add minced pork and soy sauce.
 - c) Add basil and sugar.
 - d) Heat oil and add water.

No. 8 – 9

-
1. Remove the lens cap.
 2. Switch on the power.
 3. Aim the camera at the subject.
 4. Use the camera at the subject.
 5. Press the shutter.
 6. Switch off when the camera is not in use.

8. What is the above information mainly about?
- a) How to switch on the power,
 - b) How to aim at the subjects.
 - c) How to zoom the pictures.
 - d) How to take pictures.
9. While you are taking picture, you will not _____.
- a) switch the power off
 - b) switch the power on
 - c) aim the camera at the subject
 - d) press the shutter

10. What does this sign mean?

- a) Escalator
- b) Toilet
- c) Restaurant
- d) Elevator

No. 11 - 15

FIELD TRIP REPORT

Sandy Brown, PE Teacher, Lakeside School

The junior class went on a field trip to Camp Sunshine during the spring vacation. Unfortunately, we had lots of problems on the trip. First, the bus broke down. When we finally arrived at the camp late at night, we found that the cabins did not have any heating. We were cold all night, and Carol woke up with a cold. That morning on our hike, Chuck ate some wild berries in the forest and got a stomachache. He took some medicine, but he did not feel well after that. On the second day, Dan hurt his knee playing soccer, and Nancy and Peter caught Carol's cold. On the third day, Lindsay felt bad because of a terrible toothache. I gave aspirin to all of them. I'm a PE teacher, not a nurse. What do you do when everyone is sick on a trip? We packed our bags and came back home.

11. Which is TRUE when Chuck ate wild berries?

- a) He had a toothache.
- b) He got better after taking a medicine.
- c) Sandy gave him aspirin.
- d) Lindsay came back home alone.

12. How many days did junior class go to the field trip?

- a) one day
- b) two days
- c) three days
- d) four days

13. What did Sandy do after her students were sick?

- a) She took some medicine.
- b) She took her students come back home.
- c) She went to see the doctor.
- d) She woke up early.

14. Why did Peter have a cold?

- a) He went to bed late.
- b) He arrived at the camp at night.
- c) He ate wild berries.
- d) He caught Carol's cold.

15. The word "terrible" in line 7 means _____ .

- a) better
- b) poor
- c) fortunate
- d) great

No.16- 20

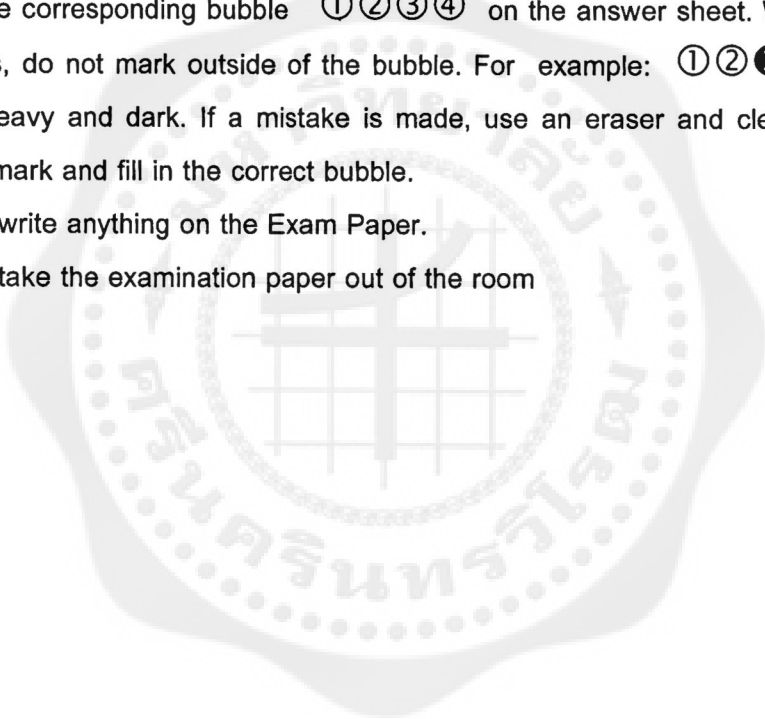
The World of High Fashion

Guy Legrand is a fashion designer. He __(16)__ clothing and accessories for a famous brand, and he plans the __(17)__ and marketing of his creations. Guy specializes in clothing for women. He sketches his ideas, designs and cuts __(18)__, selects fabrics, supervises the making of the garments, and arranges showings of his clothing line for the press and buyers. He needs to be up to date with the latest trends so he reads trade magazines and __(19)__ fashion shows. But he also uses his own imagination and his sense of style and fun for his designs. Sometimes he designs dresses for __(20)__ to get publicity for his brand. The stars wear them at movie premiers and award shows.

16.	a) create	b) creates	c) created	d) creating
17.	a) construction	b) imaginations	c) production	d) locations
18.	a) magazines	b) patterns	c) deadlines	d) scenes
19.	a) sketches	b) produces	c) designs	d) attends
20.	a) agencies	b) celebrities	c) companies	d) salaries

Reading Ability Test (Issue 2)**Subject: English****Grade: 8**

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ชุดที่ 2**Instructions:**

1. This Exam contains 20 items 20 marks
 2. Students must fill out all question answers on the answered-sheet provided. Please use a **2B pencil**. For each question, students must choose the correct answer and fill in the corresponding bubble ① ② ③ ④ on the answer sheet. When filling the bubbles, do not mark outside of the bubble. For example: ① ② ③ ④ Make the mark heavy and dark. If a mistake is made, use an eraser and cleanly erase the wrong mark and fill in the correct bubble.
 3. Do not write anything on the Exam Paper.
 4. Do not take the examination paper out of the room
-

Direction: Choose the appropriate answer.

No. 1 - 4

The elephant is a significant symbol of Thailand. The type of elephant that can be found in Thailand is the Indian elephant. Thai elephants have slight differences from other races of Indian Elephants; they are smaller, have shorter front legs, and a thicker body than their Indian counterparts. They are *herbivores*⁽¹⁾, that consume ripe bananas and tender leaves, bamboo, tree bark and fruits. Because of their diet, their natural *habitats*⁽²⁾ are located in tropical forests which are found in Mae Hong Son, Chumpon, Ranong and Trang.

** - herbivores⁽¹⁾ = animals that eat only plants

** - habitat⁽²⁾ = the natural environment in which an animal usually lives

1. Where is **NOT** elephants' habitat?
 - a) The northern parts of Thailand
 - b) The western parts of Thailand
 - c) The southern parts of Thailand
 - d) The eastern parts of Thailand
2. What does the pronoun "**they**" (line 3) refer to?
 - a) Thai elephants
 - b) Indian elephants
 - c) Thai and Indian elephants
 - d) Thai elephants' legs
3. Which sentence is **TRUE**?
 - a) Thai elephants are bigger than Indian elephants.
 - b) Elephants don't eat any plants.
 - c) Thai elephants' habitats are in the southern parts of Thailand.
 - d) Thai elephants are not different from Indian elephants.

4. Which the following words is closet in meaning to **“consume”** (line 4)?

- a) carry
- b) eat
- c) feed
- d) use

No. 5 -

URGENTLY REQUIRED

POSITION: 3 PUBLIC RELATION OFFICERS

Requirements:

- Females only
- Ages between 23-30
- At least a bachelor's Degree
- 2-3 years of experience in public relations
- Fluent in written and spoken English are advantages

How to apply:

Submit your application letter to traim_234@hotmail.com only

5. Which section can you find this information?

- a) Educational news
- b) Weather forecast
- c) Horoscope
- d) Classified Ad

6. Which of the following people can get this job?

- a. A 23-year-old man who has 3 years of experience in Public Relations
- b. A 23-year-old woman who has one year of experience in Public Relations
- c. A 30-year-old woman who has no bachelor's degree.
- d. A 30-year-old woman who is fluent in written and spoken English.

7. What is the information about?

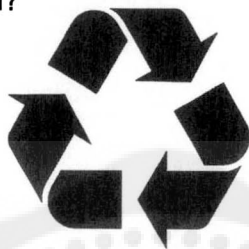
- a) A special project
- b) A job opportunity
- c) A public relation
- d) A PR officer

8. Which is **FALSE**?

- a) Females can apply to this job.
- b) Females who are between the age of 23 – 30 can apply to this job.
- c) Females who can speak and write English cannot apply to this job.
- d) Females who have one year of experience in Public Relations cannot apply to this job.

9. What does this sign mean?

- a) Reduce
- b) Rerun
- c) Return
- d) Reuse

10. Where can you see this sign?

- a) Restaurant
- b) School
- c) Supermarket
- d) Department store

No. 11 - 15

There was an accident at the corner of Lake and Willow. The accident happened around 4 o'clock. Joey was across the road, and he saw what happened. The young man in the car did not see that there was a stop sign on the corner because he was on his cell phone. He was surprised when the truck hit him. His car crashed into a newsstand. It was the car driver's **fault** because he did not stop at the stop sign. Luckily there were not many people in the street at the time. Mr. Raffi, the owner of the newsstand, was nervous and upset, but he was not hurt. Two weeks ago, there was another accident in the same place between a motorcycle and taxi.

- a) The car's driver was upset.
- b) The car's driver hurt from this accident.
- c) The car's driver did not see the stop sign.
- d) The car's driver did not talk on his cell phone.

12. The word **"fault"** in line 4 means _____ .

- a) benefit
- b) care
- c) strength
- d) wrong

13. Why did the accident happen?

- a) There was no stop signs.
- b) The car's driver talked on cell phone.
- c) The truck's driver didn't see the stop sign.
- d) The owner of the newsstand was careless.

14. If you were a car's driver, what should you do?

- a) Stop at the stop sign.
- b) Talk on mobile phone.
- c) Drive a car fast.
- d) Hit a truck and newsstand.

15. From the story, which one is **NOT TRUE**?

- a) The newsstand's owner was not hurt.
- b) The car hit the newsstand.
- c) Nobody saw the accident.
- d) The young man didn't see the stop sign.

No. 16 - 20

Aboard a cruise ship

Marion Michaels has a university degree in __(16)__, and now she is a social director on a cruise ship. She __(17)__ many scenic ports and meets lots of fascinating people. Marion is a highly motivated, energetic, outgoing, and friendly person. On the ship, Marion works seven days a week, eight to fourteen hours a day. Her job is to provide social activities for passengers. She __(18)__ also responsible for ensuring that passenger have a positive view of the cruise line and its services. She helps to __(19)__ parties and all kinds

of events on board, such as, masquerade balls and sports, but one negative thing about the job is that crew members cannot socialize with __ (20) __, even when they are off duty.

16.	a) graphic design	b) public relations
	c) computer science	d) customer service
17.	a) visits	b) visiting
	c) visited	d) visit
18.	a) is	b) has
	c) does	d) be
19.	a) produce	b) organize
	c) receive	d) practice
20.	a) customers	b) engineers
	c) managers	d) passengers

Writing Ability Test

Subject: English

Grade: 8

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียน โดยให้ผู้เรียนเขียนบรรยายภาพตามจินตนาการของตนเองจากรูปภาพที่กำหนดให้

Direction: Write a short paragraph at least 10 sentences from the picture below.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

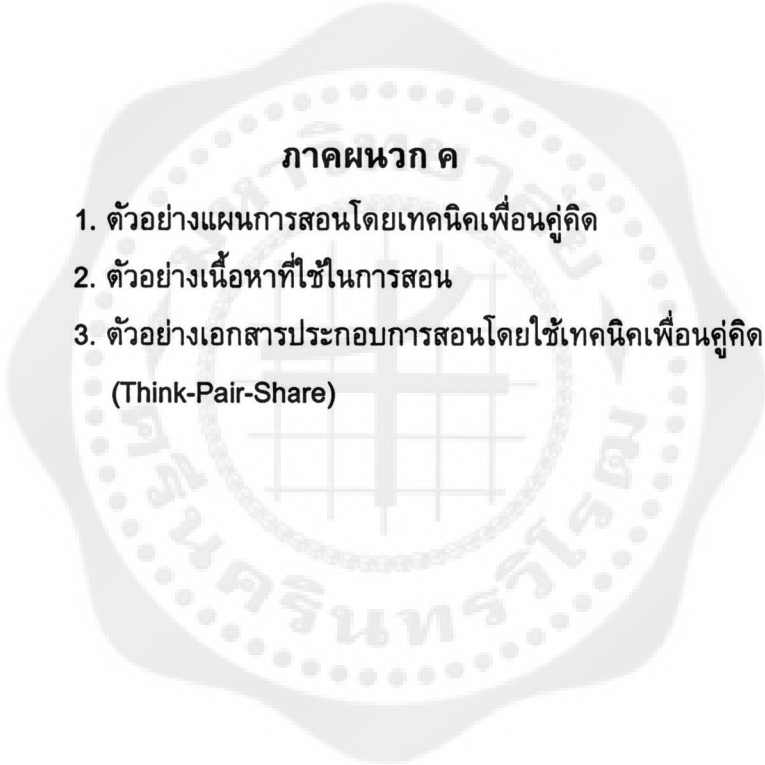
.....

แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย x ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

ข้อความ		ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีความสุข					
2	ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
3	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกและตื่นเต้นเมื่อได้ร่วมกิจกรรมต่างๆ ในชั่วโมงภาษาอังกฤษ					
4	ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ในการเรียนวิชาอื่นๆ ได้					
5	ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะได้ฝึกฝนทักษะต่างๆ ทางภาษาอังกฤษ					
6	ข้าพเจ้าได้รับความรู้เพิ่มขึ้นในการเรียนภาษาอังกฤษ					
7	ข้าพเจ้าสนใจและรักการอ่านภาษาอังกฤษมากขึ้น					
8	ข้าพเจ้าอยากเรียนภาษาอังกฤษทุกวัน					
9	ข้าพเจ้าคิดว่าภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าได้เปรียบคนอื่น					
10	ข้าพเจ้าทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษก่อนวิชาอื่นเสมอ					
11	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นประจำ					
12	ข้าพเจ้าเตรียมหนังสือ และอุปกรณ์ต่างๆ พร้อมสำหรับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
13	ข้าพเจ้าสามารถนำภาษาอังกฤษที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
14	ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น					
15	ข้าพเจ้าร่วมทำกิจกรรมภาษาอังกฤษในห้องเรียน					
16	ข้าพเจ้าพยายามหาวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ดี					
17	วิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจ					
18	วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ					
19	วิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความคิดสร้างสรรค์					
20	วิชาภาษาอังกฤษมีประโยชน์ในการประกอบอาชีพ					

ข้อเสนอแนะ

ภาคผนวก ค

1. ตัวอย่างแผนการสอนโดยเทคนิคเพื่อนคู่คิด
2. ตัวอย่างเนื้อหาที่ใช้ในการสอน
3. ตัวอย่างเอกสารประกอบการสอนโดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด
(Think-Pair-Share)

Lesson Plan

Unit 1: Think-Pair-Share Technique

Level: Grade 8 (M.2)

Instructor: Miss Nootjarin Preechakul

Time: 6 Hours

Standard and Indicators:

Language for Communication: FL 1.1-M.2/2, M.2/3, M.2/4,
FL 1.2-M.2/1, M.2/4,
FL 1.3-M.2/1

Language and Culture: FL 2.1-M.2/1, M.2/2, M.2/3
FL 2.2.-M.2/1

**Language and Relationship with
Other Learning Areas:** FL 3.1-M.2/1

**Language and Relationship with
Community and the World:** FL 4.1-M.2/1

Standard FL 1.1: Understanding and capacity for interpreting what has been heard and read from various types of media and ability to express opinions with proper reasoning.

Indicators: M.2/2 - Accurately read aloud texts, news, advertisements and short poems by observing the principles of reading.

M.2/3 - Specify/write sentences and texts related to various forms of non-text information read.

M.2/4 - Choose the topic and main idea, tell supporting details and express opinions about what has been heard and read, as well as provide justifications and simple examples for illustration.

Standard FL 1.2: Endowment with language communication skills for exchange of data and information; efficient expression of feelings and opinions

- Indicators:** M.2/1 - Converse appropriately to exchange data about themselves, various matters around them and various situations in daily life.
- M.2/4 - Speak and write appropriately to ask for and give data, describe and express opinions about what has been heard or read.
- Standard FL 1.3:** Ability to present data, information, concepts and views about various matters through speaking and writing
- Indicators:** M.2/1 - Speak and write to describe themselves, their daily routines, experiences and news/incidents of interest to society.
- Indicators:** M.2/1 - Use language, tone of voice, gestures and manners appropriate to various persons and occasions by observing social manners of native speakers.
- M.2/2 - Describe the festivals, important days, lifestyles and traditions of native speakers.
- M.2/3 - Participate in language and cultural activities in accordance with their interests.
- Standard FL 2.2:** Appreciation of similarities and differences between language and culture of native and Thai speakers, and capacity for accurate and appropriate use of language
- Indicators:** M.2/1 - Compare and explain similarities and differences between pronunciation of various kinds of sentences and word order in accordance with structures of sentences in foreign languages and Thai language.
- Standard FL 3.1:** Usage of foreign languages to link knowledge with other learning areas, as foundation for further development and to seek knowledge and widen one's world view
- Indicators:** M.2/1 - Search for, collect and summarise the data/facts related to other learning areas from learning sources, and present them through speaking/writing.
- Standard FL 4.1:** Ability to use foreign languages in various situations in school, community and society

Indicators: M.2/1 - Use language for communication in real situations/ simulated situations in the classroom, school and community.

Concept: Think-Pair-Share Technique leads learners to listen and read the detail which is about giving and asking personal information and support them to use the target language to give and ask personal information through speaking and writing.

Content:

Phonology: - The contraction sound: 's, 'm, 're

Morphology: - Vocabulary

Syntax: - Simple present of the verb be

Function: - Introducing yourself and others
- Asking for and giving personal information

Learning Objectives:

1. Learners are able to pronounce the words correctly.
2. Learners are able to introduce themselves and others.
3. Learners are able to ask and give personal information.

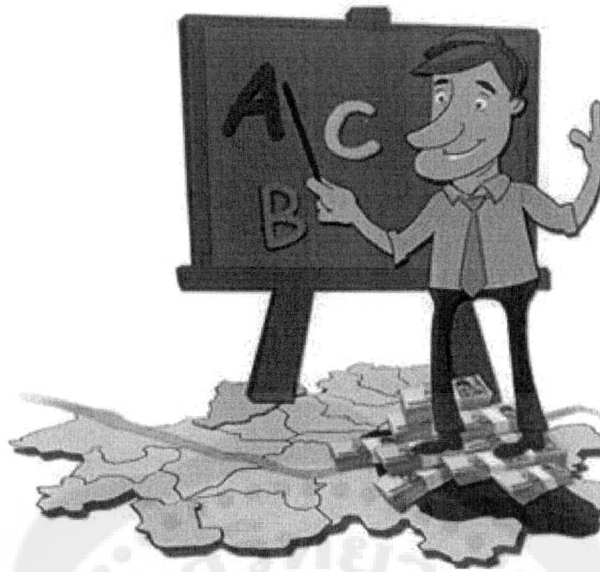
Learning Activity

STAGE 1: Elicitation of the prior knowledge

(1 hour)

1. The teacher shows pictures and asks the students questions for checking their background about Present Simple of Verb to Be.
2. The teacher randomly selects some students to answer the questions (If students can't answer correctly, the teacher corrects them and let students repeat.)

Picture A: Is he a Math teacher?

Picture B: Where is he from?

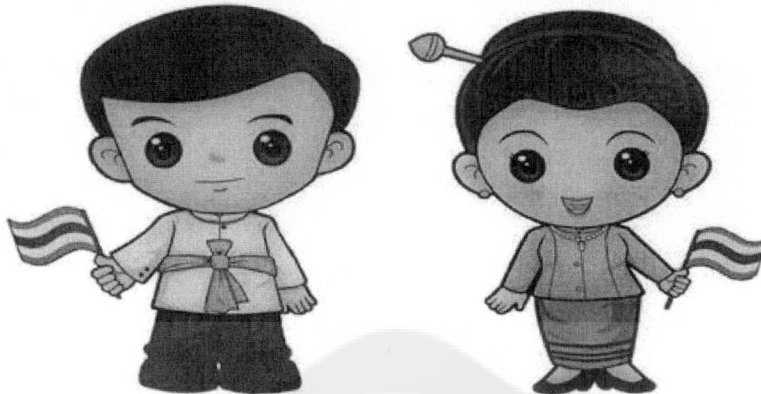
Picture C: Is she a doctor?

Picture D: Is the baby happy?

Picture E: Are they Thai?

Picture F: Are they businessmen?

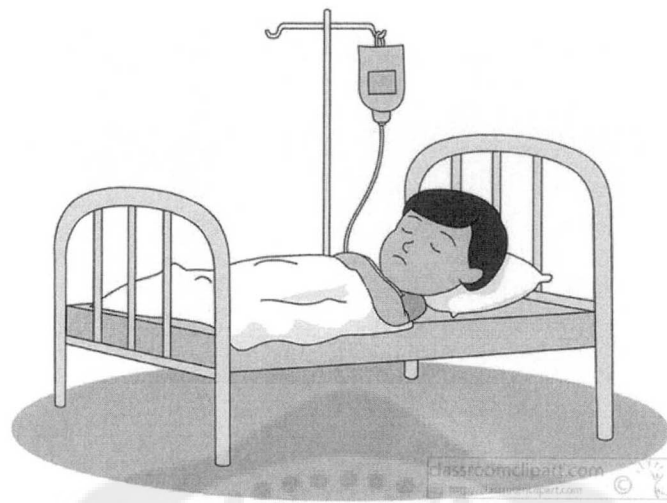
Picture G: Are they in a plane?

Picture H: Are they old?

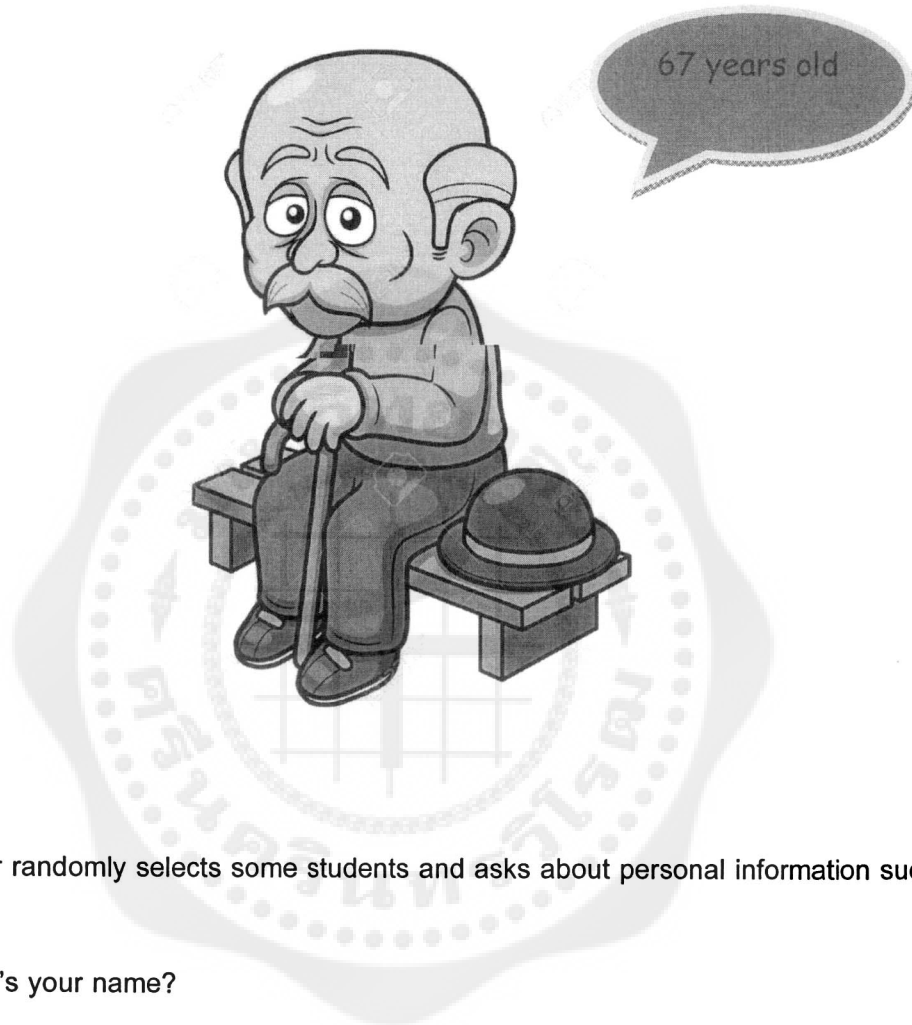
Picture I: Is he in the hospital?

Picture J: What is her name?

Picture K: How old is he?

3. The teacher randomly selects some students and asks about personal information such as:

- What's your name?
- What's your surname?
- What's your nickname?
- How old are you?
- Where are you from?
- Who is your favorite singer?

STAGE 2: The 1st THINK**(2 hours)**

1. The teacher prepares a board game. (see Appendix A)
2. Make a class into two groups: Group A and Group B
3. The first student in group A rolls the dice, moves the piece and fills in the blank with verb to be
4. The teacher checks the answer. If the answer is correct, switch to group B. The first student in group B rolls the dice, moves the piece and fills in the blank with verb to be. If the answer is wrong, switch to group B; however, for the next round of playing board game, the next student in group A cannot roll the dice and move the piece but he/she must answer correctly.
5. Do it until somebody in any group finishes the board game

STAGE 3: The 2nd THINK**(1 hour)**

1. Students read the story. (see Appendix B)
2. After reading, the teacher gives a piece of paper to every student and students write down the sentences about what they have read.
3. The teacher randomly selects some students to read aloud their own sentences.
4. The teacher lets students make the questions from the story that they have read.

STAGE 4: PAIR**(1 hour)**

1. Let students pair up.
2. In each pair, students ask the questions for which they prepared; for example:

Student A: Is she a singer?

Student B: No, she isn't. She's an actress.

Student B: Where is she from?

Student A: She is from France.

Etc.

3. Let each pair asks the questions until complete.
4. The teacher gives the worksheet (see Appendix C)
5. Each pair tries to invent a story.

STAGE 4: Share**(1 hour)**

1. The teacher randomly selects some pairs of students to present their stories
2. The teacher asks the questions related to the main idea of the dialogue e.g. what is the main idea of the story?
3. The teacher randomly selects some pairs of students to present their ideas (if some students don't agree with the answer, they can give more detail).

Teaching Materials/ Media/ Learning Resources

1. Board Game
2. Picture Cards
3. A piece of paper
4. Worksheet

Evaluation

1. Observe students' interaction
2. Give score after students' presentation

Tina__my sister.	A book __is on the chair.	Dogs __on the sofa.	Water __in the bottle.	Two tomatoes __(not)red.	I __ (not) a child	Jam __in the jar.	Go back 2 spaces:
Go back 2 spaces:	My father __(not) in the office.	Roses __ (not) white.	Roses __ (not) white.	VERB			A ball __ round.
They __my parents.	What __ your name?	Go forward 3 spaces:	Go forward 3 spaces:	TO	Where __ he from?	These __ strawberries.	__they shy?
Who __your favorite teacher?	Go forward 2 spaces:	__ you happy?	__ you happy?	BE	Money __ (not) in my bag.		
__ you a singer?	The boys __ at the beach.	Apples __red.	Apples __red.		Go forward 2 spaces:	This _her pen	Her name __Jane.
She __ my friend.	Children __ at school.	They __ (not) singers.	They __ (not) singers.	"IS"			I __from Phuket
I __ a student.	The leaves __ green.	__ she sad?	__ she sad?	"AM"	Go back 1 space:	They __ (not) from England.	What __his name?
START				"ARE"	FINISH		

APPENDIX B

Directions: Read the story and make the questions from the story.

Reading Comprehension

Who am I?

Good Morning! I am Marie Spencer. I am an actress and supermodel in Japan. I'm not Japanese but I'm French. Today, I have an interview. There are two reporters from Hollywood. They are Jessica and Sasha.

Jessica: Where're you from?

Marie: I'm from Lyon, France.

Sasha: Are you happy living in Japan?

Marie: Yes, I am. I enjoy living here.

Jessica: Is "Marie" your real name?

Marie: Yes, it is.

Sasha: How old are you?

Marie: I'm 22 years old.

Jessica: Thank you for your time for an interview.

Marie: You're welcome.

- 1.....
- 2.....
- 3.....
- 4.....
- 5.....
- 6.....
- 7.....
- 8.....
- 9.....
- 10.....

APPENDIX C

Directions: Make a story about what you have read.

Who am I?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ง
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย
การศึกษา : Ph.D. (Curriculum & Instruction) University of Kansas U.S.A. (2523)
ตำแหน่ง : อาจารย์ประจำสาขาวิชามัธยมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
สถานที่ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิภาดา ประสารทรัพย์
การศึกษา : Ph.D. (Curriculum & Instruction) University of Kansas U.S.A. (2523)
ตำแหน่ง : อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
สถานที่ : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
3. อาจารย์ ดร. พรพิมล ประสงค์พร
การศึกษา : ครุศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2547)
ตำแหน่ง : อาจารย์ประจำ
สถานที่ : สถาบันปัญญาภิวัฒน์
4. อาจารย์ ดวงพร จริจิตไพบูลย์
การศึกษา : ครุศาสตร์มหาบัณฑิต (การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2545)
ตำแหน่ง : อาจารย์ประจำภาควิชาภาษา คณะศิลปศาสตร์
สถานที่ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
5. นางสาวลักษณ์ คุณาวุฒิ
การศึกษา : ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ตำแหน่ง : ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ (ค.ศ. 3)
สถานที่ : กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า
6. Mr. Richard Espinosa Jr.
การศึกษา : Bachelor of Arts Major in English, Humboldt State University, California, U.S.A (2009)
ตำแหน่ง : สถานที่ : โครงการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ (English Program) โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวนุชจรินทร์ ปรีชากุล
วันเดือนปีเกิด	15 ธันวาคม 2524
สถานที่เกิด	เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	765 ถ. หลวงแพ่ง แขวงทับยาว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10520 aui-ka_prechakul@hotmail.com
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครู ค.ศ 1
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2543	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนพรตพิทยพยัต กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2546	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) วิชาเอก ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ วิชาโทการท่องเที่ยวและการโรงแรม จาก สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ. 2560	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ แขนงวิชาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ